

ಮಾತಿನ ಒಳಗುಟ್ಟು

(ಈ ಪುಸ್ತಕ 'ಹೊಸ ಬರಹ'ದಲ್ಲಿದೆ)

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಬಟ್

ಬಾಶಾಪ್ರಕಾಶನ,
ಹೆಗ್ಗೋಡು, ಸಾಗರ

MATINA OLAGUTTU (Secrets of Speech) by D. N. Shankara Bhat, Mungaravalli,
Bhimanakone P.O., Heggodu, Sagara 577 417. Phone: 94449774956; e-mail:
bhatdns@gmail.com

ಮೊದಲನೆಯ ಅಚ್ಚು: ೨೦೦೮
ಎರಡನೆಯ ಅಚ್ಚು: ೨೦೧೩

© : ಬರಹಗಾರ

ಹೊರಪಡಿಸುಗರು

ಬಾಶಾಪ್ರಕಾಶನ,
ಹೆಗ್ಗೋಡು,
ಸಾಗರ ೫೭೭ ೪೧೭

ಹಂಚುಗರು

ನವಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಕಾಶನ,
೧೧, ಕ್ರೆಸೆಂಟ್ ರಸ್ತೆ, ಕೆ.ಪಿ.ಈಸ್ಟ್,
ಬೆಂಗಳೂರು ೫೬೯ ೦೦೧

ಅಚ್ಚುಗಾರರು

ಶ್ರೀಶಕ್ತಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪ್ರೆಸ್,
೧೩ನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ, ಜಯನಗರ
ಮಯೂರು ೫೭೦ ೦೧೪

ಮುನ್ನುಡಿ

ಮಾತು ಎಂತಹದು?

ಮಾತು ನಮ್ಮ ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲೇ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದೆಯಾದರೂ ಅದರ ಕುರಿತು ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತಪ್ಪಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಆದರೆ ಅದು ನಮಗೇನು ತುಂಬಾ ಪರಿಚಿತವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ, ನಮ್ಮ ಈ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದೂ ಕಷ್ಟವೇ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹಾಗೆ ಯಾರಾದರೂ ತೋರಿಸಹೊರಟರೂ ಅವರನ್ನು ಉಳಿದವರು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅಂತಹದೊಂದು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಾನು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ಕಳೆದ ನಲವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಒಳಗುಟ್ಟಿತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದನ್ನು ಇಂತಹ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಮನದಟ್ಟಾಗುವಂತೆ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಧ್ಯಾಯದ ಮೇಲೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೇ ಬರೆಯುವಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳಿವೆ.

ಇವತ್ತು ಕನ್ನಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಯಾವ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕಲಿಸಲು ತೊಡಗಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಕಲಿಸಲು ತೊಡಗಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರಾದರೆ, ಮೂರು ಇಲ್ಲವೇ ಅಯ್ಯನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕಲಿಸಲು ತೊಡಗಿದರೆ ಸಾಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಾದ ಸರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ನುಡಿಕಲಿಕೆಯ ಕೆಲವು ಒಳಗುಟ್ಟುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವುದು ಅವಶ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆಯ ನುಡಿಯಾಗಿ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವುದಕ್ಕೂ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಂತಹ ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಏನು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ? ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿಯ ತೊಂದರೆಗಳು ಉಂಟಾಗಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನೂ ನುಡಿಕಲಿಕೆಯ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾರವು.

ಮಾತಿನ ಕುರಿತಾಗಿ ಇಂತಹ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಯಾಕೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ? ತುಸು ಕಿವುಡಾದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾತು ಬರಲು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಮೂಲವಲ್ಲ? ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯ ತೊಂದರೆ ಗಳು ಎಂತಹವು? ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ತಪ್ಪು, ಯಾವುದು ಸರಿ? ಸೊಲ್ಲರಿವೆ (ವ್ಯಾಕರಣ) ಎಂದರೆ ಎಂತಹದು? ಪದಗಳ ಅರ್ಥವೆಂಬುದು ಎಂತಹದು? ಮಕ್ಕಳು ಮಾತು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ವಿಶೇಷವಿದೆ? ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ಕೇಳಿಗಳಿಗೆ ಮಾತಿನ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಸಿಗಬಲ್ಲದೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

‘ಹೊಸ ಬರಹ’

ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕನ್ನಡದ ‘ಹೊಸ ಬರಹ’ವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವಾಗ ಅವು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿವೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ; ಅವು ನಮ್ಮ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗಿವೆಯೋ ಹಾಗೆ ಬರೆದರೆ ಸಾಕು ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯದ ಮೇಲೆ ಈ ‘ಹೊಸ ಬರಹ’ವನ್ನು ಯೋಜಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಉಚ್ಚಾರಣೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಕಾರಗಳಿವೆ, ಎರಡು ಶಕಾರಗಳಿವೆ, ಎರಡು ಸಕಾರಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ಆ ರೀತಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ಆ-ಅ ಮತ್ತು ರ-ಱಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿತ್ತು; ಆದರೆ ನಾವು ಅದನ್ನೂ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹಿಂದೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿರಬಹುದಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಬರಹ ಗಳಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಸಮರ್ಪನೀಯವಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರ ಗಳು ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣಾಕೃರಗಳಾಗಿ ಉಚ್ಚಾರವಾಗುತ್ತವೆ; ಷಕಾರ ಶಕಾರವಾಗಿ, ಋಕಾರ ರು ಎಂಬುದಾಗಿ, ವಿಸರ್ಗ ಸ್ವರದ ಮೊದಲು ಹಕಾರವಾಗಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನದ ಮೊದಲು ಆ ವ್ಯಂಜನದ ಒತ್ತಕ್ಕರವಾಗಿ, ಐ ಮತ್ತು ಔಗಳು ಅಯ್ ಮತ್ತು ಅವ್‌ಗಳಾಗಿ ಉಚ್ಚಾರವಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬರುವ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಕೃರಗಳನ್ನು (ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಪದಗಳಲ್ಲೂ ಬರುವ ಐ, ಔಗಳನ್ನು) 'ಹೊಸ ಬರಹ'ದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ರಕಾರಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ರೂಪಗಳಿವೆ (ರ, ಳ ಮತ್ತು ೃ). ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಸೊನ್ನೆ (ಂ)ಯನ್ನು ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಗುಲಿಗಳ (ಅನುನಾಸಿಕಗಳ) ಬದಲು ಬಳಸುವ ಕಾರಣ, ಞ್ ಮತ್ತು ಞ್‌ಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಹೊಸ ಬರಹದ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ೨೦೦೫ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟ ವಾದ ನನ್ನ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ! ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನೋಡ ಬಹುದು. ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲೂ ಒಂಬತ್ತು ಮತ್ತು ಹತ್ತನೇ ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯದ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚು ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಬರೆಯುವುದರಿಂದ ಅವು ಬಂದಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಬಳಸಿದ್ದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಆ ಪುಸ್ತಕ ವನ್ನು ಓದಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲೂ ಅದನ್ನೇ ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ಓದಿದವರಿಗೂ ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಬರೆದುದನ್ನು ಓದಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗದಿರದು.

ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು (ಅದರಲ್ಲೂ ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳು) ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಅನಂತರ ಬಳಸುವ ಕನ್ನಡಿಗರು ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಅನುಬವಿಸು ತ್ತಿರುವ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತರಬೇಕೆಂಬ ಈ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ಇವತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವ ಅಕೃರಗಳೆಂದರೆ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರಗಳು, ಷಕಾರ, ಋಕಾರ, ಮೊದಲಾದವುಗಳು. ಇವುಗಳಿಂದಾಗುವ ತೊಂದರೆ ಎಶೈಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಮಾಸ್ತರರ ಕಯ್ಯಲ್ಲಿ ಬಯ್ಯಳು-ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು. ಶಾಲೆ ಬಿಟ್ಟಮೇಲೂ ಇವೇ ಅಕೃರಗಳು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ತಪ್ಪುಗಳಿಗೆ ಎಡೆಕೊಡುತ್ತವೆ.

'ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕೆ'ಂಬ ಈ ನಿಯಮದಿಂದ ನಿಜಕ್ಕೂ ನಾವು ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೂ ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಅಬಿಮಾನ ಮತ್ತು ಆದರಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ

ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಬಲ್ಲದು. ಆದರೆ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನರ ಈ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಇಶ್ಟೊಂದು ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಬೇಕೇ?

ಕನ್ನಡದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬರಹಕ್ಕೆ ಬೇಡದಿರುವ ಈ ಅಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಲೇ ಬಾರದೆಂದೇನೂ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವಶ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬಳಸಲು ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವುದಿದ್ದರೆ ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆಯೇ ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಭಯಂಕರ, ಖಂಡಿತ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರ ಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದರೆ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅನಿಸುವುದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಬಳಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಅಕ್ರಮಗಳು ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿವೆ. ಉದಾ ಹರಣೆಗಾಗಿ ಬಜಾರ್ ಪದದ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲು ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಜಕಾರದ ಕೆಳಗೆ ಎರಡು ಚುಕ್ಕೆಯಿರಿಸಿ ಬಜಾರ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಇದು ಹೇಗೆ ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಭಯಂಕರ ದಲ್ಲಿರುವ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರವೂ ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲದೆ ಇರಬೇಕು.

ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಿದೆಯಾದರೂ ಇಂತಹ ಹಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಕ್ರಮಗಳು ಅವಶ್ಯವಿರುವಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಇವು ವಿಶಿಷ್ಟ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬರುವ ಅಕ್ರಮಗಳಾದ ಕಾರಣ, ಅವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊದಲನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿಸಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಅಂತಹ ಅಕ್ರಮಗಳಿರುವ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕಾಗಿ ಬರುವಾಗ ಅವರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಈ 'ಹೊಸ ಬರಹ'ವನ್ನು ಬಳಸಿದುದರಿಂದ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಓದುಗರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂಸೆಯಾಗಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲೂ ಬೇರೆ ಬರಹಗಾರರ ಹೆಸರುಗಳು (ಬಾಲಕೃಷ್ಣನ್, ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಗವ್ವ, ಮೊದಲಾದವು) ಇಂತಹ ಅನಿಸಿಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಬಲ್ಲವು. ಆದರೆ ಇದು ಬರಹದ ಮಾದ್ಯಮ ಬೇರಾದುದರ ಪರಿಣಾಮವಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನಲ್ಲ.

ಬಣ್ಣದ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ತುಟಿ ಕಪ್ಪು-ಬಿಳುಪು ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಹಿಂಸೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಹೊಸ ಬರಹವೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಬಳಕೆಯಾದಾಗ ಅದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಹಿಂಸೆಯಾಗದು.

ಈ ಬದಲಾವಣೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯ ಎಂಬ ನನ್ನ ವಾದ ಸರಿಯೆಂದು ಮನದಟ್ಟಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಇತರ ಬರಹಗಾರರೂ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಕೆಚ್ಚು ತೋರಿಸಲಿ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಹಾರಯ್ಕೆ.

ಇಂತಹದೊಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆಯುವಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಿ ದವರು ಕೆ. ವಿ. ಅಕ್ರಮ ಅವರು; ಇದನ್ನು ಅಂದವಾಗಿ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿಕೊಟ್ಟವರು ಶ್ರೀಶಕ್ತಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪ್ರೆಸ್‌ನ ರಾ. ಶ್ರೀ. ಮೋಹನ ಮೂರ್ತಿ ಅವರು; ಇದರ ಹಂಚಿಕೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವವರು ಅತ್ರಿ ಬುಕ್ ಸೆಂಟರಿನ ಜಿ. ಎನ್. ಅಶೋಕವರ್ಧನ್ ಅವರು; ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಹಲವು ರೀತಿಯ ನೆರವುಗಳನ್ನೀಯುತ್ತ ನನ್ನ ಬೆನ್ನೆಲುಬಾಗಿ ನಿಂತಿರುವವರು ಮಡದಿ ಬಾರತಿ ಬಟ್; ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಾನಿಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಹೆಗ್ಗೋಡು, ಸಾಗರ
ಮಾರ್ಚ್ ೧, ೨೦೦೮

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಬಟ್

ಒಳಪಿಡಿ

೧ ಮಾತಿನ ಕಸುವು	೧೩
ಉಲಿಗಳು ಮತ್ತು ಪದಗಳು	೧೪
ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳು	೧೮
ಮಾತಿಗೆ ಕಾಲ-ಜಾಗಗಳ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ	೧೯
ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ	೨೧
ಒಳಮಾತು ಮತ್ತು ಹೊರಮಾತು	೨೨
ಪದ ಮತ್ತು ಅರ್ಥ	೨೪
ಕಿವುಡರ ಸನ್ನೆನುಡಿ	೨೭
ಮಾತಿನ ಮಹತ್ವ	೩೦

೨ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡಿಸುವ ಬಗೆ	೩೧
ನಾಲಿಗೆಯ ಕುಣಿತ	೩೧
ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಬಗೆ	೩೪
ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು	೩೬
ಉಸಿರನ್ನು ಬಳಸದ ಉಲಿಗಳು	೩೭
ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಬಗೆ	೩೮
ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಬಗೆ	೪೦
ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೇ ಗುರುತುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದರೆ?	೪೨
ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದಿರುವ ಅಂಶಗಳು	೪೪
ಮಾತನ್ನು ಉಲಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆಯುವುದು	೪೭
ಕೇಳುಗನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತು	೪೮

೩ ತಿಳಿದರೂ ತಿಳಿಯದಂತಿರುವ ಮಾತಿನ ನಿಯಮಗಳು	೫೧
ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ	೫೧
ಇನ್ನೊಂದು ನಿಯಮ	೫೩
ನಿಯಮಗಳ ಅರಿವು	೫೪
ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಯಾಕಾಗಿ?	೫೬
ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ	೫೮
ಹೋಲಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು	೬೩
ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಹೋಲಿಕೆಗಳು	೬೬
ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ	೬೮

೪ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದು?	೭೦
ಎರಡು ರೀತಿಯ ಅರ್ದಗಳು	೭೧
ಅರ್ದಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ	೭೩
ಪದಗಳ ಕಸುವು	೭೫
ಎರಡು ರೀತಿಯ ಬಳಕೆಗಳು	೭೮
ಎಂತಹ ವಸ್ತು?	೮೦
ಪದದ ಅರ್ದ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲಿನ ಅರ್ದ	೮೧
ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು	೮೩
ನಾಮಪದಗಳೂ ಇಲ್ಲದ ನುಡಿಗಳು	೮೫
ಸಮಯದ ಸೂಚನೆ	೮೬
ಅರಿವಿನ ಸ್ವರೂಪ	೮೭

೫ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎತ್ತು ಬಗೆ?	೮೯
ಹಕಾರದ ಗೆರೆ	೯೦
ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳುಂಟಾಗುವ ಬಗೆ	೯೨
ಕರಾವಳಿಯ ಕನ್ನಡ	೯೪
ಒಂದು ಹಳೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡು	೯೬
ನಾಮ್ ಮತ್ತು ಆಮ್	೯೮
ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಪ(ವ) ಒಟ್ಟು	೯೯
ಕರಾವಳಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡು	೧೦೧
ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರಿಯಾರೂಪ	೧೦೨
ಬಡಗ ಕನ್ನಡದ ಮಾರ್ಪಾಡು	೧೦೩
ಮಯೂರಿನ ಕನ್ನಡ	೧೦೪

೬ ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ನಂಟಸ್ತಿಕೆ	೧೦೮
ನಂಬಿಕೆ ಮಾತ್ರ	೧೦೮
ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ನಂಟಸ್ತಿಕೆ	೧೦೮
ನುಡಿಗುಟುಂಬದ ಕಲ್ಪನೆ	೧೧೧
ನುಡಿಗುಟುಂಬದ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಆಧಾರ	೧೧೩
ಸಂಸ್ಕೃತ, ಮರಾಠಿ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ	೧೧೪
ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು	೧೧೮
ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಮೂಲ	೧೨೨
ಕನ್ನಡದ ಕವಲುಗಳು	೧೨೪

೭ ಮಾತು ಕಲಿಯುವುದು ಮಕ್ಕಳಾಟಿಕೆ	೧೨೬
------------------------------------	------------

ತೊದಲು ನುಡಿಯ ಇಂದ್ರಜಾಲ	೧೨೬
ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಅಳವು	೧೨೭
ಕಲಿಕೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು	೧೨೮
ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲೇ ಪಡೆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ	೧೩೨
ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಮತ್ತು ಪಡೆಯುವುದು	೧೩೪
ಮಾತು ಪಡೆಯುವ ಸಾದನ	೧೩೬
ನಿಕಾರಗುವಾದ ಸನ್ನೆನುಡಿ	೧೩೮
ಎರಡನೇ ನುಡಿಯ ಕಲಿಕೆ	೧೪೦
ಕಲಿಕೆಯ ಹಂತಗಳು	೧೪೨

೮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತು	೧೪೫
ಮಾತಿನ ಜಾಗಗಳು	೧೪೭
ಬಲಮಿದುಳು ಮತ್ತು ಎಡಮಿದುಳು	೧೫೦
ಎರಡು ನುಡಿ ಕಲಿತವರು	೧೫೩
ಓದಲು ಕಲಿಯುವುದು	೧೫೫
ಎರಡು ರೀತಿಯ ನೆನಪುಗಳು	೧೫೮

೯ ಮಾತಿಗೂ ಒಂದು ಫೋಟೋ	೧೬೦
ಬರಹದ ಮೂಲ	೧೬೨
ಬರಹ ಮತ್ತು ಲಿಪಿ	೧೬೩
ಪದಲಿಪಿ ಮತ್ತು ಉಲಿಲಿಪಿ	೧೬೪
ಯಾವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು?	೧೬೭
ಮಾತು ಮೊದಲು, ಬರಹ ಅನಂತರ	೧೬೮
ಲಿಪಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆ	೧೭೨
ಬರಹದ ಯೋಗ್ಯತೆ	೧೭೪
ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮಾರ್ಪಾಡು	೧೭೮

೧೦ ನುಡಿಯ ಬಗೆಗೆ ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳು	೧೮೧
ನುಡಿ ಕೆಡುತ್ತಿದೆಯೇ?	೧೮೧
ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು	೧೮೩
ಯಾವುದು ತಪ್ಪು, ಯಾವುದು ಸರಿ?	೧೮೪
ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ತಪ್ಪು-ಸರಿ	೧೮೭
ಹೊಸಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೧೯೦
ಯಾವ ನಿಯಮಗಳು?	೧೯೩
ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳೊಳಗೆ ಕೀಳರಿಮೆಯಿಲ್ಲ	೧೯೪
ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಂತಗಳು	೧೯೬

ನುಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವ ಬೇರೆ ಗುಣಗಳು	೧೯೮
ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು-ಸರಿ	೨೦೦
ದಾರಿ ತಪ್ಪಬೇಡಿ	೨೦೨

೧. ಮಾತಿನ ಕಸುವು

ನಾವು ಎಚ್ಚರವಿರುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಮಾತನಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಯಾವೊಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಶ್ವೊಂದು ಸುಲಬವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಡುವ ಈ ಮಾತಿನ ಹಿಂದೆ ಅಚ್ಚರಿಯ ಗುಟ್ಟುಗಳೇನಾದರೂ ಅಡಗಿರಬಹುದೆಂದು ನಮಗೆ ಅನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಾನವನ ಮಾತೆಂಬುದು ಬಹಳ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದುದು. ಅದರ ಹಿಂದೆ ತಿಳಿದಶ್ಚು ಮುಗಿಯದಂತಹ ನೂರಾರು ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿಗಳು ಅಡಗಿಕೊಂಡಿವೆ. ಮಾನವನನ್ನು ಮಂಗಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಬೇರೆ ಮಾಡುವುದೇ ಈ ಮಾತು.

ಮಾನವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿರಬಹುದು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿಯೂ ಇರಬಹುದು. ಹಕ್ಕಿಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಚಿಲಿಪಿಲಿಗುಟ್ಟುತ್ತಿರುತ್ತವೆ; ಕಾಗೆಗಳು ತಿಂಡಿ ಕಂಡಾಗ ತಮ್ಮ ಬಳಗದವನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆಯುತ್ತವೆ; ಬೆಕ್ಕುಗಳು ಸಿಟ್ಟುಬಂದಾಗ, ಹಸಿವಾದಾಗ ಮತ್ತು ನೋವಾದಾಗ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಸದ್ದುಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತವೆ; ಗಿಳಿಗಳಂತಹ ಕೆಲವು ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೂ ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನೇ ತಿರುಗಿ ಆಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಚ್ಚರಿ ಮೂಡಿಸುವಂತಹ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಜೇನುಹುಳಗಳು ಹೂಗಳಿರುವ ಗಿಡವೊಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ, ಅದರ ಜಾಗವನ್ನು (ಅದು ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿದೆ, ಎಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದೆ, ಎಷ್ಟು ಹುಳಗಳಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪರಾಗ ಸಿಗಬಹುದು ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು) ಗೂಡಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಇತರ ಹುಳಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಕುಣಿತದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವು. ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಇತರ ಜೇನುಹುಳಗಳೂ ನೇರವಾಗಿ ಆ ಗಿಡವಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪರಾಗವನ್ನು ಆಯ್ದು ತರಬಲ್ಲವು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾನವನ ಮಾತನ್ನೇ ಚಿಂಪಂಜಿಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಗೋರಿಲ್ಲಾ ಗಳಿಗೆ ಕಲಿಸಿದಾಗ ಅವು ಅಚ್ಚರಿ ಮೂಡಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾನವನ ಹಾಗೆಯೇ ಅದನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಕೆಲವರು ಸಂಶೋಧಕರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಎಲ್ಲಾ ನಡವಳಿಕೆಗಳೂ ಕೆಳಗೆ ಸೂಚಿಸಿದಂತಹ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಮಾತಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿವೆ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಮತ್ತು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದಿರುವ ಈ ಮಾತಿನ ಗುಣಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ ಆತನು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಇಶ್ವೊಂದು ಬೇರಾಗಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ಉಲಿಗಲು ಮತ್ತು ಪದಗಲು

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಪದಗಲನ್ನು ನಾವು ಉಲಿಗಲಿಂದ ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗೂ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಲು ಬಳಸಬಲ್ಲ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ದವಿರುವುದು ಪದಗಲಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಅವುಗಲ ಅಂಗಗಲಾಗಿ ಬರುವ ಉಲಿಗಲಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಅವುಗಲದೇ ಆದ ಯಾವ ಅರ್ದವೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂತಹದೊಂದು ಇಬ್ಬಗೆಯ ವಿನ್ಯಾಸವಿರುವ ಕಾರಣ, ನಮಗೆ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಅರ್ದವಿಲ್ಲದ ಉಲಿಗಲನ್ನು ಬಳಸಿ ಸಾವಿರಾರು ಅರ್ದವಿರುವ ಪದಗಲನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಸುಮಾರು ಮೂವ ತೊಂದು ಉಲಿಗಲು (ಹತ್ತು ಸ್ವರಗಲು ಮತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ವ್ಯಂಜನಗಲು) ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇವುಗಲಲ್ಲಿ ಯಾವ ಉಲಿಗೂ ಅದರದೇ ಆದ ಅರ್ದವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವುಗಲ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸೇರಿಕೆಗಲಿಂದ ತಯಾರಾದ ಪದಗಲಿಗೆ ಅರ್ದವಿದೆ.

ಅಳು ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಅಕಾರ, ಳಕಾರ ಮತ್ತು ಉಕಾರಗಲೆಂಬ ಮೂರು ಉಲಿಗಲ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆ. ಇವುಗಲಲ್ಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅದರದೇ ಆದ ಅರ್ದವಿಲ್ಲ. ಈ ಮೂರು ಉಲಿಗಲು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದಾಗ ಮಾತ್ರ 'ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸು' ಎಂಬ ಅರ್ದ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.

ಅಳು ಪದದಲ್ಲಿರುವ ಅಕಾರದ ಬದಲು ಉಕಾರವನ್ನು ಬಳಸಿದೆವಾದರೆ ಉಳು 'ಗದ್ದೆಯನ್ನು ಉಳು' ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಅರ್ದವಿರುವ ಪದ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡರಲ್ಲೂ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರದ ಅನಂತರ ಳು ಎಂಬುದು ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿರುವ ಅರ್ದದ ಹೋಲಿಕೆಯೇನೂ ಅವುಗಲ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರವಾಗಿ ಅಕಾರದ ಬದಲು ಉಕಾರವನ್ನು ಬಳಸಿದೆಯೆಂಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ಅರ್ದವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಅವುಗಲ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂತಹದೇ ಅಕಾರದ ಬದಲು ಉಕಾರವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅಡು 'ಅಡಿಗೆ ಮಾಡು' ಮತ್ತು ಉಡು 'ಬಟ್ಟೆ ಉಡು' ಪದಗಲ ನಡುವೆ ಇದೆ; ಆದರೆ ಇವುಗಲ ನಡುವಿನ ಅರ್ದವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ಅಳು ಮತ್ತು ಉಳು ಪದಗಲ ನಡುವಿನ ಅರ್ದವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ನಾಲ್ಕು ಪದಗಲಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅಕಾರ, ಳಕಾರ, ಉಕಾರ ಮತ್ತು ಡಕಾರಗಲಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಅವುಗಲದೇ ಆದ ಅರ್ದವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಪದಗಲನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಆ ಪದಗಲಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅರ್ದಗಲವೆ ಎಂದಿಶ್ಟೇ ಹೇಳಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಉಲಿಗಲಿಗೆ ನೇರವಾದ ಅರ್ದವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹಲವು ರೀತಿಯ ಅರ್ದ ಗಲನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದಗಲಲ್ಲೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಉಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಅರ್ದವನ್ನು ಕೊಡಲು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉಲಿಗಲಿರುವ ಪದಗಲ ಬಳಕೆ ಯಾಗುವುದು ಇವೆರಡೂ ಈ ವಿಶಯವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಮನೆ, ಮೇಯು, ಮೂಗು, ಮಗುಚು, ಮರುಕ, ಮುಟ್ಟು, ಮುಂದೆ, ಮೆಟ್ಟು, ಮೂಲ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಪದಗಲಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಮಕಾರ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಲಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಅರ್ದವೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. 'ಚೂರು' ಎಂಬ ಅರ್ದವನ್ನು ಕೊಡುವ ಒಡಪ್ಪು, ನುಚ್ಚು, ಸಿಂಗ, ಹೋಲಕು, ಕಡುಕು, ತುಣುಕು, ಚಲ್ಲಿ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಪದಗಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆಯೆಂದು ಪದಕೋಶಗಲು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಲಲ್ಲಿ ಬರುವ ಯಾವ ಉಲಿಯ ಮೇಲೂ ಆ ಅರ್ದವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಅದರ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಹೊರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ರೀತಿ ಉಲಿಗಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಲು ಹೋಗದೆ ಅವುಗಳ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸೇರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು (ಮೂವತ್ತೊಂದು) ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಸಾವಿರಾರು ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದು ನಾವು ಬಳಸುವ ಮಾತಿನ ಒಂದು ಬಲು ದೊಡ್ಡ ಗುಣವಾಗಿದೆ.

ಈ ಗುಣ ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಚ್ಚರಿ ಮೂಡಿಸುವಂತಹ ಕಸುವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆವಾದರೆ ಏನಾದೀತು ಎಂಬುದನ್ನು ತುಸು ಯೋಚಿಸಿದೆಯಾದರೆ ಈ ಕಸುವು ಎಂತಹದು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು.

ಆ ರೀತಿ ನಾವು ಬಳಸುವ ಉಲಿಗಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆ ವಾದರೆ ನಮ್ಮ ಪದಕೋಶ ತೀರ ಚಿಕ್ಕದಾದೀತು ಮತ್ತು ಹೊಸ ಹೊಸ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಹೊಸ ಹೊಸ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಕಲಿಯಬೇಕಾದೀತು.

ಆದರೆ ಇಂತಹ ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೊಸ ಉಲಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಉಚ್ಚರಿಸ ಬಲ್ಲೆವು ಮತ್ತು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಲ್ಲೆವು? ಹಾಗೆ ಬಳಸುವ ಉಲಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಕೇಳುಗರಿಗೆ ಒಂದರಿಂದ ಒಂದು ಬೇರಾಗಿ ಕೇಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಇಲ್ಲದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಅದಿಲ್ಲವಾದರೆ ನಾವು ಹೇಳಿರುವುದೇನೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದು.

ಹೆಚ್ಚಿಂದರೆ ನೂರು-ನೂರಯ್ಯತ್ತು ಉಲಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಆ ರೀತಿ ಉಚ್ಚರಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಉಲಿಯರಿಮೆಯಲ್ಲಿ (ದ್ವನಿವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ) ಪರಿಣತರಾಗಬೇಕಾದೀತು. ಆದರೆ ಇದು ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲವಷ್ಟೆ!

ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವಲ್ಲಿ ನಮಗಿರುವ ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಮಾತಿನ ವಿಶಿಷ್ಟ ಗುಣ ಬಹಳ ಸುಲಬವಾಗಿ ಹೋಗಲಾಡಿಸುತ್ತದೆ. ನೇರವಾಗಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡದ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ, ಅವುಗಳ ಸೇರಿಕೆಗಳಿಗೆ (ಪದಗಳಿಗೆ) ಮಾತ್ರವೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಮೂಲಕ ಮೂವತ್ತೊಂದು ಉಲಿಗಳಿಂದ ಸುಮಾರು ಅಯ್ಯತ್ತು ಸಾವಿರ ಪದಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳ ಎಣಿಕೆ ಮತ್ತು ರೂಪಗಳು ನುಡಿಗಳಿಂದ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇದು ಅವು ಬಳಸಬಲ್ಲ ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಉಂಟು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಿಸಿಲ್‌ನ ಪಿರಹ ಎಂಬ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಹತ್ತು ಉಲಿಗಳು (ಮೂರು ಸ್ವರಗಳು ಮತ್ತು ಏಳು ವ್ಯಂಜನಗಳು) ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾವಿರಾರು ಅರ್ಥವಿರುವ ಪದಗಳ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ!

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಆಫ್ರಿಕಾದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನೂರು-ನೂರಿಷ್ಟತ್ತು ಉಲಿಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಇತರ ನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳೇನೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಾಸರಿ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳು ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತಯ್ಯು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ಹಲವು ನುಡಿಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆಯ ಮೂಲಕ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಲಾಗಿದೆ.

ಒಂದೇ ನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಣಿಕೆಯ ಉಲಿಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಏಕಾರ-ಏಕಾರಗಳು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಅದರಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಶಕಾರ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ; ಮಯೂರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದ್ದಿರುವ ಕೆಲವು ಸ್ವರಗಳು (ಎರಡು ರೀತಿಯ ಎಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಒಕಾರಗಳು) ದಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ.

ಉಲಿಗಳ ಸಂಕ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿರಲಿ, ಕಡಿಮೆಯಿರಲಿ, ಅವಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ಅರ್ತ ಕೊಡದಿರುವಂತಹ ಮೇಲಿನ ವಿಶಿಷ್ಟ ಗುಣದಿಂದಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳ ಆಡುಗರೂ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಎಲ್ಲಾ ಅನಿಸಿಕೆ ಮತ್ತು ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಇತರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲರು.

ಮಾನವನ ಮಾತಿಗಿರುವ ಈ ಕಸುವು ಬೇರಾವ ಪ್ರಾಣಿಯ ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಬಳಸುವ ಕೂಗುಗಳಿಗೆ (ಇಲ್ಲವೇ ಇತರ ಸನ್ನೆಗಳಿಗೆ) ನೇರವಾಗಿ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಅರ್ತವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಅರ್ತಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವು ತಮ್ಮ ಕೂಗುಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲವು. ಮಾನವನ ಹಾಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಯಾವ ಅರ್ತವೂ ಇಲ್ಲದ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಸಾವಿರಾರು ಅರ್ತವಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಗುಟ್ಟು ಅವುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳು

ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಪದಕಂತೆಗಳಾಗಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲು(ವಾಕ್ಯ)ಗಳಾಗಿ ಬಳಸಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗೂ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ನಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಹಿಂದೆ ಹಲವು 'ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ'ಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ನಿಯಮಗಳು ಅಡಗಿವೆ. ಇಂತಹ ಯಾವ ನಿಯಮಗಳೂ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಬಳಸುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಣ್ಣ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ನಾವು ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಸಬಲ್ಲೆವು; ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ಎಂಬ ಪದಕಂತೆಯನ್ನು ರಚಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಇದಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಪದ ರೂಪಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ಪೇಟೆಗೆ ಹೋದಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲನ್ನೂ ಕಟ್ಟಬಲ್ಲೆವು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಹಲವು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ.

ಮಾತಿನ ಈ ಗುಣದಿಂದಾಗಿ ನಾವು ಸಾವಿರಾರು ಹೊಸ ಹೊಸ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲೆವು. ಇದಲ್ಲದೆ ತಪ್ಪಿರಲಿ, ಸರಿಯಿರಲಿ, ಅಂತಹ ಹೊಸ ಹೊಸ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬೇರಾರಾದರೂ ಉಂಟುಮಾಡಿ ಬಳಸಿದಾಗ, ಅವನ್ನು ಅರ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಮಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನೋಡಿರಿ.

- (೧ಕ) ಬಿಳಿ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣಿಗಿಂತ ನೇರಳೆ ಬಣ್ಣದ್ದು ಹೆಚ್ಚು ರುಚಿ.
- (೧ಚ) ಈ ಹೊಳೆಯ ಮರಳಿನಿಂದ ಎಣ್ಣೆ ತೆಗೆಯಬಹುದು.
- (೧ಟ) ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಮಯೂರಿಗೆ ನಾನು ಹತ್ತು ಮಿನಿಟಿನಲ್ಲಿ ಪಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನೀವು ಇದುವರೆಗೆ ಎಲ್ಲೂ ನೋಡಿರಲಾರಿರಿ ಇಲ್ಲವೇ ಕೇಳಿರಲಾರಿರಿ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ (ಕ-ಚ) ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಸರಿಯಲ್ಲ ಮತ್ತು (ಟ)ದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪಿತ್ತಿ ಪದವು ಸದ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಇರಲಾರದಂತಹ ವಾಹನವೊಂದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಅನಿಸಬಹುದು; ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಈ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಅರ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಮಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಇಂತಹ ಇದುವರೆಗೆ ನೋಡಿರದ ಇಲ್ಲವೇ ಕೇಳಿರದ ಸಾವಿರಾರು ಹೊಸ ಹೊಸ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನೀವೂ ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲೀರಿ. ನಿಜಕ್ಕೂ ನೀವು ದಿನನಿತ್ಯ ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ನೀವಾಗಲಿ ನಿಮ್ಮ

ಕೇಳುಗರಾಗಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಒಮ್ಮೆಯೂ ಕೇಳಿರದ ಮಾತುಗಳೇ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿರುವ ಮಾತನ್ನೇ ಇಂದೂ ಹೇಳುವವರು ಹೊಸ ದೇನನ್ನೂ ಹೇಳಲಾರರು.

ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ನುಡಿ ಪಡೆಯುವ ಕಸುವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು ಮತ್ತು ಅಮೂಲ್ಯವಾದುದು. ಅಂತಹ ನಿಯಮಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿರುವಂತಹ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಬಳಸಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು. ಆ ಮಾತುಗಳು ಏನನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಮೊದಲೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಹೀಗಾದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಬಲಹೀನವಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ನೆನೆಸಿದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ಮಹತ್ವ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾನವನನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಬಳಸಬಲ್ಲ ಮಾತು ಇಲ್ಲವೇ ಕೂಗುಗಳೆಲ್ಲ ಆ ರೀತಿ ಸೀಮಿತವಾದವುಗಳೇ. ನಾವು ನಮ್ಮ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಹಾಗಿರುವ ಯಾವ ನಿಯಮಾವಳಿಯೂ ಅವುಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಹೊಸ ಕೂಗುಗಳನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡಲಾರವು. ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಕೂಗುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವು ತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗ ಬಳಸಬಲ್ಲವು.

ಮಾತಿಗೆ ಕಾಲ-ಜಾಗಗಳ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ

ಮಾನವನಿಗೂ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಯಾವಾಗ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ನಾವು ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿಯ ಕುರಿತಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲೆವು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಬೇರೆಲ್ಲೋ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿಯ ಕುರಿತಾಗಿ ಮತ್ತು ಬೇರಾವುದೋ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಇಲ್ಲವೇ ನಡೆಯಲಿರುವ ಸಂಗತಿಯ ಕುರಿತಾಗಿಯೂ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲೆವು.

ಶಾಲೆಯಿಂದ ಬಂದ ಹುಡುಗ ಆವತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲ ನಡೆಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಬಲ್ಲ; ಮಾರನೆಯ ದಿವಸ ತನ್ನ ತರಗತಿಗೆ ಯಾರು ಬರಲಿದ್ದಾರೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲ; ತನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಈಗ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಹೇಳಬಲ್ಲ.

ಬೇರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಇದೊಂದನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರವು. ಬೆಕ್ಕು ಹಸಿವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಮಿಯಾಂ ಎನ್ನಬಹುದಲ್ಲದೆ ತನಗೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾರದು. ನಾಯಿ ಕೋಪ ಬಂದಾಗ ಗುರ್ ಎನ್ನಬಹುದಲ್ಲದೆ ಸಂಜೆ ಇಲ್ಲವೇ ನಾಳೆ ಏನಾದೀತೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾರದು.

ಮಾನವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಗುಣ ಜೇನುಹುಳಗಳ ಕುಣಿತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅವು ತುಂಬಾ ಹೂಬಿಟ್ಟಿರುವ ಒಂದು ಮರವನ್ನು ಕಂಡಿವೆಯಾದರೆ, ಗೂಡಿಗೆ ಮರಳಿದ ಬಳಿಕ ಅದು ಎಲ್ಲಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಇತರ ಜೇನುಹುಳಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕುಣಿತದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವು ಮತ್ತು ಆ ಕುಣಿತವನ್ನು ನೋಡಿದ ಇತರ ಜೇನುಹುಳಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಅದೇ ಮರವಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪರಾಗವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ತರಬಲ್ಲವು.

ಆದರೆ ಜೇನುಹುಳಗಳ ಕುಣಿತಕ್ಕಿರುವ ಈ ಕಸುವಿಗೂ ಒಂದು ಮಿತಿಯಿದೆ. ಅವು ಗೂಡಿನಿಂದ ದೂರ ಇರುವ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇನೋ ತಮ್ಮ ಕುಣಿತದಿಂದ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವು, ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಮುಂದೆ ಏನು ನಡೆಯಲಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಿ ಇಲ್ಲವೇ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಹೇಳುವ ಕಸುವು ಅವೆಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಮಿತಿಯೂ ಅವರ ಕುಣಿತಕ್ಕಿರುವುದನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ.

ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪರಾಗ ಇಲ್ಲವೇ ಸಿಹಿ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿದೆ, ಎಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಅದು ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ಅವು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದೇನಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಅವು ತಿಳಿಸಲಾರವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಒಂದು ಗಿಣ್ಣಲಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಕ್ಕರೆ ನೀರನ್ನು ಇಪ್ಪತ್ತು ಅಡಿ ಎತ್ತರದ ಕಂಬದ ಮೇಲಿರಿಸಿ, ಅದು ಕೆಲವು ಜೇನುಹುಳುಗಳಿಗೆ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಅನಂತರ ಆ ಜೇನುಹುಳುಗಳೇನೋ ತಮ್ಮ ಗೂಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಾವು ಕಂಡ ಜಾಗವನ್ನು ಇತರ ಹುಳುಗಳಿಗೆ ಕುಣಿತದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಿದುವು; ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಇತರ ಹುಳುಗಳು ಆ ಕಂಬದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸುತ್ತು ಹಾಕಿ ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕಾಣಿಸದೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದುವು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಸಕ್ಕರೆ ನೀರು ಎಷ್ಟು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಅವಕ್ಕೆ ಕುಣಿತದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ

ಮಾತನ್ನು ಬಳಸಲು ನಮಗೆ ಹೊರಗಿನ ಉತ್ತೇಜನ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕೋಪ ಬರದಿದ್ದರೂ ಕೋಪದಿಂದ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲೆವು; ಹೋಳಿಗೆಯನ್ನು ತಿನ್ನ ದಿದ್ದರೂ ಅದರ ಸವಿಯನ್ನು ತಿಂದವನ ಹಾಗೆ ವರ್ಣಿಸಬಲ್ಲೆವು; ಸ್ವರ್ಗ ನರಕಗಳನ್ನು ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲೆವು.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಇತರರ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ನಮ್ಮದೇ ಆದ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು. ಮಾತಿಗಿರುವ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಇಲ್ಲವೇ ನೈತಿಕ ತಡೆಗಳಿರಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಸುಳ್ಳುಹೇಳಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೊಳಗಾಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳದಿರುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಮಗೆ ಅನಿಸಬಹುದು. ಸ್ವರ್ಗ-ನರಕಗಳು ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಸಿಗಲಾರವಾದ ಕಾರಣ ಅವನ್ನು ನಾವು ನಂಬದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇವಾವು ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗಿರುವ ತಡೆಗಳಲ್ಲ.

ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನಿಗಿರುವ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇರಾವ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಊರೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ಒಂದು ಹೂವನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ದಣಿದು ಬಂದ ಜೇನುಹುಳು ಹೂವಿನಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುವ ಮರವೊಂದನ್ನು ಕಂಡೆನೆಂದು ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳೇ ಕುಣಿಯಲಾರದು. ಹಸಿವಾಗದಿದ್ದರೂ ಹಸಿವಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ಬೆಕ್ಕು ಮಿಯಾಂ ಅನ್ನಲಾರದು.

ಕೆಲವು ಅಪರೂಪವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸಬಹುದು. ಹಿಮಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ನರಿಯೊಂದು ತಾನು ತಿನ್ನುವ ತಿನಿಸಿನಿಂದ ಮರಿಗಳು ದೂರಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅಪಾಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕೂಗನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿತಂತೆ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ನೇರವಾದ ಉತ್ತೇಜನವಿಲ್ಲದೆ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೂಗನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಬಹಳ ಅಪರೂಪ. ಅದು ಅವುಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾನವನ ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಜಾಗಗಳ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲದಿರುವಿಕೆ ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಒಂದು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಕಸುವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದೆ. ನಮ್ಮ ಇಡೀ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ಈ ಕಸುವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಅದಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಯಾವ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರೆವು; ಸಾಹಿತ್ಯ, ನಾಟಕ, ಸಿನಿಮಾ, ಮೊದಲಾದ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಯಾವ ಅಂಶವೂ ಅದಿಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆದಿರಲಾರದು.

ಒಳಮಾತು ಮತ್ತು ಹೊರಮಾತು

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಒಳಮಾತು ಮತ್ತು ಹೊರಮಾತು ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೂ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ನಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು, ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತಹ 'ಹೊರಮಾತ'ನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತೇವೆ; ಆದರೆ ಅವು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಬರುವಂತಿರ ಬೇಕಾದಾಗ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸದಂತಹ 'ಒಳಮಾತ'ನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬಯಕೆಗಳು ಮತ್ತು ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳು ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಅವು ಎಂತಹವೆಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಕಯ್ಯಾಡವಿದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವನ್ನು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಒಳಮಾತನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಾವು ದಿನನಿತ್ಯವೂ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಬಳಸುವ ದಾರಿ ನಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಆಲೋಚನೆ ಗಳು ನಡೆದಿದ್ದಾಗ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದಂತೆಯೇ ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತದೆ.

ವಾಹನವನ್ನು ಬಿಡುವಾಗ ಬ್ರೇಕ್ ಒತ್ತಲು ಯಾವ ಕಾಲು ಬಳಸಬೇಕು, ಕ್ಲಚ್ ಒತ್ತಲು ಯಾವುದನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೂ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದಂತೆಯೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಟಯ್ಪ್ ಮಾಡುವಾಗ ಯಾವ ಅಕ್ಷರಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬೆರಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಶಯವೂ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಯೂ ಬಳಸಬಲ್ಲೆವು; ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮೆಲ್ಲಗಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ನಡವಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳು ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಇಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು, ಆದರೆ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾರವು ಎಂಬುದು ಅವನ್ನು ನಮ್ಮಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗುಣವಾಗಿದೆ. ಈ ಗುಣ ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಸುವನ್ನೂ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ನಾವು ಬರಬರನೆ ಉಸಿರ ಬಲ್ಲೆವು; ಇಲ್ಲವೇ ಒಳಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು, ಕೇಳುಗನ ಮೇಲೆ ಅದು ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿ, ಅನಂತರ ಹೊರಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಆತನಿಗೆ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲೆವು; ಇಲ್ಲವೇ ತಿಳಿಸದೆಯೂ ಇರಬಲ್ಲೆವು.

ಇತರ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೂ ನಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಿಸಬಲ್ಲೆವು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಲ್ಲೆವು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಕಾಣಲು ಕಣ್ಣಿನ ಮಸೂರವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಿಗ್ಗಿಸುತ್ತೇವೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕುಗ್ಗಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಿ ಬದಲಿಸಿರುವ ಕಾರಣ, ಕಣ್ಣಿನ ದೋಷವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ಬಳಸುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲೂ ಈ ಗುಣದಿಂದಾಗಿ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಈ ಗುಣವಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತನ್ನು ನಮಗೆ ಬರಹ ರೂಪಕ್ಕಿಳಿಸಲು ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳುಂಟಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಈ ಗುಣವೇ ಕಾರಣ.

ಪದ ಮತ್ತು ಅರ್ಥ

ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಾವಿರಾರು ಪದಗಳಿಗೂ ಅವು ನಮಗೆ ಕೊಡಬಲ್ಲ ಅರ್ಥಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿದೆ? ಮನ ಎಂಬ ಪದ ನಾವು ವಾಸಿಸುವ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ; ಹಲಸು ಎಂಬುದು ಮನೆಯೆದುರು ಬೆಳೆದಿರುವ ಮತ್ತು ನಮಗೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಒಂದು 'ಮರ'ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ; ಬೆಕ್ಕು, ನಾಯಿ, ಆಕಳು, ಎಮ್ಮೆ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳು ನಾವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಮನೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸಾಕುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಪದ ಮತ್ತು ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ಅರ್ಥಗಳ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ನಮಗೇನೋ ಬಹಳ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದೆಂದೇ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ 'ಒಡಂಬಡಿಕೆ'ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಅದು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಬೆಕ್ಕು ಎಂದರೆ ಇಂತಹ ಪ್ರಾಣಿ, ನಾಯಿ ಎಂದರೆ ಇಂತಹದು, ಆಕಳು ಎಂದರೆ ಇಂತಹದು ಎಂಬುದೆಲ್ಲ ಇಂತಹ ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ.

ಇವೇ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆಂಬುದು ಪದಕ್ಕೂ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ವಾದುದಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಮರಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಫ್ರಾನ್, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಘಾಲ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಟ್, ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಲಿ - ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಒಂದೇ ನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದಗಳು ಈ ರೀತಿ ಬಳಕೆಯಾಗಬಲ್ಲವು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕರಾವಳಿಯ ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಫುಚ್ಚೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಒಳಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುವುದರಿಂದಾಗಿಯೇ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು 'ಒಳನುಡಿ'ಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳೂ ಆ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ತಕ್ಕವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪದ ಸಮಯ ಸರಿದಂತೆ ಬದಲಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅದರ ಬದಲು ಬೇರೆ ಪದ ಬಳಕೆಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ ಎಂದಿದ್ದುದು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಥಾಲು ಎಂದಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೇ? ಪದಕ್ಕೂ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಸಹಜವಾದ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯಾದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಹಲವು ಪದಗಳಿಗೆ ಹಲವು ಅರ್ಥಗಳಿವೆ ಯೆಂಬುದೂ ಪದ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ ವೆಂಬುದನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಕಡೆ ಪದಕ್ಕೆ 'ಕೊನೆಯ', 'ಕೀಳು', 'ಪಕ್ಕ', 'ಮೂಲೆ', '(ಮೊಸರು) ಕಡೆ', 'ದಾಟು', 'ಬೀಳು' ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. ಇಂತಹ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದೂ ಇದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಒಂದೇ ಪದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳಿರುವುದೂ ಇದನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕಲಿ ಪದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಕಲಿತವನು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆಯಾದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ 'ಶೂರ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಪದದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳ ಸೇರಿಕೆಗೆ ಈ ರೀತಿ ಒಂದೇ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕಿಂತ ತಕ್ಕದು ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ.

ಒಂದು ಹೊಸ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಬಹಳಶುಭ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಅಂತಹವೇ ಪದಗಳ ಅರ್ಥಕ್ಕಿಂತ

ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ. ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪದಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ನೋಡಿ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ಏನಿರಬಹುದೆಂದು ನಾವು ಎಂದಿಗೂ ಊಹಿಸಲಾರೆವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಚೀಮಾಯ್ಲಾಯ್ತು ಎಂಬುದು ಬಾಸ್ಕ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಒಂದು ಪದ. ಇದು ಏನನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು (ಪ್ರಾಣಿಯೋ, ವಸ್ತುವೋ, ವಿಶಯವೋ, ಕ್ರಿಯಾಪದವೋ, ನಾಮಪದವೋ) ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆರೇನು? ಅದೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಈಗ ಅದು ಎಂತಹ ಪ್ರಾಣಿಯಿರಬಹುದು (ಕ್ರೂರವಾದ ಪ್ರಾಣಿಯೋ, ಸಾದುವಾದ ಪ್ರಾಣಿಯೋ, ದೊಡ್ಡದೋ, ಚಿಕ್ಕದೋ, ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಯೋ, ಮಾಂಸಾಹಾರಿಯೋ) ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆರೇನು? ಈ ಪದದ ಯಾವ ಉಲಿಯೂ ಅದಕ್ಕೆ ಚಿಟ್ಟೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಸೂಚಿಸಿರಲಾರದು.

ನಾವು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳಿಗೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಗಳಿರಬಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ನುಡಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಕಸುವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಬರೇ ಇಪ್ಪತ್ತಯ್ಯು-ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರ ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಹ ಕಸುವು ಈ ಸಾದ್ಯತೆಯಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ನುಡಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಪದಕೋಶವೊಂದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿದೆ ವಾದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳಿಗೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಪದಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಈ ಪದಗಳಿಗೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಅರ್ಥಗಳು ಬರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಕೆಲವು ಪದಗಳಿಗಂತೂ ಪದಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ; ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಈ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ವಿರುದ್ಧವುಗಳಾಗಿರುವುದೂ ಇದೆ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಸದೆ ಸೊಲ್ಲ(ವಾಕ್ಯ)ಗಳಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಸಂದರ್ಭವೇ ಅವುಗಳ ಹಲವು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುಗನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಥ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳುಗನಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕರೆ ಪದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಹಲವು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ 'ಬರಹೇಳು' ಮತ್ತು 'ಹಾಲುಕರೆ' ಎಂಬ ಎರಡು ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಷಕ್ಕದ ಮನೆಯವರನ್ನು ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆಯಲು ಹೋದಿದ್ದೆ ಎಂದಾಗ ಇಲ್ಲವೇ ಎಮ್ಮೆಯನ್ನಿನ್ನೂ ಕರೆದಾರಿಲ್ಲ ಎಂದಾಗ ಅದನ್ನು ಯಾವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಸಂಶಯ ಬರಲಾರದು.

ಹಾಗಾಗಿ ಪದಗಳಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಅರ್ಥಗಳಿರುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಕಡಿಮೆ ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಕಸುವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಕಿವುಡರ ಸನ್ನೆನುಡಿ

ನಾವು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಕಿವುಡರಿಗೆ ಉಲಿಗಳು ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅವರಿಗೆ ಉಲಿಗಳಿರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಸಾದ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲೂ ಅವರಿಗೆ ಸಾದ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಹೆಚ್ಚು ಕಿವುಡಿಲ್ಲದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲೇ ಕೇಳಿಸುವ ಉಪಕರಣವನ್ನು ತೊಡಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅವರೂ ಇತರ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯಬಲ್ಲರು. ಆದರೆ ಏನೂ ಕೇಳಿಸದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾದ್ಯವಾಗದು. ಅಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ಉಲಿಗಳ ಬದಲು ಸನ್ನೆಗಳಿರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬಲ್ಲರು. ನಾವು ಬಳಸುವುದು ಉಲಿನುಡಿಯಾದರೆ ಕಿವುಡರು ಬಳಸಬಲ್ಲ ನುಡಿ ಸನ್ನೆನುಡಿ.

ಕಿವುಡರ ಈ ಸನ್ನೆನುಡಿ ನಾವಾಡುವ ಉಲಿನುಡಿಗಿಂತ ಒಂದು ಮುಕ್ಯ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಬೇರಾಗಿದೆ. ಅದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವ ಸನ್ನೆಗಳ ನುಡಿಯಾದ ಕಾರಣ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಕಯ್ಸನ್ನೆ, ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ, ಹುಬ್ಬುಗಳ ಕುಣಿತ, ತುಟಿಗಳ ಚಲನೆ, ನಿಲ್ಲುವ ಕ್ರಮ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳು ಒಂದರ ಅನಂತರ ಒಂದರಂತೆ ಮಾತ್ರ ಬರಬಲ್ಲವಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬರಲಾರವು. ಈ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಸನ್ನೆನುಡಿಗೇ ಉಲಿನುಡಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಸುವಿದೆ. ಆದರೆ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ನುಡಿದ ಮಾತನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ತಿಳಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಎದುರೆದುರಿಗೇನೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಬೇರೆಲ್ಲಾ ವಿಶಯಗಳಲ್ಲೂ ಕಿವುಡರ ಸನ್ನೆನುಡಿಗೇ ಕಿವಿ ಕೇಳುವವರ ಉಲಿನುಡಿಯಂತಹದೇ ಕಸುವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸನ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉಲಿನುಡಿಯ ಉಲಿಗಳ ಹಾಗೆ ನೇರವಾದ ಅರ್ಥವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಸನ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಸಾವಿರಾರು ಅರ್ಥವಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಉಲಿನುಡಿಯ ಹಾಗೆ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ನೂರಾರು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಲಿನುಡಿಯ ಹಾಗೆ ಎಂತಹ ವಿಶಯವನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ಒಂದೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿನುಡಿಯ ನಿಯಮ ಗಳಿಗೂ ಸನ್ನೆನುಡಿಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವೆರಡು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರಾ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಅಮೆರಿಕಾದ ಕಿವುಡರು ಬಳಸುವ ಸನ್ನೆನುಡಿಗಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಇತರರು ಬಳಸುವ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯ ನಿಯಮಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿವೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ರೂಪಾವಳಿಗಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಮೆರಿಕಾದ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ರೂಪಾವಳಿ ಗಳಿವೆ.

ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಿಂದ ಒಂದು ಇಡೀ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಶಯಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದವನು, ಅದರಿಂದ ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾದವನು, ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಳಸಿದ ವಸ್ತು, ಸಮಯ, ಜಾಗ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾರೂಪದೊಳಗೆ ಹಿಡಿಸಬಹುದು.

ಅಮೆರಿಕಾದ ಈ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ನಾಮ ವಿಶೇಷಣ, ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷಣ, ವಿಬಕ್ತಿ ಒಟ್ಟುಗಳು ಮೊದಲಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಚಲನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಿಯಮಗಳು ಆ ದೇಶದ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೋಪಿ, ನವಹೋ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಉಲಿನುಡಿಗಳ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತವೆ.

ಈ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಕತೆ, ಕವಿತೆ, ನಾಟಕ ಪ್ರಬಂಧ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಕಯ್ಸನ್ನೆ, ಕಯ್ಯ ಚಲನೆ, ಮೋರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಅನಿಸಿಕೆಗಳು ಮೊದಲಾದ ಉಲಿನುಡಿ ಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಈ ನುಡಿಗಳು ಬಳಸುವುವಾದ ಕಾರಣ, ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳಿಗಿರುವ ಕಸುವು ಉಲಿನುಡಿಗಳ ಕಸುವಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾದುದಾಗಿದೆ.

ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ಅಮೆರಿಕಾಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಒಂದೇ ಉಲಿನುಡಿ ಯನ್ನು (ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು) ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಎರಡು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಸನ್ನೆನುಡಿಗಳು ಆ ರೀತಿ ಒಂದೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅವು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರ ಬೇರಾಗಿವೆ. ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿರುವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸನ್ನೆಮಾತು ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಸನ್ನೆಮಾತನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಷ್ಟು ಅವೆರಡು ಸನ್ನೆನುಡಿಗಳು ಬೇರಾಗಿವೆ.

ಅಮೆರಿಕಾದ ಸನ್ನೆನುಡಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ನ ಸನ್ನೆನುಡಿಗೇ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ. ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ನಿಂದ ಬಂದ ಸನ್ನೆನುಡಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಬ್ಬರು ಅಮೆರಿಕಾದ ಕಿವುಡರಿಗೆ ಸನ್ನೆನುಡಿ ಕಲಿಸಿದುದು ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ನ ಸನ್ನೆನುಡಿ ಗಿಂತಲೂ ಬೇರಾಗಿದೆ.

ಇವತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ನೂರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸನ್ನೆನುಡಿಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆಯೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕಿವುಡರೂ ಸನ್ನೆನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಕಲಿತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಆ ರೀತಿ ಕಲಿಯಲು ಅವರು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ಉಲಿನುಡಿ ಯನ್ನು ಬಳಸುವ ತಾಯಿತಂದೆಯರೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವ ಕಿವುಡು ಮಗುವಿಗೆ ಸನ್ನೆನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಸಂದರ್ಭವೇ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಿವುಡರಿಗೇನೇ ಬೇರೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ಕಿವುಡು ಮಕ್ಕಳು ಚಿಕ್ಕಂದಿ ನಲ್ಲೇನೇ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಸನ್ನೆನುಡಿ ಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು ಮತ್ತು ಅದರ ಮೂಲಕ ಅವರ ಜೀವನ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಬಲ್ಲದು.

ಮಾತಿನ ಮಹತ್ವ

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ನಮಗೆ ಸೂಚಿಸುವ ಅಂಶವೇನೆಂದರೆ, ಮಾನವನನ್ನು ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದಲೂ ಬೇರಾಗಿರಿಸುವ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಾದನವೆಂದರೆ ಅವನ ಮಾತು. ಇದಕ್ಕೆ ಉಲಿಗಳೇ ಅಡಿಗಟ್ಟಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ ಇಲ್ಲ. ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾರದ ಕಿವುಡರೂ ಸನ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕ 'ಮಾತ'ನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು.

ಮಾತನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿದರೆ ಮಾನವನನ್ನು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಬೇರಾಗಿರುವ ಬೇರೆ ಯಾವ ಅಂಶವೂ ಉಳಿಯಲಾರದು. ನಮ್ಮ ಬರಹಗಳು, ಅನಿಸಿಕೆಗಳು, ಆಲೋಚನೆಗಳು, ಕಲ್ಪನೆಗಳು, ಕನಸುಗಳು ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿವೆ. ಮಾತನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಾರದು.

ಹಾಗಾಗಿ ಮಾತಿನ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಮಾನವನನ್ನು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಕಸುವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನಲ್ಲ.

೨ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡಿಸುವ ಬಗೆ

ನಾಲಿಗೆಯ ಕುಣಿತ

ಮಾತು ನಾಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಣಿಯುತ್ತದೆಯೆಂಬುದು ಕವಿಯ ಕಲ್ಪನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ನಾಲಿಗೆಯೇ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಕುಣಿಕುಣಿದು ಮಾತನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತದೆ. ನಾಲಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಾಯಲ್ಲಿರುವ ತುಟಿಗಳು, ಹಲ್ಲುಗಳು, ಮೂಗಿನೊಳಕ್ಕೆ ಉಸಿರು ಹೋಗುವಂತೆ ಇಲ್ಲವೇ ಹೋಗದಂತೆ ಮಾಡುವ ಮಿದು ಅಂಗುಳು, ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿರುವ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ, ಮೊದಲಾದವೂ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಗಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ 'ಮಾತಿನ ಅಂಗ'ಗಳೆಂದು ಕರೆಯ ಬಹುದು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವಕ್ಕೆ ಮಾತಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಮುಕ್ಯವಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಾಲಿಗೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ಊಟ ಮಾಡಲಾರೆವು, ನೀರು ಕುಡಿಯಲಾರೆವು ಮತ್ತು ರುಚಿ ಸವಿಯಲಾರೆವು. ಉಸಿರಾಡಲು ಮತ್ತು ಮೂಸಿ ನೋಡಲು ಮೂಗು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದಾದರೂ ಕೆಲಸವನ್ನು ಶಕ್ತಿಹಾಕಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಹಿಡಿಯದೆ ಹೆಚ್ಚು ತೂಕವಿರುವ ಕಟ್ಟೊಂದನ್ನು ಎತ್ತಲಾರೆವು. ಇಂತಹ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಈ ಅಂಗಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾತನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಲಿತಿದ್ದೇವೆ.

ಮಾತಿನ ಅಂಗಗಳ ಮೂಲಕ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲು(ವಾಕ್ಯ)ಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾತನಾಡುವುದೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಈ ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನಾವು ಇ, ಉ, ಎ, ಓ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಸ್ವರಗಳಾಗಿ ಮತ್ತು ಫ್, ತ್, ಟ್, ಚ್ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ವ್ಯಂಜನಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುತೋರಿಸಬಲ್ಲೆವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನೀನು ಹೋಗು ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಈ, ಉ, ಓ ಮತ್ತು ಉ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಸ್ವರಗಳು ಮತ್ತು ನ್, ಠ್ ಮತ್ತು ಗ್ ಎಂಬ ಮೂರು ವ್ಯಂಜನಗಳು (ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನ್ ಎಂಬುದು ಎರಡು ಬಾರಿ) ಬಂದಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆವು.

ಈ ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು, ತುಟಿಗಳನ್ನು, ಮತ್ತು ಬಾಯಿಯ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಅಂಗಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನಾವು ಬಹಳ ಸುಲಬವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೇನೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಠಾಡು ಎಂಬ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಪದವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಅಂಗಗಳ ಮೂಲಕ ಎಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದವಾದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ನಿಮಗೆ ಬೆರಗಾದೀತು.

ಈ ಪದವನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಮೊದಲು ಉಸಿರನ್ನೊಮ್ಮೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಉಸಿರು ಶ್ವಾಸಕೋಶದಲ್ಲಿರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎದೆಯಿಂದ ಹೊರಟ ಉಸಿರು ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿರುವ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹಾದು ಬರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆಯುಂಟಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಆ ಜಾಗವನ್ನು ಅದು ಉಜ್ಜಿಕೊಂಡು ಬರುವಾಗ ಹಕಾರ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಉಸಿರು ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕ ಹೋಗದೆ

ನೇರವಾಗಿ ಬಾಯಿಯ ಮೂಲಕ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕ ಹೋಗುವ ತೂತನ್ನು ಮಿದು ಅಂಗುಳಿನ ಹಿಂಬಾಗದಿಂದ ಮುಚ್ಚಬೇಕು.

ಅನಂತರ ಬರುವ ಉಸಿರಿನ ಮೂಲಕ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಗುನುಗುನಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಆ ಗುನುಗುನಿಸುವಿಕೆಗೆ ಆ ಎಂಬ ಸ್ವರದ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಡಲು ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಬಾಗವನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಮತ್ತು ಬಾಯಿಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ತೆರೆಯಬೇಕು.

ಅನಂತರ ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಬಾಗವನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ತಂದು ಅದರ ತುದಿಯನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಮಡಚಬೇಕು ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಬರುವ ಉಸಿರನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಮಡಚಿದ ನಾಲಿಗೆಯ ಅಡಿಬಾಗದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ತಡೆಹಿಡಿದು ಬಿಡಬೇಕು. ಆಗ ಡಕಾರ ಹೊರಡುತ್ತದೆ. ಅನಂತರ ಬರುವ ಉಸಿರಿಗೆ ಉಕಾರದ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಡಲು ಮಡಚಿದ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಅದರ ಹಿಂಬಾಗವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಬೇಕು ಮತ್ತು ತುಟಿಯನ್ನು ದುಂಡಗಾಗಿಸಬೇಕು.

ನಾವು ಠಾಡು ಪದವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವಾಗ ಇವೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳೂ ಒಂದೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಬಿಡುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನಡೆಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ; ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಲ್ಲೊಂದೂ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಈ ಕೆಲಸಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ನಮಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಿದುಳಿನ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವರು ತಿರುಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿರುವ 'ನುಡಿಯರಿಗ'ರ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳ ಮೂಲಕ ನಾವು ಸಾವಿರಾರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಉಲಿಗಳನ್ನು (ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು) ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ಮಾತಿನ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲು(ವಾಕ್ಯ)ಗಳಲ್ಲಿ) ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅ, ಇ, ಉ, ಎ, ಮತ್ತು ಒ ಎಂಬ ಅಯ್ದು ಸ್ವರಗಳು (ಹಾಗೂ ಆ, ಈ, ಊ, ಏ, ಮತ್ತು ಓ ಎಂಬ ಆ ಸ್ವರಗಳ ಅಯ್ದು ಉದ್ದ ರೂಪಗಳು) ಮತ್ತು ಕ್, ಚ್, ಛ್, ತ್, ಷ್, ಗ್, ಜ್, ಡ್, ದ್, ಬ್, ಮ್, ನ್, ಣ್, ಯ್, ವ್, ರ್, ಲ್, ಳ್, ಶ್, ಸ್, ಠ್ ಎಂಬ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ವ್ಯಂಜನಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಮೂವತ್ತೊಂದು ಉಲಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದವಾದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು, ಎಂದರೆ ನೂರು-ನೂರಯ್ಯತ್ತು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ ವಾದರೆ ಅಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಶ್ಚೋ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದರೆ ಸಾವಿರಾರು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲೆವು.

ಈ ರೀತಿ ನಾವು ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉಲಿಗಳ ಗುಂಪುಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪದ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳ ರಚನೆಗಾಗಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಊದುಲಿಗಳು (ಮಹಾಪ್ರಾಣ ವ್ಯಂಜನಗಳು) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಖ್ಯಾತ, ಶೀಘ್ರ, ಲಾಂಛನ, ನಿಬಂಧ, ಭೂಮಿ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಇವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಇವೆರಡರಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಉಲಿಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಫ್ಲಾದರ್, ಜ್ಲೂ, ವಿಜ್ಲನ್ ಮುಂತಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಕರೆಯಲು ಇಲ್ಲವೇ ಅನುಕಂಪವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ತ್ಷು ತ್ಷು ತ್ಷು ಎಂಬಂತಹದೊಂದು ಉಲಿಯನ್ನು ನಾವು ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಆದರೆ ಇದು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಅಂಗವಾಗಿ (ಎಂದರೆ ಒಂದು ವ್ಯಂಜನವಾಗಿ) ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದಕ್ಕಿಣ ಆಫ್ಫಿಕಾದ ದ್ಘಲು, ಹೋಸಾ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಉಲಿಗಳು ವ್ಯಂಜನಗಳಾಗಿಯೂ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಈ ರೀತಿ ನಾವು ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದಾದ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ನುಡಿ ತನ್ನ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಎಷ್ಟು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಒಂದೆರಡು ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವವಾದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಬಗೆ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡದಿರುವಾಗ ನಾವು ಮಿನಿಟಿಗೆ ಸುಮಾರು ೧೫-೨೦ ಬಾರಿ ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆ ಉಸಿರಾಡುವಾಗ ಉಸಿರು ಹೊರಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಒಳಬರುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಹೊತ್ತು ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಉಸಿರನ್ನು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಒಳಗೆ ಎಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾರಿಯೂ ಅದನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೊರಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಈ ರೀತಿ ಉಸಿರನ್ನು ಹೊರಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಹತ್ತು-ಹದಿನಯ್ದು ಸೆಕೆಂಡುಗಳಷ್ಟು ಸಮಯ ತಗಲುವುದೂ ಇದೆ.

ಹೊರಹೋಗುವ ಉಸಿರಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತಡೆಗಳನ್ನೊಡ್ಡುವ ಮೂಲಕ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇವನ್ನು 'ತಡೆಯುಲಿ'ಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಎರಡು ತುಟಿಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಸೇರಿಸಿ ಉಸಿರನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಡೆಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟಾಗ ಘ್ ಎಂಬ ತಡೆಯುಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯನ್ನು ಹಲ್ಲುಗಳ ಹಿಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಉಸಿರನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟಲ್ಲಿ ಠ್ ಎಂಬ ಬೇರೊಂದು ತಡೆಯುಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ.

ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯ ಬದಲು ಅದರ ಅಲಗನ್ನು ಅಂಗುಳಿನ ಮೇಲಿರಿಸಿ ಉಸಿರನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಚ್ ಎಂಬ ತಡೆಯುಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಬದಿಯನ್ನು ಅದರ ಮೇಲಿರುವ ಮೆತ್ತಗಿನ ಅಂಗುಳಿನ ಮೇಲಿರಿಸಿ ಉಸಿರನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಕ್ ಎಂಬ ಬೇರೊಂದು ತಡೆಯುಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ.

ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಮಡಚಿ ಅದರ ಅಡಿಬಾಗವನ್ನು ಅಂಗುಳಿನ ಮೇಲಿರಿಸಿ ಉಸಿರನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಳ್ ತಡೆಯುಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ.

ಇವಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಉಸಿರನ್ನು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಹೋಗದಂತೆ ತಡೆಹಿಡಿ ದಿದ್ದರೂ ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕ ಹೊರಹೋಗಲು ಬಿಡಬೇಕು. ಆಗ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ 'ಮೂಗುಲಿ'ಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ.

ಉಸಿರನ್ನು ತುಟಿಗಳ ಮೂಲಕ ತಡೆಹಿಡಿದಿರುವಾಗ ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕ ಬಿಟ್ಟಿವಾದರೆ ಮ್ ಎಂಬ ಮೂಗುಲಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ತುಟಿಯ ಬದಲು ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯ ಮೂಲಕ ತಡೆಹಿಡಿದಿರುವ ಉಸಿರನ್ನು ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕ ಬಿಟ್ಟಿವಾದರೆ ನ್ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಗುಲಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಮಡಚಿ ಅದರ ಅಡಿಬಾಗದಿಂದ ತಡೆದಿರುವ ಉಸಿರನ್ನು ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಣ್ ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಮೂಗುಲಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಉಸಿರನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ತಡೆಯುವ ಬದಲು ಅದು ಹೊರಹೋಗಲು ಕಷ್ಟ ವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಕಿರಿದಾದ ಜಾಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿವಾದರೆ ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಹೊರನುಗ್ಗುವಾಗ ಬೇರೊಂದು ರೀತಿಯ ಉಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು 'ಉಜ್ಜುಲಿ'ಯೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಗೂ ಹಲ್ಲುಗಳ ಹಿಂಬದಿಗೂ ನಡುವೆ ಆ ರೀತಿ ಕಿರಿದಾದ ಜಾಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆ ಜಾಗದ ಮೂಲಕ ಉಸಿರು ಹೊರನುಗ್ಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದವಾದರೆ ಅದು ಸ್ ಎಂಬ ಉಜ್ಜುಲಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತ ಹೊರಹೋಗುತ್ತದೆ.

ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯಿಂದ ಉಸಿರನ್ನು ತಡೆದರೂ ಬದಿಗಳ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಹೊರಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟರೆ ಲ್ ಎಂಬ 'ಬದಿಯುಲಿ' ಹೊರಡುತ್ತದೆ. ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಮಡಚಿ ಅದರ ಹಿಂಬದಿಯಿಂದ ಉಸಿರನ್ನು ತಡೆದು ಬದಿಯಿಂದ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟರೆ ಳ್ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯುಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ರಕಾರದ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿ ಹಲ್ಲಿನ ಹಿಂಬಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಅಂಗುಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯಿಂದ ಉಸಿರನ್ನು ತಡೆಯುವ ಬದಲು ಉಸಿರು ಹೊರಹೋಗುವಾಗ ಅದನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅಂಗುಳಿಗೆ ಹೊಡೆದು ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅದನ್ನು 'ಹೊಡೆಯುಲಿ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು.

ಈ ರೀತಿ ತುಟಿ, ನಾಲಿಗೆ ಮೊದಲಾದ ಬಾಯಿಯ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಮತ್ತು ಹೊರಹೋಗುವ ಉಸಿರಿಗೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ತಡೆಗಳನ್ನೊಡ್ಡಿ ನಾವು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲೆವು.

ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು

ಈ ರೀತಿ ಉಂಟಾಗುವ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಮಾತಿನ ಅಂಗಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು ಮತ್ತು ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕವೂ ಹಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ತಡೆಯುಲಿಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿರುವ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಗುನುಗುನಿಸು ತ್ತಿರಬಹುದು. ಸುಮ್ಮನಿದೆಯಾದರೆ ಪಕಾರ ತಕಾರಗಳಂತಹ 'ಗಂಟಲಿಸದ' ಉಲಿಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಗುನುಗುನಿಸುತ್ತಿದೆಯಾದರೆ ಬಕಾರ ದಕಾರಗಳಂತಹ 'ಗಂಟಲಿಸಿದ' ಉಲಿಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡದ ಮ, ನ್ ಮತ್ತು ಣ್ಗಳು ಗಂಟಲಿಸಿದ ಮೂಗುಲಿಗಳು. ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಟಲಿಸದ ಮೂಗುಲಿಗಳೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಕನ್ನಡದ ಸ್, ಶ್ ಮತ್ತು ಠ್ಗಳು ಗಂಟಲಿಸದ ಉಜ್ಜುಲಿಗಳು. ಗಂಟಲಿಸಿದ ಉಜ್ಜುಲಿಗಳೂ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಂತಹ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನ ರೇಜಿರ್ ಪದದಲ್ಲಿ ಗಂಟಲಿಸಿದ ಶಕಾರವಿದೆ ಮತ್ತು ದ್ನೂ (ಮೃಗಾಲಯ) ಪದದಲ್ಲಿ ಗಂಟಲಿಸಿದ ಸಕಾರವಿದೆ.

ತುಟಿ, ನಾಲಿಗೆ ಮೊದಲಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತಡೆಹಿಡಿದ ಉಸಿರು ಜೋರಾಗಿ ಹೊರಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ 'ಊದುಲಿ'ಗಳೆಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಉಲಿಗಳು ಹೊರಡುತ್ತವೆ. ಇವೂ ಕೂಡ ತಡೆಯುಲಿಗಳೇ. ಆದರೆ ಇವುಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಜೋರಾಗಿ ಹೊರಹೋಗುವ ಕಾರಣ ಇವನ್ನು ಊದುಲಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಘ್, ಧ್, ಠ್ ಮೊದಲಾದ ತಡೆಯುಲಿಗಳಿ ಇಂತಹ ಊದುಲಿಗಳು. ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಗುನುಗುನಿಸುತ್ತಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹೀಗಾದಲ್ಲಿ ಭ್, ಧ್, ಠ್ ಮೊದಲಾದ ಗಂಟಲಿಸಿದ ಊದುಲಿಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ.

ತಡೆಯುಲಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮೂಗುಲಿ, ಬದಿಯುಲಿ ಮೊದಲಾದವೂ ಊದುಲಿಗಳಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮರಾಟಿಯ ಮ್ಹಣ್ 'ಹೇಳು' ಪದದಲ್ಲಿ ಮಕಾರ ಊದುಲಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದೆ.

ಇಂತಹ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ತಡೆಯುಲಿ, ಮೂಗುಲಿ, ಉಜ್ಜುಲಿ, ಬದಿಯುಲಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು ಮತ್ತು ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾವಿರಾರು ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲೆವು.

ಉಸಿರನ್ನು ಬಳಸದ ಉಲಿಗಳು

ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಎದೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಉಸಿರನ್ನು ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ನಾವು ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಕರೆಯಲು ಬಳಸುವ ತ್ಸು ತ್ಸು ಉಲಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವಾಗ ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಬಾಗದಿಂದ ಉಸಿರು ಹೊರಬಾರದ ಹಾಗೆ ತಡೆಯುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ನಾಲಿಗೆಯ ಮುಂಬಾಗವನ್ನು ಅಂಗುಳಿನ ಮೇಲಿರಿಸಿ ಬಾಯಿಯೊಳಗಿನ ಒತ್ತಡ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆಗ ಗಾಳಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ ತ್ಸು ತ್ಸು ಉಲಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಬದಲು ತುಟಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಯೂ ಇಂತಹ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲೆವು. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಇಂತಹ ಹಲವು ಉಲಿಗಳು ದಕ್ರಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ನಾಲಿಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಸವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಚೂರನ್ನು ಉಗುಳು ವಾಗ ನಾವು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಉಲಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಉಸಿರು ಎದೆಯಿಂದ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿರುವ ಉಲಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಇಡೀ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದಾಗ ಬಾಯಿ ಯೊಳಗೆ ಒತ್ತಡವುಂಟಾಗಿ ಆ ಗಾಳಿ ಹೊರಹಾಯುವಾಗ ಈ ಉಲಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅಮ್ಮಾರಿಕ್‌ನಂತಹ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಉಲಿಗಳು ವ್ಯಂಜನಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಉಲಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಹೋಗುವ ಉಸಿರಿನ ಬದಲು ಒಳಬರುವ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಇಡೀ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಎಳೆದಾಗ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಒತ್ತಡ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಗಾಳಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಒಳಹಾಯುತ್ತದೆ. ಈ ಗಾಳಿಯಿಂದಾಗಿ ಬೇರೊಂದು ರೀತಿಯ ಉಲಿಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ.

ಇಂತಹ ಉಲಿ(ವ್ಯಂಜನ)ಗಳು ಸಿಂಧಿ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಬಕಾರಗಳಿದ್ದು ಅವುಗಳಲ್ಲೊಂದರ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಹೋಗುವ ಬದಲು ಒಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಬಗೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇ, ಉ, ಎ, ಒ, ಅ ಎಂಬ ಅಯ್ದು ಗಿಡ್ಡ ಸ್ವರಗಳು (ಮತ್ತು ಈ, ಊ, ಏ, ಓ, ಆ ಎಂಬ ಅವುಗಳ ಅಯ್ದು ಉದ್ದ ರೂಪಗಳು) ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಗಂಟಲಿಸಿದ ಉಲಿಗಳೇ. ಎಂದರೆ, ಇವನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಗುನುಗುನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವಾಗ ನಾವು ಉಸಿರಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ತಡೆಗಳನ್ನೊಡ್ಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವಾಗ ಆ ರೀತಿ ಉಸಿರಿಗೆ ತಡೆಯೊಡ್ಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಗುನುಗುನಿಸುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಉಲಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅನುರಣಿಸುವ ಮೂಲಕ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉಲಿಗಳು ಕೇಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಯಿಯೊಳಗಿರುವ ಟೊಳ್ಳುಬಾಗದ ಆಕಾರವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೂಪಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ನಾಲಿಗೆಯ ಮುಂಬದಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿದರೆ ಈ ಟೊಳ್ಳಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಬದಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ರೂಪ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರೊಂದಿಗೆ ತುಟಿಯನ್ನೂ ದುಂಡಗಾಗಿಸಿದರೆ ಬೇರೊಂದು ರೂಪ ಬರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಉಕಾರವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಬದಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಬೇಕು ಮತ್ತು ತುಟಿಯನ್ನು ದುಂಡಗಾಗಿಸಬೇಕು; ಇಕಾರವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾಲಿಗೆಯ ಮುಂಬದಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಬೇಕು ಮತ್ತು ತುಟಿಯನ್ನು ದುಂಡಗಾಗಿಸದಿರಬೇಕು. ಊ ಮತ್ತು ಈ ಎಂಬ ಸ್ವರಗಳು ಇವುಗಳದೇ ಉದ್ದ ರೂಪಗಳು.

ಕನ್ನಡದ ಒಕಾರವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಬದಿಯನ್ನು ಉಕಾರದಶ್ಚು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಳಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಎಕಾರವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾಲಿಗೆಯ ಮುಂಬದಿಯನ್ನು ಇಕಾರಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಳಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಬದಿಯನ್ನು ಒಕಾರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕೆಳಗೆ ತಂದೆವಾದರೆ (ಮತ್ತು ತುಟಿಯನ್ನು ದುಂಡಗಾಗಿಸ ದಿದ್ದರೆ) ಅಕಾರ ಹೊರಡುತ್ತದೆ.

ಬಾಯಿಯೊಳಗಿರುವ ಟೊಳ್ಳಿನ ಆಕಾರವನ್ನು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ನಾವು ನೂರಾರು ಸ್ವರ ಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಒಂದೆರಡು ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಹಲವಾರು ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಹಾಗೆ ಸ್ವರಗಳಲ್ಲೂ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಅವನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವಾಗ ಉಸಿರು ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕವೂ ಹೊರಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಮೂಗಿಸಿದ ಸ್ವರಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ.

ಕೆಲವರ ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಠಾವು ಎಂಬ ಪದ ಇಂತಹ ಮೂಗಿಸಿದ ಸ್ವರದೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಹವ್ಯಕರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹಲವಾರು ಪದರೂಪಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬಂದ) 'ಬಂದನು' (ಅಣ್ಣ ಬಂದ) 'ಅಣ್ಣ ಬಂದ' ಮತ್ತು ಬಂದ 'ಬಂದಳು' (ಅಬ್ಬ ಬಂದ 'ತಾಯಿ ಬಂದಳು') ಎಂಬವುಗಳ ನಡುವೆ ಇಂತಹ ಮೂಗಿಸಿದ ಮತ್ತು ಮೂಗಿಸದ ಸ್ವರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಬಗೆ

ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವರ್ಗಿಸಿಹೊರಟೆವಾದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂತಹ ಸಾವಿರಾರು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಂದರೆ ಅಂತ್ಯತೇಳು ಅಕೃರಗಳು ಸಿಗಬಲ್ಲವು. ಉಳಿದ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?

ಅಶ್ಲೊಂದು ಅಕೃರಗಳನ್ನು ನಾವು ಹೊಸದಾಗಿ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬಲ್ಲೆವೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಈಗಿರುವ ಅಕೃರಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಲವು ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹವ್ಯಕದಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ರೀತಿಯ (ಮೂಗಿಸದ ಮತ್ತು ಮೂಗಿಸಿದ) ಅಕಾರಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಮೂಗಿಸಿದ ಅಕಾರದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ತೆರೆಯ ಗುರುತನ್ನು ಸೇರಿಸಿರುವ ಅ) ಎಂಬ ಅಕೃರವನ್ನು ಮೇಲೆ ಬಳಸಿದ್ದೇವೆ.

ಇಂತಹ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಈಗಿರುವ ಕನ್ನಡ ಅಕೃರಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ನೂರಾರು ಹೊಸ ಅಕೃರಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು. ಈ ಗುರುತುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಹವ್ಯಕದ ಅ ಮತ್ತು ಅ) ಸ್ವರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದರ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಬಾಯಿಯ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕವೂ ಹೊರ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ 'ಸ್ವರವೊಂದರ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕವೂ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ'ಯೆಂಬುದನ್ನು ಅಂತಹ ಸ್ವರದ ಮೇಲಿರುವ) ಗುರುತು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊಂದರೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನದ ಅನಂತರ ಬರುವ ಸ್ವರವನ್ನು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಬರೆಯುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಕ್+ಅ ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ಅ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯದೆ ಕ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ; ಕ್+ಇ ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ಇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯದೆ ಕಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನದ ಅನಂತರ ಬರುವ ವ್ಯಂಜನವನ್ನೂ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಬರೆಯುವ ಕ್ರಮ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಕ್+ತ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ತ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯದೆ ಕ್ತ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ; ಕ್+ಯ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ಯ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯದೆ ಕ್ಯ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೊಸ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದಾಗ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ವ್ಯಂಜನ ಮತ್ತು ಸ್ವರಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬರುವಲ್ಲಿ ನಾವು ಬಳಸಿದ ಗುರುತು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇಳಬಹುದು. ಕೃ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದರೆ, ಅದರ ಕೆಳಗೆ ಬಂದಿರುವ ಬಿಂದು ಕಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಅಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದೋ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಇದಲ್ಲದೆ, ವ್ಯಂಜನ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿರುವಲ್ಲಿ (ಒತ್ತಕ್ಕರವಿರುವಲ್ಲಿ) ಎರಡನೆಯ ವ್ಯಂಜನಕ್ಕೆ (ಮತ್ತು ಕೆಲವೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದಕ್ಕೂ) ಇಂತಹ ಗುರುತನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದು ಇನ್ನಷ್ಟು ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲದು.

ಇಂತಹ ಎಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸದೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ಬರೆಯುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ಅನ್ಅಡ್ಅ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನಾಕ್ಷರದ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಳಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಏನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ಅ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದಲ್ಲಿ ಚುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕಕಾರದ ಕೆಳಗೂ ಇರಿಸಬಹುದು, ಅಕಾರದ ಕೆಳಗೂ ಇರಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ಬೇರೆ ಉಲಿಗಳನ್ನು ವರ್ಗೀಕರಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಈ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇಡೀ ವಾಕ್ಯ ಇಲ್ಲವೇ ಪುಟವನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕಿರುವಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬಳಸಿದವಾದರೆ, ಅದನ್ನು ಓದುವ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ತೊಡಕಿನದಾಗಬಲ್ಲದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇಡೀ ವಾಕ್ಯವನ್ನೇ ಆ ರೀತಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಜಾಗವೂ ಹೆಚ್ಚುಬೇಕಾದೀತು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಓದುವುದೂ ಬಹಳ ತೊಡಕಿನದಾದೀತು.

ನಿಜಕ್ಕೂ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದೂ ಅಷ್ಟೇ. ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಯ ಮೂಲಕ ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲ ಸಾವಿರಾರು ಉಲಿಗಳನ್ನು ವರ್ಗೀಕರಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಈ ರೀತಿ ಸಾವಿರಾರು ಅಕ್ಷರಗಳು ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಒಳನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕಾದಾಗ ಅಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅಕ್ಷರಗಳು ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ನಾವು ಬಾಯಿ ಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸಬಹುದಾದ ಸಾವಿರಾರು ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಯಾವ ನುಡಿಯನ್ನು ಬರೆಯುವುದಿದ್ದರೂ ಒಂದೆರಡಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಇಂತಹ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದು ಅಪರೂಪ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಬದಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೇ ಗುರುತುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದರೆ?

ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿ ಹೊಸ ಅಕ್ಷರಗಳು ಬೇಕಾಗುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವಕ್ಕೆ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ಬಳಸಿದ್ದೆವು. ಈ ಗುರುತುಗಳು ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನಗಳ ತಯಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕೆಲವು ಅಂಗಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹವ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅ) ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಬಾಯಿಯ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮೂಗಿನ ಮೂಲಕವೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ) ಗುರುತನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ದಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಎಕಾರಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಎ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಎ* ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಬರೆಯಬಹುದು. ಎ* ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ನಾಲಿಗೆ ಎಕಾರದಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಳಗೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು * ಗುರುತು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನಗಳ ತಯಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕೆಲವು ಅಂಗಗಳ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಂತಹ ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವ ಬದಲು ಎಲ್ಲಾ ಅಂಗಗಳ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಅಂತಹ ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕವೇನೇ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನವೂ ಹಲವು ಗುರುತುಗಳ ಒಂದು ಗುಂಪಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಈ ಬರಹಕ್ಕೆ ಗುರುತುಗಳು ಮಾತ್ರ ಸಾಕು, ಅಕ್ಷರಗಳು ಬೇಡ.

ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನದ ತಯಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತಿನ ಅಂಗಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಅಂಗಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗದಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಇದೆ (+) ಗುರುತಿನಿಂದ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಯಾಗದಿರುವ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲ (-) ಗುರುತಿನಿಂದ ಸೂಚಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅಂತಹ ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನವನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಎಲ್ಲಾ ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನೂ ಈ ರೀತಿ (+) ಮತ್ತು (-) ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮರ ಪದವನ್ನು ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಕೆಳಗೆ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಬರೆಯಬಲ್ಲೆವು.

ಅಂಗಗಳು	ಮ್	ಅ	ರ್	ಅ
ಮೂಗು	+	-	-	-
ತಡೆ	+	-	-	-
ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ	+	+	+	+
ಹೊಡೆತ	-	-	+	-
ಸ್ವರ	-	+	-	+

ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊಂದರೆಯಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಅಂಗಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗಲೂ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ + ಇಲ್ಲವೇ - ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಪದಕ್ಕೂ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನೇ ಕೊಡಬೇಕಾದೀತು. ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಶ್ಯವಿರುವ ಅಂಗಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸುವಂತಹ ವಿದಾನವನ್ನು ಬಳಸ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದರಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಅಂಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲೇ ಈ ರೀತಿ + ಇಲ್ಲವೇ - ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ (ಇಲ್ಲವೇ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನೆಲ್ಲೇ ತಿಳಿಸುವ ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ) ಸೂಚಿಸಿದರೆ ಸಾಕು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಕಾರ ಮತ್ತು ಗಕಾರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅರ್ದವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ (ಕೂಡು-ಗೂಡು). ಹಾಗಾಗಿ ಈ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು (ತಡೆಯುಲಿಗಳನ್ನು) ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಅದಿರುವಿಕೆ + ಆಗಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ - ಆಗಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಆದರೆ, ಈ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಹೆಚ್ಚು ಹೋಗುತ್ತದೆಯೋ (ಊದಾಲಿ +) ಇಲ್ಲವೋ (ಊದಾಲಿ -) ಎಂಬ ವಿಷಯ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅರ್ದವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ತಡೆಯುಲಿಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಂದು ತೊಂದರೆಯೇನೆಂದರೆ, ಕೆಲವು ಅಂಗಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಆ ರೀತಿ (+) ಇಲ್ಲವೇ (-) ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವುಗಳ ಬಳಕೆ ಕೆಲವು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಬಳಸದಿರುವಿಕೆ ಯಾವ ಉಲಿಯನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ,ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅಲಗು ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ತ್, ಟ್, ಚ್, ನ್ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು, ಆದರೆ 'ಅದರ ಬಳಕೆಯಾಗಿಲ್ಲ' ಎಂಬುದು ಯಾವ ವ್ಯಂಜನವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಲಾರದು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ ಯೆಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ಸೂಚಿಸಿದರೆ ಸಾಕು.

ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದಿರುವ ಅಂಶಗಳು

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುವಾಗ ಅವುಗಳ ನಡುವಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಉಳಿದವನ್ನೆಲ್ಲ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸದೆ ಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳು ಬಹಳ ಸಂಕೀರ್ಣ ವಾದವುಗಳು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳು ತುಂಬಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ, ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಡಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗಂಡುಸೋ, ಹೆಂಗುಸೋ, ದೊಡ್ಡವನೋ, ಚಿಕ್ಕವನೋ, ಮುದುಕನೋ ಕಾಯಿಲೆಯಲ್ಲಿರು ವವನೋ, ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವವನೋ, ಹಿಗ್ಗಿನಲ್ಲಿರುವವನೋ ಎಂಬಂತಹ ಹಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲೆವು. ಆತ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ (ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ, ಆಚೆ ಈಚೆ, ಹತ್ತಿರ ದೂರ, ಒಳಗೆ ಹೊರಗೆ) ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲೆವು.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲ ಅಂಶಗಳು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಹೊರಡಿಸುವ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಾವು ಬರಹದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಲಾರೆವು. ನಾವು ಬಳಸುವ ಅಕ್ಷರಗಳು ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಶ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ನಮಗೆ ಪರಿಚಯವಿರುವ ಹಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಅವರ ಮಾತಿನಿಂದಲೇನೇ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಎಂದರೆ, ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಅಂಶಗಳೂ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇವೂ ಕೂಡ ಉಲಿಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೇ. ಆದರೆ ಇವನ್ನೂ ನಾವು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಅಕ್ಷರಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾರೆವು. ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುವಂತಹ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಅಕ್ಷರಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಣಿಸದಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ನುಡಿಯಿಂದ ನುಡಿಗೇ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಕಾಗೆ, ಕೀಲಿ ಮತ್ತು ಕೂಟ ಎಂಬ ಮೂರು ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಕಕಾರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು. ಇವು ಮೂರನ್ನೂ ಕ್ ಎಂಬ ಒಂದೇ ವ್ಯಂಜನಾಕ್ಷರದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುತ್ತೇವಾದರೂ ಅವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ತಡೆಯುಲಿಗಳು.

ಕೀಲಿ ಪದದ ಕಕಾರವನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವಾಗ ಕಾಗೆ ಪದದಲ್ಲಿರುವ ಕಕಾರಕ್ಕಿಂತ ನಾಲಿಗೆಯ ಬುಡ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕೂಟ ಪದದ ಕಕಾರವನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅರ್ದವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಹದಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅದನ್ನು ನಾವು ಬರಹದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಅರ್ದವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸ ಬಲ್ಲದಾಗಿದ್ದು ಅಂತಹ ನುಡಿಗಳು ಬಳಸಬೇಕಾಗುವ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಉರ್ಡು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಕಕಾರಗಳಿದ್ದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೂಟ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕಕಾರವನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡಿಗರ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಯ್ದು ರೀತಿಯ ಮೂಗುಲಿಗಳು (ಮ್, ನ್, ಣ್, ಞ್, ಙ್) ಕಾಣಿಸುತ್ತಿವೆಯಾದರೂ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಮೂರು ಮೂಗುಲಿ ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಉಳಿದೆರಡು ಉಲಿಗಳು ಅವುಗಳದೇ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ತಡೆಯುಲಿಗಳ ಮೊದಲು ಮಾತ್ರ ಬರಬಲ್ಲವು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೂಗುಲಿಗಳ ಬದಲು ಸೊನ್ನೆಯನ್ನು ಬಳಸುವೆವಾದ ಕಾರಣ (ಕಂಬ, ಸಂತೆ, ಬಂಡೆ, ಹಂಚು, ತಂಗು) ಕೊನೆಯ ಎರಡು ಮೂಗುಲಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುವು ದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಮಲಯಾಳದಂತಹ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಅಯ್ದು ಮೂಗುಲಿಗಳನ್ನೂ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮೂಗುಲಿಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುವ ನುಡಿಗಳೂ ಇವೆ.

ಕನ್ನಡದ ಠಾಳು, ಠೇಳು, ಠೋಗು, ಠೀಗ, ಠೂವು ಎಂಬ ಈ ಅಯ್ದು ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಹಕಾರಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಾಯಿಯ ಆಕಾರ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿದ್ದು ಅದು ಅವುಗಳ ಅನಂತರ ಬರುವ ಸ್ವರದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಹಕಾರದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ನಮಗೆ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಯಾವ ನುಡಿಯೂ ಅರ್ದವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವು ದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬರಹ ಕಡೆಗೆಣಿಸುವುದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯೇನಿಲ್ಲ.

ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಈ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅರಿವು ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿದೆ.

ಮಾತನ್ನು ಉಲಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆಯುವುದು

ನಿಜಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಮಾತು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಹಲವು ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳ ಜೋಡಣೆಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ದವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಆ ರೀತಿ ಒಡೆಯಲು ಕಲಿತಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಬರಹದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಒಡೆತವನ್ನು ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಹೇರಿದ್ದೇವೆ.

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಒಡೆತ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯದಾಗಿರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ವತ್ಸ, ವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ತ್ಸ್ ಎಂಬುದನ್ನು ತಕಾರ ಮತ್ತು ಸಕಾರಗಳೆಂಬ ಎರಡು ವ್ಯಂಜನಗಳಾಗಿ ಒಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ದಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದ ಚೂರು [ತ್ಸೂರು], ಚುಂಗು [ತ್ಸುಂಗು] ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಇದೇ ತ್ಸ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಒಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಒಂದೇ ವ್ಯಂಜನವಾಗಿ, [ಚ್] ಎಂಬ ದಾಗಿ, ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ತ್ ಮತ್ತು ಸ್ ಎಂಬವು ಆ ವ್ಯಂಜನದ ಎರಡು ಅಂಗಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಅಷ್ಟೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ಬರೆಯದೆ ಚ್ ಎಂಬ ಒಂದೇ ವ್ಯಂಜನವಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ.

ಖ, ಛ, ಞ ಮೊದಲಾದ ಊದುಲಿಗಳು (ಮಹಾಪ್ರಾಣವ್ಯಂಜನಗಳು) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒತ್ತೆ ವ್ಯಂಜನಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವ್ಯಂಜನಗಳು ಎರಡು ವ್ಯಂಜನಗಳ ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ಕ್+ಹ್, ಚ್+ಹ್, ಪ್+ಹ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಒಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಬಣ್ಣ, ಕತ್ತೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಣ್, ತ್ ಮತ್ತು ಲ್ ವ್ಯಂಜನಗಳು ಎರಡೆರಡು ಬಾರಿ ಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಠಾಳ್, ಕೀಲು ಮತ್ತು ಕೇಳು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಅ, ಇ, ಮತ್ತು ಎ ಸ್ವರಗಳು ಆ ರೀತಿ ಎರಡೆರಡು ಬಾರಿ ಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವ ಬದಲು ಅವುಗಳ ಉದ್ದ ರೂಪಗಳಾದ ಆ, ಈ ಮತ್ತು ಏ ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಸ್ವರಗಳು ಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವೆರಡು ಸಂದರ್ಭಗಳೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯವು. ಬಣ್ಣ ಎಂಬುದ ರಲ್ಲಿ ಣಕಾರವನ್ನು ಹಣ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಹೊರಡಿಸುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಠಾಳ್ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅಕಾರವನ್ನು ಠಾಳ್ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಹೊರಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವ್ಯಂಜನಗಳು ಜೋಡವೆಯೆನ್ನುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬೇರೆಯೇ ಸ್ವರಗಳು ಬಂದಿವೆಯೆನ್ನುತ್ತೇವೆ.

ಠಾಳ್, ಕೀಲು ಮತ್ತು ಕೇಳು ಪದಗಳನ್ನು ಠಾಅಳಿ, ಕಾಇಲ್ ಮತ್ತು ಕಾಎಳಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು ಬಣ್ಣ, ಕತ್ತೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಬಾಣ್ಣಾ, ಕಾತಾಲ್ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದಾಗ ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದ ಸ್ವರಗಳು ಮತ್ತು ಉದ್ದ ವ್ಯಂಜನಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣ; ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯನ್ನು (ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾಗಿರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಲಿಪಿಯನ್ನು) ಉಂಟುಮಾಡಿದವರು ಉದ್ದ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಉದ್ದ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ತೊಡಗಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ.

ಕೇಳುಗನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತು

ಇದುವರೆಗೆ ನಾವು ಆಡುಗನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತು ಹೇಗೆ ಹೊರಡುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆಡುಗನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮಾತಿನ ಅಂಗಗಳು ಮಾತನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವಾಗ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಚಲನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಹೇಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಉಲಿಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ನಾವು ಇದುವರೆಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಆಡುಗನು ಹೊರಡಿಸಿರುವ ಮಾತಿನ ಉಲಿಗಳು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗನನ್ನು ತಲಪುತ್ತವೆ, ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವು ಕೇಳುಗನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತವೆ, ಅಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗನು ಅದರಲ್ಲಿ ತೋರಿಬರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು (ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು) ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಆಡುಗನು ಹೇಳಲು ಬಯಸಿರುವುದೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ನಾವು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಆಡುಗನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ಸಕಾರ ಒಂದು ಉಜ್ಜುಲಿ; ಎಂದರೆ, ನಾಲಿಗೆಯ ಅಲಗನ್ನು ಹಲ್ಲಿನ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಉಸಿರು ಹೊರಹೋಗುವಾಗ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಉಜ್ಜುತ್ತಾ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರ

ಮೂಲಕ ಉಂಟುಮಾಡಿರುವಂತಹ ವ್ಯಂಜನ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕೇಳುಗನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ಸ್ವ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬುಸುಗುಟ್ಟುವಂತೆ ಕೇಳಿಸುವ ಒಂದು ಉಲಿ ಮಾತ್ರ.

ಆದರೆ ಕೇಳುಗನಿಗೆ ಉಲಿಗಳು ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಲಪುತ್ತವೆಯೋ ಅದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲು ನಮಗಿನ್ನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಕಿವಿಯ ಮೂಲಕ ಆತನಿಗೆ ಉಲಿ ಹೇಗೆ ತಲಪುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತಿಳಿಯದಿರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು.

ನಮ್ಮ ಮಾತು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಅಲೆಗಳಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿ ಕಿವಿಯನ್ನು ತಲಪುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅದು ಚಲನೆಯ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದು ಅನಂತರ ನರಗಳ ಮೂಲಕ ಮಿದುಳನ್ನು ತಲಪುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಚಲನೆಗಳು ಎಂತಹವು, ಗಾಳಿಯ ಅಲೆಗಳು ಹೇಗೆ ಅವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ, ಅವು ಹೇಗೆ ನರಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉಲಿಗಳ ಮತ್ತು ಉಲಿಕಂತೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಿನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುವ ಅಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತವೆ ಎಂಬುದೂ ಪೂರ್ತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇವತ್ತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಉಪಕರಣಗಳು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆ ಯಾಗುವ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಸ್ವರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗಾಳಿಯ ಅಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಾವುವೂ ಪೂರ್ತಿ ಸಫಲವಾಗಿಲ್ಲ.

ಉಲಿಗಳು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಅಲೆಗಳನ್ನು ಗೆರೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಚಿತ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬಲ್ಲ ಸ್ಟ್ರೆಕ್ಟೋಗ್ರಾಫ್ ಎಂಬ ಉಪಕರಣವಿದೆ. ಅದು ಕೊಡುವ ಈ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯಂಜನ ಮತ್ತು ಸ್ವರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಓಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಚಿತ್ರವನ್ನು (ಎಂದರೆ ಮಾತಿನ ಚಲಚಿತ್ರವನ್ನು) ಓದಿ ಕಿವುಡರೂ ನಾವು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲರು.

ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳ ನಡುವಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ಇಂತಹ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಸದ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಬಾಯಿಯ ಅಂಗಗಳೇ ಅವುಗಳ ವರ್ಣನೆಗೆ ಆದಾರವಾಗ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

೩. ತಿಳಿದರೂ ತಿಳಿಯದಂತಿರುವ ಮಾತಿನ ನಿಯಮಗಳು

ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ

ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನಾವು ಹಲವಾರು ಬಗೆಯ ಸೊಲ್ಲು(ವಾಕ್ಯ)ಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಅವನು ಇವತ್ತು ಬರಲಾರ ಎಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲಿದೆ. ಅವನು ಬರಲಿ. ನಾನೇ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಏನೂ ಹೇಳಬೇಡಿ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸೊಲ್ಲುಗಳಿವೆ. ಇಂತಹ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ಬಗೆಬಗೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪದರೂಪಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಈ ರೀತಿ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಲವಾರು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಿಯಮವೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ರಾಜು ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲನ್ನು ನಾವು ಬಹಳ ಸುಲಬವಾಗಿ ಹೇಳಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವಾರು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಮರ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಕೈ ಎಂಬ ಒಂದು ಒಟ್ಟನ್ನು (ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು) ಸೇರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇಗ್ ಮತ್ತು ಗ್ ಎಂಬ ಬೇರೆ ಎರಡು ರೂಪಗಳೂ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾಡಿಗ್ ಹತ್ತಿದ (ಮಾಡು+ಇಗ್) ಮತ್ತು ಗೋಡ್ಗ್ ಹತ್ತಿದ (ಗೋಡ್+ಗ್) ಎಂಬ ಬೇರೆ ಎರಡು ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಕೈ ಎಂಬ ಒಟ್ಟಿಗಿರುವ ಈ ಮೂರು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಎಂತಹ ಪದಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಯಮವಿದೆ. ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ನಿಯಮವನ್ನು ನಾವು ಆಗಾಗ ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಕಾಡಿಗ್, ಕಲ್ಲಿಗ್, ಹಣಕ್ಕೆ, ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ, ಪೇಟೆಗ್, ತಲೆಗ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಪದರೂಪಗಳನ್ನು ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಂತಹದೊಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ನಾವು ಆಗಾಗ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೇನೇ ಬಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅದು ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವ ರೂಪದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲೇನೇ ಹತ್ತಿದ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಪದರೂಪ ಬಂದಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಪದಕ್ಕೆ ಇದ್ ಮತ್ತು ಅ ಎಂಬ ಎರಡು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ ಎಂಬ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹಲವು ರೂಪಗಳಿವೆ; ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಪದಗಳಿಗೂ ಹಲವು ರೂಪ ಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೊಡು ಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಟ್ ರೂಪ ಇದೆ ಮತ್ತು ಆ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿದಾಗ ಕೊಡು ಎಂಬುದರ ಬದಲು ಕೊಟ್ ಎಂಬುದು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ (ಅವನೊಂದು ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟು).

ಇರು-ಇದ್ದ, ನಿಲ್ಲು-ನಿಂತ, ಬರು-ಬಂದ, ಕಾಣು-ಕಂಡ, ನಗು-ನಕ್ಕ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ದ್, ಲ್, ತ್, ಡ್, ಕ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ರೂಪಗಳಿವೆ ಮತ್ತು ಆ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿದಾಗ ಇರು, ನಿಲ್ಲು, ಬರು,

ಕಾಣು, ನಗು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳೂ ಬೇರೆ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇರು ಎಂಬುದರ ಬದಲು ಆ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿದಾಗ ಇದ್ ಬರುತ್ತದೆ (ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ), ನಿಲ್ಲು ಎಂಬುದರ ಬದಲು ನಿನ್ ಬರುತ್ತದೆ (ಅವನು ಮನೆಯೆದುರು ನಿಂತ) ಮತ್ತು ಬರು ಎಂಬುದರ ಬದಲು ಬನ್ ಬರುತ್ತದೆ (ಅವನು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಇವತ್ತು ಬೇಗನೆ ಬಂದ).

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ನಿಯಮಗಳು ಬಹಳ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದವುಗಳು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ನಿಯಮಗಳೂ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲೇನೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯಾರಿಗೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲಾರವು.

ಇನ್ನೊಂದು ನಿಯಮ

ದಿನನಿತ್ಯವೂ ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಮರದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ, ಕಲ್ಲಿನ ಗೋಡೆ, ಕೆರೆಯ ನೀರು, ಅದರ ಕಣ್ಣು, ಅಕ್ಕನ ಮನೆ ಎಂಬಂತಹ 'ಪದಕಂತೆ'ಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಇಂತಹ ಪದಕಂತೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ರಚಿಸಿ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹಲವು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಪದಕಂತೆಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ (೧) ಎರಡು 'ನಾಮಪದ'ಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆ; (೨) ಆ ರೀತಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರುವಾಗ ಮೊದಲನೆಯ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ಅ ಎಂಬ ಒಟ್ಟು (ಪ್ರತ್ಯಯ) ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು (೩) ಅದು ಸೇರುವ ಮೊದಲು ಮೊದಲನೆಯ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ದ್, ಇನ್, ಯ್, ರ್ ಮತ್ತು ನ್ ಎಂಬವುಗಳಲ್ಲೊಂದು ಅದರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮೇಲಿನ ಪದಕಂತೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವಾಗ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನಾವು ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಸಿದ್ದೇವೆ.

ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಅ ಒಟ್ಟನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಮೊದಲು ದ್, ಇನ್, ಯ್, ರ್ ಮತ್ತು ನ್ ಎಂಬವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಗಳಿವೆ; ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ:

(೧) ಅಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಪದ ಮಾನವನನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆಯಾದರೆ ನ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು (ಅಣ್ಣನ (ಅಣ್ಣ+ನ್+ಅ) ಮನೆ, ಅಕ್ಕನ ಗಂಡ, ಕಳ್ಳನ ಹಣ); ಆದರೆ ಅದು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿ, ವಸ್ತು, ವಿಷಯ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆಯಾದರೆ ದ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು (ಮರದ (ಮರ+ದ್+ಅ) ಎಲೆ, ಸಿಂಹದ ಗರ್ಟ್ಸನ್, ಗುಡ್ಡದ ನೀರು, ಗಾಣದ ಎತ್ತು, ಸಾಲದ ಹೊರ). ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಬಸವನ (ಬಸವನ ಬಾಲ), ಕೋಣನ (ಕೋಣನ ಕೊಂಬು) ಎಂಬಂತಹ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳೂ ಇವೆ.

(೨) ಉಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಪದಗಳ ಅನಂತರ ಇನ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಸೇರಿಸುವಾಗ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಉಕಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು (ಮಾಡಿನ (ಮಾಡು+ಇನ್+ಅ) ತುದಿ, ಹೆಂಗಸಿನ ಕೋಪ, ಅಡಿನ ಹಿಕ್ಕೆ, ಮಣ್ಣಿನ ಮಗ, ಕಡಲಿನ ಮೊರೆತ). ಆದರೆ ಇಂತಹ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಕ್ಕರಗಳಿದ್ದು ಅವೆರಡೂ 'ಹಗುರ'ವಾಗಿದ್ದರೆ ಉಕಾರವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿ ಅದರ ಅನಂತರ ವಕಾರವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು (ಮಗುವಿನ (ಮಗು+ವ್+ಇನ್+ಅ) ಅಳು, ಕರುವಿನ ಬಾಲ, ಕುರುವಿನ ನೋವು).

(ಔ) ಏಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಇಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಪದಗಳ ಅನಂತರ ಯ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು (ಮನ್ಯ (ಮನ್+ಯ್+ಅ) ಬಾಗಿಲು, ಅತ್ತೆಯ ಮಗ, ತಾಯಿಯ (ತಾಯಿ+ಯ್+ಅ) ಅಕ್ಕರ, ಇಲಿಯ ಬಾಲ, ಹಳ್ಳಿಯ ಸೊಬಗು).

(ಱ) ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳ ಅನಂತರ ರ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು (ಐರಡರ ಹೆಸರು, ಹತ್ತರ ಲೆಕ್ಕ); ಉದು ಇಲ್ಲವೇ ಅದು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಪದಗಳ ಅನಂತರವೂ ರ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು (ದೊಡ್ಡದರ ಕಾಲು, ಬಿದ್ದದರ ಬಾಲ, ಹೇಳುವುದರ ಅರ್ಥ). ಈ ಎರಡು ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಉಕಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು.

ನಿಯಮಗಳ ಅರಿವು

ಇಂತಹ ನೂರಾರು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಾವು ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ದೊಡ್ಡವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳೂ ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಎರಡು-ಎರಡೂವರೆ ವರ್ಷಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ನುಡಿಗೇ ಬೇಕಾಗುವ ಇಂತಹ ನೂರಾರು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದಂತೆ ಕಲಿತಿರುತ್ತೇವೆ.

ಆದರೆ ಅವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಹೇಗೆಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಕಲಿತಿರುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ ಅವು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ 'ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ' ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ನಿಯಮಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಇಲ್ಲವೇ ಅವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನಾಗಲೀ ನಾವು ಯಾರಿಗೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲಾರೆವು. ಮಣ್ಣಿನ ಮಗ ಎನ್ನುವ ಬದಲು ಮಣ್ಣು ಮಗ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅದರ ತಲೆ ಎನ್ನುವ ಬದಲು ಅದುವಿನ ತಲೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಯಾಕೆ ತಪ್ಪು (ಯಾವ ನಿಯಮ ಅಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ) ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲಾರೆವು.

ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಇಂತಹ ನಿಯಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಅದರ 'ವ್ಯಾಕರಣ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು.

ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಿಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಗುಡ್ಡಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿದೆ. ನಾವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಆಡುನುಡಿಗೂ ಅದರದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿದೆ.

ಒಂದು ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ಜನರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಎಂತಹ ನಿಯಮಗಳೆಲ್ಲ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಬಳಸುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮೂಲಕ ಕಂಡುಹಿಡಿಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಆಡುವವರಿಗೆ ತಾವು ಎಂತಹ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ (ಅವು ಅವರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ) ಅವರನ್ನೇ ನೇರವಾಗಿ ಕೇಳಿ ಇವನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರೆವು.

ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಆ ರೀತಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸ ನಡೆದಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪಾಣಿನಿ, ಕಾತ್ಯಾಯನ, ಪತಂಜಲಿ ಮೊದಲಾದ

ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ತಿಳಿವಿಗರು ಆ ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಬಹಳ ವಿವರವಾಗಿ ಸೂತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲೂ ಕಳೆದ ನೂರಿನ್ನೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪುಸ್ತಕ ಗಳನ್ನು ಅದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಡೆದಿದೆ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ನಡೆಯ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಗುಡ್ಡಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಎಂತಹ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ನಡೆದಿದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಕೆಲವರು ತಿಳಿವಿಗರು ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಡೆಸಲು ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ.

ನುಡಿಯೊಂದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿವಿಗರು ಕಲಿತರಲಿ, ಕಲಿಯದಿರಲಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರಲಿ, ಬರೆಯದಿರಲಿ, ಅಂತಹ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೊಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ದಾಟುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಈ ರೀತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಮತ್ತು ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಯಾಕಾಗಿ?

ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಾವು ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಬರೇ ನೂರಿನ್ನೂರು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾರಿಯೂ ಅದುವರೆಗೆ ಕೇಳಿರದಂತಹ ಹೊಸ ಹೊಸ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಸೊಲ್ಲನ್ನೇ ತಿರುತಿರುಗಿ ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೊಸದನ್ನೇನೂ ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಗುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ!

ಆ ರೀತಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಲವಾರು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಯಾವ ನಿಯಮವನ್ನೂ ಬಳಸದೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿ ದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು.

ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ನಾವು ಕಂಡುದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಮಾತನಾಡುವುದು? ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ತಲಪಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡಿಗರೆಲ್ಲರೂ ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಇಂತಹ ನಿಯಮಗಳೇ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳೆಂದೆನಿಸುತ್ತವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜನರಿಗೆ 'ವ್ಯಾಕರಣ' ಎಂದರೆ ಅದೊಂದು ಅರ್ಥವಾಗದ ಕಗ್ಗಂಟು ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಾವು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ವೆಂಬುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣವೇ ಅಲ್ಲ! ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಿಯಮಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಅದು ನೇರವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅದು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇವನ್ನೇ ನೇರವಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿವರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅವು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದ ಕಗ್ಗಂಟೆಂದು ಅನಿಸಲಾರದು. ಅಂತಹ ವಿವರಣೆ ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯೂ ಆಗಬಲ್ಲದು. ಇದನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವ ಪುಸ್ತಕ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಹಾಗೆ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕಾದೀತು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬೇರೆಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡವೂ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವಾರು ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಡೆಸುವ ಬೇರೆ ಹಲವು ಕೆಲಸಗಳ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡುವ ಕೆಲಸವೂ ತುಂಬಾ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಯ್ಯಲ್ ಬಿಡಲು ಕಲಿತವರು ಬರೇ ಎರಡು ಗಾಲಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಸಯ್ಯಲ್ ಕಲಿಯದವರಿಗೆ ಇದು ಸಾದ್ಯವಾಗದ ಕೆಲಸ. ಆದರೆ ಸಯ್ಯಲ್ ಕಲಿತವರಿಗೂ ಇದನ್ನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಲು ತಿಳಿದಿದೆಯಲ್ಲದೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದನ್ನು ತಾವು ಹೇಗೆ ನಡೆಸುತ್ತೇವೆ, ಕೆಳಗೆ ಬೀಳದ ಹಾಗೆ ಸಯ್ಯಲ್ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತರಲು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲಾರರು.

ಯಾಕೆಂದರೆ ಕಾಲು, ಕಯ್, ಬೆನ್ನು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸ್ನಾಯುಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ಮತ್ತು ಕುಗ್ಗಿಸಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳದ ಹಾಗೆ ಸಯ್ಯಲ್ ಮೇಲೆ ಉಳಿಯಬಲ್ಲನೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಶ್ಯಂದ್ರೆ ಸುಲಬದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುವುದು ಸುಲಬ, ಆದರೆ ವಿವರಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ.

ನಾವಾಡುವ ಮಾತೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಅದನ್ನು ಸುಲಬವಾಗಿ ಆಡಿ ತೋರಿಸಬಲ್ಲೆವು; ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಆಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಎಂತಹ ನಿಯಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲಾರೆವು. ಹಾಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ ಸಯ್ಯಲ್ ಮೇಲೆ ಬೀಳದೆ ಉಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸಾವಿರ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ತೊಡಕಿನ ಕೆಲಸ.

ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ

ಈ ರೀತಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನುಡಿಗೂ ಅದರದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಶಿರಾಜನೇ ಮೊದಲಾದ ಹಿಂದಿನ ಕನ್ನಡದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಅವರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಪಾಣಿನಿಯೇ ಮೊದಲಾದವರು ರಚಿಸಿದ್ದ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಯುವಾಗ ಕಲಿತಿದ್ದರು.

ಅನಂತರ ಕನ್ನಡಕ್ಕೊಂದು ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂದಾಗ ಅಂತಹವೇ ನಿಯಮಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಇರಬಹುದು ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ಅಲ್ಲೂ ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಬರೆದಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಿಯಮಗಳೆಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಸೋತು ಹೋಗಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಕ್ರಮ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಮಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದಗಳಿಗೆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅವನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಕಾಲ್ಮಣಿ ಪದದಲ್ಲಿ ಕಾಲು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಮಣಿ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದ ಸೇರಿದೆ; ಕಡೆಗೋಲೆ ಪದದಲ್ಲಿ ಕಡೆ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಕೋಲೆ ನಾಮಪದ ಸೇರಿದೆ; ಕಿರುಬೆರಳು ಪದದಲ್ಲಿ ಕಿರು ಗುಣಪದದೊಂದಿಗೆ ಬೆರಳು ನಾಮಪದ ಸೇರಿದೆ. ಈ ವಿಶಯವ ನನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿರುವ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಮಾಸಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಒಟ್ಟು ಸೇರುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಮಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದರೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಅವನ್ನು ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಪದಗಳೇ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದ(ಅಂಗ)ಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಮುಕ್ಯ ಎಂಬ ವಿಶಯವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ತತ್ಪುರುಶ (ಎರಡನೆಯ ಪದ ಮುಕ್ಯ), ದ್ವಂದ್ವ (ಎರಡೂ ಮುಕ್ಯ), ಬಹುವ್ರೀಹಿ (ಎರಡೂ ಮುಕ್ಯವಲ್ಲ), ಅವ್ಯಯೀಬಾವ (ಮೊದಲಿನ ಪದ ಮುಕ್ಯ) ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ವಿವರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸದ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು (ವಯ್ಯಾಕರಣಿಗಳು) ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಮವನ್ನೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಅಳವಡಿಸಿಹೋಗಿ ಕನ್ನಡ ಸಮಾಸಗಳ ವಿವರಣೆ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಬರವಣಿಗೆಯಿಂದ ವಿಶಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವ ಬದಲು ಗೊಂದಲವೇ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳಿವೆ ಮತ್ತು ಇವು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರ ಬೇರಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಅವರು ಈ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಬಕ್ತಿ ಒಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ನೇರವಾದ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು (ವಯ್ಯಾಕರಣಿಗಳು) 'ಕಾರಕ' ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೊಂದನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಈ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಬಕ್ತಿ ಒಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ನೇರವಾದ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಈ ಅರ್ಥಗಳ ಮೂಲಕವೇನೇ ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸುಲಬವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕಾರಕವೆಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಬಳಸಿಹೋಗಿ ಕೇಶಿರಾಜನೇ ಮೊದಲಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರಂತೂ ಕಾರಕವೆಂಬುದು ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳಿಗೂ ಬೇಕಾದಂತಹದು ಎಂಬ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ವಿಬಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ನೇರ ವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮೊದಲಾದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕಾರಕಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು. ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಹೊರಟಿರುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ಇವನ್ನೂ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಸೋತುಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದವನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುವುದೇ ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಠಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕಿತು ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್? ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಾದರೆ ಇಂತಹ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ 'ಅವನು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲು ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲು ಆ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಕ್ಕೂ ಠಣ್ಣು ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಹಲವು ರೀತಿಯ ತೊಂದರೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ವರ್ಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕಾರಕದ ಹಾಗೆ ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಬಳಸದೇನೇ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಸುಲಬವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವವರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈಗ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಸೊಲ್ಲು(ವಾಕ್ಯ)ಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ನಿಯಮಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು

ಪಟ್ಟಿಮಾಡಬೇಕು. ಈ ನಿಯಮಗಳು ಹೀಗೆಯೇ ಇರಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೊದಲೇ ನಿರ್ದರಿಸಿ, ಅವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕ ಹೊರಟರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವು ಕಾಣಿಸಲಾರವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೂತ, ವರ್ಮಾನ ಮತ್ತು ಬವಿಶ್ಯತ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಕಾಲಗಳಿವೆಯೆಂದು ಕನ್ನಡದ 'ವ್ಯಾಕರಣ'ಗಳು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಆ ರೀತಿ ಕಾಲವನ್ನು ಒಡೆಯುವುದು ಅವಶ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬರೆದವರು ಮೊದಲೇ ನಿರ್ದರಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡಿಗರು ಬಳಸುವ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆದಾರವೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ 'ವ್ಯಾಕರಣ'ಗಳು ತಿಳಿಸುವ ಬರುವೆನು, ಹೋಗುವೆನು ಎಂಬಂತಹ ರೂಪಗಳನ್ನು ಇವತ್ತು ಯಾರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯದ ಅನಂತರ ನಡೆಯಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವ ಅರ್ಥ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ (ನಾನು ನಾಳೆ ಬರುತ್ತೇನೆ, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ, ಈಗ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ, ಸಂಜೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ).

ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ನಡೆದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಹಿಂದಿನ (ಬೂತ) ಕಾಲದ ರೂಪಗಳು (ಅವನು ಬಂದ) ಮತ್ತು ಅದರ ಅನಂತರ ನಡೆಯುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಮುಂದಿನ (ಬವಿಶ್ಯತ್) ಕಾಲದ ರೂಪಗಳು (ಅವನು ಬರುತ್ತಾನೆ) ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಕಾಲರೂಪಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ.

ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇನೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಈಗಿನ (ವರ್ಮಾನ) ಕಾಲದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸರಳವಾದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಒಂದು ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲ (ಈಗ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂಬಂತಹ) ಸೇರಿಕೆಯ (ಎರಡು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಸೇರಿಸಿರುವ) ರೂಪವೊಂದನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಈಗಿನ ಕಾಲವನ್ನು (ವರ್ಮಾನ ಕಾಲವನ್ನು) ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲ ಸರಳ ರೂಪಗಳೇ ಇಲ್ಲ.

ಇರು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದ. ಅದಕ್ಕೆ ಇದ್ದ, ಇದ್ದಾನೆ ಮತ್ತು ಇರುತ್ತಾನೆ ಎಂಬ ಮೂರು ಸರಳ ರೂಪಗಳಿದ್ದು ಇವು ಹಿಂದಿನ, ಈಗಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಸಮಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲವು. ಆದರೆ ಈ ಮೂರು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುವ (ಎಂದರೆ ಎಡೆಬಿಡದೆ ನಡೆಯುವ) ಕೆಲಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅರ್ಥವೇ ಇದೆಯಾದ ಕಾರಣ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಹಿಂದಿದ್ದ ಸೇರಿಕೆಯ ರೂಪದಿಂದಲೇ ಬಂದಿರಬೇಕು.

ಈಗಿನ (ವರ್ಮಾನ) ಕಾಲವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಈ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಿಸುವ ಬದಲು ಹಿಂದಿನ (ಬೂತ) ಕಾಲ ದೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಿಸುವ ನುಡಿಗಳೂ ಕೆಲವಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮಣಿಪುರಿ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಿಗೆ ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಅರ್ಥವೂ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಚತ್ತಿ ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಕ್ಕೆ 'ಹೋದ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಇದೆ, 'ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಇದೆ! ಚತ್ಯನಿ 'ಹೋಗು ತಾನೆ' ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ರೂಪಕ್ಕೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅರ್ಥ ಮಾತ್ರ ಇದೆ)

ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಮಯವನ್ನು ಮೂರು ಬಾರಿ ಮಾತ್ರವೇ (ಬೂತ, ವರ್ಮಾನ ಮತ್ತು ಬವಿಶ್ಯತ್ ಎಂಬುದಾಗಿ) ಒಡೆಯಬೇಕೆಂದೇನೂ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಒಡೆಯಬಹುದು. ಮೊನ್ನೆ, ನಿನ್ನೆ, ಇವತ್ತು, ನಾಳೆ, ನಾಡಿದು, ಇವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರು ಗಂಟೆಗೆ, ನಿನ್ನೆ ಇರುಳು ಎರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಲವಾರು ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಪದಕಂತೆ ಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಒಡತಗಳನ್ನು ನಾವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲೆವು.

ಆದರೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಒಡತಗಳನ್ನು ಒಂದು ನುಡಿ ತನ್ನ ಕ್ರಿಯಾ ರೂಪಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೇ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕಾಲಗಳಿವೆ ಎಂಬ ಕೇಲ್ವಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬಲ್ಲದು. ಚಯ್ನೀಸ್‌ನಂತಹ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಮೂಲಕ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಒಡತವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಬೇದವೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಪಡುಆಫ್ರಿಕಾದ ಬಮೀಲೆಕೆ-ದ್ಯಾಂಗ್ ಎಂಬ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಒಟ್ಟು ಹನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಸಮಯದ ಒಡತಗಳನ್ನು ಕಾಲರೂಪಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ನುಡಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ಹನ್ನೊಂದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾಲರೂಪಗಳಿವೆ. ಇವು ಅಯ್ದು ಬಗೆಯ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲಗಳನ್ನು, ಒಂದು ಬಗೆಯ ಈಗಿನ ಕಾಲವನ್ನು ಮತ್ತು ಅಯ್ದು ಬಗೆಯ ಮುಂದಿನ ಕಾಲಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡದ ವಯ್ಯಾಕರಣಿಗಳಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು ತೆರನಾಗಿರುವ ಬೂತ-ವರ್ಮಾನ-ಬವಿಶ್ಯತ್ ಎಂಬಂತಹ ಕಾಲ ಬೇದವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಹತ್ತು ಕಾಲರೂಪಗಳು (ಲಕಾರ ಗಳು) ಇವೆಯೆಂದು ಸೊಲ್ಲರಿಗರೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವು ಕಾಲಬೇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬೇದಕ್ಕೇನೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುತ್ತವೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು 'ಮುಗಿದ ಕೆಲಸ'ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ರೂಪಗಳು ಮತ್ತು 'ಮುಗಿಯದ ಕೆಲಸ'ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ರೂಪಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಮುಕ್ಯ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡೂ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಮುಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಹಿಂದಿನ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸ ಎಂಬ ಕಾಲಬೇದಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಹೋಲಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು

ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಲ್ಲ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಹಲವಾರು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಉಲಿಗಳನ್ನೂ ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದವನು ಮಾನವನೇ ಆಗಿರುವ ಕಾರಣ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಹೋಲಿಕೆಗಳೂ ಇರಲೇ ಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಹೋಲಿಕೆಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನುಡಿಗಳು ಒಂದರಿಂದೊಂದು ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಿಂದ ಮಾತಿನ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪದಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆಯೆಂಬುದು ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೇನೇ ತಿಳಿಯುವ ಸಂಗತಿ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಊದುಲಿ(ಮಹಾಪ್ರಾಣ ವ್ಯಂಜನ)ಗಳಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಋಕಾರ-ಷಕಾರ ಗಳಾಗಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ ನಾವು ಬಾಯಿಯ ಮೂಲಕ ಸಾವಿರಾರು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಯೂ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟತ್ತೋ ಮೂವತ್ತೋ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ತನಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪದಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಳಸುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉಲಿಗಳು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರಣ, ಯಾವ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳೊಳಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಉಲಿಗಳ ಕಂತೆ ಯಾವ ಪದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲೂ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ತಲೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ [ತಲೆ] ಎಂಬ ಉಲಿಕಂತೆ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ದಾದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ [ಮಸ್ತುಕ] ಎಂಬ ಉಲಿಕಂತೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ [ಹೆಡ್] ಎಂಬುದು

ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಉಲಿಕಂತೆಗೂ ತಲೆಯೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾದ ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಅದು ಜನರು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ತಂದ ಸಂಬಂಧ ಮಾತ್ರ.

ಈ ರೀತಿ ಮೇಲಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡುವಾಗ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಹೋಲಿಕೆಗಳು ಕಾಣಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವೇ ಎಂದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಳವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಅವು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಬೇರಾಗಿರುವುದರಲ್ಲೂ ಒಂದು ನಿಯಮವಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳೂ ಮಾನವನ ಕೆಲವು ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾನವನೇ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಹೋಲಿಕೆಗಳಿವೆ ಮತ್ತು ಯಾವ ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ ಎಂಬುದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಇವತ್ತು ಹಲವಾರು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಹೋಲಿಕೆಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರು ವಂತಹ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡುವ ಕೆಲಸವೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಇಂತಹ ಸಮಾನತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟುಸೇರಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಅಳವಡಿಸಬಹುದಾದ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ(ವ್ಯಾಕರಣ)ವನ್ನೇ ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ಅಭಿಪ್ರಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಕೆಲಸ ದಿನಕಳೆದಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತೊಡಕಿನದಾಗಿ ಕಾಣಿಸತೊಡಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ಹೆಚ್ಚಿನ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೆಂಬ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಇದನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ಒಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು.

ಆದರೆ ಅಮೆರಿಕಾದ ಕ್ವಾಕಿಯುತ್ಸ್, ಬಾರತದ ಮುಂಡಾರಿ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ-ಕ್ರಿಯಾಪದ ಬೇದವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಅವರು ಕಲ್ಪಿಸಿದ ನಿಯಮ ಮುರಿದು ಬಿದ್ದಿದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಜರ್ಮನ್ ಮೊದಲಾದ ಪರಿಚಿತ ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ 'ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್' ಮತ್ತು 'ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್' ಎಂಬ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನ John read a book ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ John ಎಂಬುದನ್ನು ಆ ಸೊಲ್ಲಿನ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು book ಎಂಬುದನ್ನು ಅದರ ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಕೆಲವರು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದರು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡ, ಮಣಿಪುರಿ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸುವ ಕೆಲಸ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವಕ್ಕೆ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಇಲ್ಲವೆ ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬಂತಹ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ (ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಈ ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ) ಎಂಬುದರಿಂದಾಗಿ ಈ ನಿಯಮವೂ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ರಾಜುವಿಗ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಸಿಕ್ಕಿತು ಎಂಬ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಯಾವುದು ಮತ್ತು ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಯಾವುದು ಎಂಬ ಕೇಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ಸಿಕ್ಕು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ತು ಒಟ್ಟು (ಪ್ರತ್ಯಯ) ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ ಪುಸ್ತಕ ಪದವನ್ನೇ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎನ್ನಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು; ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಪುಸ್ತಕವಾದ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಪಡೆದವನು ರಾಜುವಾದ ಕಾರಣ ರಾಜು ಪದವನ್ನೇ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೂ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮೊದಲಾದವುಗಳಂತಹ ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕಾರಕ ಗಳಂತಹ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳೇ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಹೋಲಿಕೆಗಳು

ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರಬಲ್ಲ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು ಈ ರೀತಿ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆಯ ಕೆಲಸವಾಗಿ ಹಲವರಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎರಡು (ಇಲ್ಲವೇ ಹೆಚ್ಚು) ನಿಯಮಗಳು ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅವಲಂಬಿ ಸಿರುತ್ತವೆ, ಎಂದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಯಮ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆಯಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ನಿಯಮವೂ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಹರವಿರುವ ಹೋಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವಂತಹ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನೂ ಹಲವರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಸೊಲ್ಲಿನ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಕಡೆ (ಮೊದಲಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ನಡುವೆ) ಬರಬಹುದು. ಈ ಎರಡು ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಒಂದು ನುಡಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಅದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ನಿಯಮಗಳ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸೋಣವೆಂದು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಕೊನೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಮನೆಗೆ ಹೋದ ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಸೊಲ್ಲಿನ ನಡುವೆ ಬರುತ್ತದೆ. He went home ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ went ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾಪದ ನಡುವೆ ಬಂದಿದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಸೊಲ್ಲಿನ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದೆಯಾದರೆ ವಿಶೇಷಣಗಳು, ಸಂಬಂಧಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಿಸುವ ನಾಮರೂಪಗಳು ನಾಮಪದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಬರುತ್ತವೆ; ಹೋಲಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಹೋಲಿಸಲ್ಪಡುವ ಪದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಬರುತ್ತವೆ; ಉಪಸರ್ಗಗಳು ನಾಮಪದದ ಅನಂತರ ಬರುತ್ತವೆ; ಮತ್ತು ಬೆಂಬಲಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಮುಕ್ಯ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಅನಂತರ ಬರುತ್ತವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿನ್ನೊಟ್ಟು(ಪರಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಸೊಲ್ಲಿನ ನಡುವೆ ಇಲ್ಲವೇ ಮೊದಲಿಗೆ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಬರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಹಂಚಿಕೆಯಿದೆ. ವಿಶೇಷಣ, ಸಂಬಂಧಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಮೊದಲಾದವು ನಾಮಪದದ ಅನಂತರ ಬರುತ್ತವೆ; ಹೋಲಿಕೆಯ ಪದ ಹೋಲಿಸಲ್ಪಡುವ ಪದದ ಮೊದಲು ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬೆಂಬಲಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮುಕ್ಯ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮೊದಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿನ್ನೊಟ್ಟುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮುನ್ನೊಟ್ಟು(ಪೂರ್ವಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

(೧)	colour of the book	ಪ್ರಸ್ತುತದ ಬಣ್ಣ
(೨)	the book that I read	ನಾನು ಓದಿದ ಪ್ರಸ್ತುತ
(೩)	on the book	ಪ್ರಸ್ತುತದ ಮೇಲೆ
(೪)	bigger than this book	ಈ ಪ್ರಸ್ತುತಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ
(೫)	can go	ಹೋಗಬಲ್ಲೆ

(೧)ನೇ ಉದಾಹರಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ the book ಎಂಬುದು ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪದ ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ; (೨)ನೇ ಉದಾಹರಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ the book ಎಂಬುದು ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪದ ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆ. ಇತರ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಅಯಿಶ್‌ನಂತಹ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಕೊನೆಗೆ ಬರುವ ಕನ್ನಡದಂತಹ ನುಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಕ್ರಿಯಾಪದ ಸೊಲ್ಲಿನ ನಡುವೆ ಬರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಂತಹ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. (ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ book's colour ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸುವ ಪದವನ್ನು ನಾಮಪದದ ಮೊದಲಿಗೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ). ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳು ಕೆಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತವೆ.

ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಮಮಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗಿದ್ದು ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಆಳವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಒಂದು ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಬರೆಯತೊಡಗಿ ದಾಗ, ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮ ಗಳನ್ನು ಆ ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ನಡೆಸುವ ಇತರ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ಒಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ನಾವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ದೂರದ ಒಂದು ನಾಡಿಗೆ ವಲಸೆ ಹೋದಾಗ ನಮಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಮರ, ಗಿಡ, ಹಕ್ಕಿ, ಪ್ರಾಣಿ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೇ ಅಲ್ಲೂ ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅವಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವವುಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವನ್ನು ಬೇರೆ ಮರ-ಗಿಡಗಳೆಂದೋ ಪ್ರಾಣಿಗಳೆಂದೋ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಬರೆಯಲು ಹೊರಟ ಸೊಲ್ಲರಿಗರೂ ಇದೇ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ತುಂಬಾ ಪರಿಚಿತವಾಗಿದ್ದವು. ಹಾಗಾಗಿ ಅಂತಹ ನಿಯಮಗಳನ್ನೇ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲೂ ಕಾಣಲು ಅವರು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಈ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳು ಹಲವಾರು ಅಡಿಗಟ್ಟಿನ ವಿಶಯಗಳಲ್ಲೇ ಬೇರಾಗಿರುವ ಕಾರಣ, ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಅವರನ್ನು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಅವರು ಬರೆದ ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ (ವ್ಯಾಕರಣ) ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ತೀರಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಿಯಮಗಳೆಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಅವಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ ಇವತ್ತು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೊಂದನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಪರಿಶೀಲನೆಯ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳ ಹಾಗೂ ಪದರೂಪಗಳ ಒಳರಚನೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯ ಬೇಕು.

ಇಂತಹ ಪರಿಶೀಲನೆಯ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ದಿನನಿತ್ಯವೂ ಬಳಸುವಂತಹ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಮಗೆ

ನೆರವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಬಲ್ಲುದು. ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಾವು ದಿನನಿತ್ಯವೂ ಬಳಸುತ್ತಿರುವೆವಾದರೂ ಅವು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಅವನ್ನು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲುದಾದ ಕಾರಣ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕುತೂಹಲಕಾರಿ ಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಈಗಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಹಾಗೆ ಅದು ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೂ ಬಾರದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಡಲೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನಿಸಲಾರದು.

೪. ಏನು ಹೇಳಿದ್ದು?

ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅದರ ಅರ್ಥ ಏನೆಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ 'ಅರ್ಥ' ಎಂಬುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಎಂತಹದು?

ಪದಗಳ ಅರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಪದಕೋಶಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆಯೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ಅವು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಪದದ ಬದಲು ಅದೇ ಅರ್ಥದ ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರದ ಅರ್ಥದ ಬೇರೊಂದು ಪದವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇರುಳು ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ಒಂದು ಪದಕೋಶ 'ರಾತ್ರಿ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಎಂಬುದೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಒಂದು ಪದವಾದ ಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೂ ಅದರದೇ ಆದ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಪದದ ಅರ್ಥವೆಂದರೆ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಎರಡು ಪದಗಳ ಅರ್ಥ ಒಂದೇ ಎಂದಷ್ಟೇ ಅದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಪದದ ಅರ್ಥ ತಿಳಿದಿರುವವನಿಗೆ ಅದರ ಮೂಲಕ ಈ ಪದಕೋಶ ಇನ್ನೊಂದು ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಇರುಳು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 'ರಾತ್ರಿ' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಕೊಡುವ ಪದಕೋಶ ರಾತ್ರಿ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 'ಇರುಳು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು!

ಒಂದು ಪದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪದದ ಮೂಲಕ ಅರ್ಥ ಹೇಳುವ ಬದಲು ಒಂದು ಪದಕಂಠೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಇಡೀ ಸೊಲ್ಲನ್ನು (ವಾಕ್ಯವನ್ನು) ಅರ್ಥವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದೂ ಇದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಱುಂಕು ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ 'ಕಂಕುಳು, ತೊಡೆ ಮುಂತಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅದುಮಿ ಬದ್ರವಾಗಿ ಹಿಸುಕಿ ಹಿಡಿ' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಸೊಲ್ಲಿಗೂ ಒಂದು ಅರ್ಥವಿದ್ದು ಇಱುಂಕು ಪದದ ಅರ್ಥವೂ ಆ ಅರ್ಥವೂ ಒಂದೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅದು ತಿಳಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಇಱುಂಕು ಪದದ ಅರ್ಥ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅದು ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ ಪದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಪದಕಂಠೆಯ ಮೂಲಕವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯ ಪದದ ಮೂಲಕವಾಗಲಿ ಅರ್ಥ ಹೇಳುವ ಪದಕೋಶಗಳೂ ಇವೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಪದಕೋಶಗಳೂ ಎರಡು ಪದಗಳ ಅರ್ಥ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತವಲ್ಲದೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಆ ಅರ್ಥ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

'ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಅರ್ಥವಾಯಿತೋ? ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ ನಾವು ಅಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಏನು ಅರ್ಥ ವಾಯಿತು? ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಅಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ ವಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನೂ ಮಾಡಲಾರೆವು.

ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಆ ಮಾತು ಅರ್ಥವಾಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದೀತು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಎದುರಿದ್ದವನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡನಾದರೆ ಅವನಿಗೆ ಆ ಮಾತು ಅರ್ಥವಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಆತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ ಆ ಮಾತು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಆ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಅದರ 'ಅರ್ಥ'ವಲ್ಲ.

ಎರಡು ರೀತಿಯ ಅರ್ಥಗಳು

ಮೇಲಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡುವಾಗ ತೀರ ಸುಲಬವೆಂದು ಕಾಣಿಸಿದರೂ ವಿವರಿಸಹೊರಟಾಗ ತೀರ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾಗುವ ಈ 'ಅರ್ಥ' ಎಂಬುದರ ಕುರಿತು ಹಲವಾರು ಮಂದಿ ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆದುರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, 'ಅರ್ಥ' ಎಂಬುದು ಎರಡು ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ; ಆದರೆ ಇದು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಥ. ಈ ರೀತಿ ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಅರ್ಥವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬೇರೊಂದು ರೀತಿಯ ಮಾತಿನ ಮೂಲಕವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಸನ್ನೆ, ಚಿತ್ರ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಲೀ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಥವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು.

ಈ ರೀತಿ 'ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದಿರುವ ಅರ್ಥ' ಮತ್ತು 'ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ಅರ್ಥ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಅರ್ಥಗಳು ಪದಗಳಾಗಿವೆ. ಪದಕೋಶಗಳು ಕೊಡುವುದು ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ. ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ಅರ್ಥಗಳು ಅವಕ್ಕೂ ಎಟಕಲಾರವು. ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ 'ಅರ್ಥ'ಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದು ಅವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹಲವು ಗೊಂದಲಗಳಿಗೆ ಎಡೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ಅರ್ಥವನ್ನು 'ತಿಳಿವು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ಅರ್ಥವನ್ನು 'ಹುರುಳು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಬವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಪದಗಳ ತಿಳಿವು ಎನ್ನುವುದು ಅವನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವವರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸಗಳಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಯಾವನಾದ ರೊಬ್ಬ ಆಡುಗನು ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ ಕೇಳುಗನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಆ ಪದಕ್ಕಿರುವ ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸ ಜೀವಂತವಾಗುತ್ತದೆ; ಎಂದರೆ ಅದು ಮಿಂಚುತ್ತದೆ. ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸವೊಂದು ಈ ರೀತಿ ಮಿಂಚಿದಾಗ ಆತನಿಗೆ ತನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ಪದವೊಂದನ್ನು ಕೇಳಿದಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದೆಂದರೆ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ದಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕಲಿತಿರುವ ನುಡಿಗೂ ಕಲಿಯದಿರುವ ನುಡಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಆತನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿರುವ ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಕಲಿತಿರುವ ನುಡಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಆತನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸಗಳು ಮಿಂಚುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ಕಲಿಯದಿರುವ ನುಡಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವಾವು ಮಿಂಚುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಪದಗಳಿಗೆ ಮಿಂಚಬಲ್ಲ ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸಗಳು ಆತನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಒಂದು ಪದದ ಹುರುಳು ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾದುದು. ಸೋಲೆ ಎಂಬ ಪದದ ಹುರುಳನ್ನು 'ಕುರುಹು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೊಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪದಗಳಿವೆ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಹುರುಳು. ಎರಡೂ ಪದಗಳೇ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದದ (ಕುರುಹು ಎಂಬುದರ) ತಿಳಿವು ಕೇಳುಗನಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದರ (ಸೋಲೆ ಎಂಬುದರ) ತಿಳಿವು ಆತನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದರ ಹುರುಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕೇಳುಗನಲ್ಲಿ ತಿಳಿವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪದಕ್ಕೆ ಆತನಲ್ಲಿ ತಿಳಿವಿರುವ ಪದದ (ಹುರುಳಿನ) ಮೂಲಕ ಪದಕೋಶಗಳು ತಿಳಿವನ್ನು ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ಇರುಳು ಪದದ ತಿಳಿವಿಲ್ಲದವರು ಮಾತ್ರವೇ ಪದಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಹುಡುಕುವವರಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಎಂಬುದರ ತಿಳಿವು ಇರಬಹುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಪದಕೋಶವನ್ನು ರಚಿಸುವವರು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಪದವನ್ನು ಅದರ ಹುರುಳಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ರಾತ್ರಿ ಪದದ ತಿಳಿವಿಲ್ಲದವರು ಆ ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪದಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಇರುಳು ಎಂಬ ಪದದ ತಿಳಿವಿರಬಹುದೆಂದು ಪದಕೋಶಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವವರು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಪದವನ್ನು ಅದರ ಹುರುಳಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಎರಡರ ತಿಳಿವೂ ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ಅಂತಹ ಪದಕೋಶ ಯಾವ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರದು.

ಅರ್ಥಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ

ತಿಳಿವು ಮತ್ತು ಹುರುಳುಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅರ್ಥಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಎರಡು ಪದಗಳಿಗೆ (ಇರುಳು ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಎಂಬವುಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕುರುಡು ಮತ್ತು ಸೋಲೆ ಎಂಬವುಗಳಿಗೆ) ಒಂದೇ ಅರ್ಥವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ನಾವು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದರ ಹುರುಳಾಗಿ ಬಳಸಬಲ್ಲೆವು ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಆ ಎರಡು ಪದಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ತಿಳಿವಿದೆ ಎಂದೇನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ಪದದ ತಿಳಿವಿಗೆ ಹಲವು ಆಯಾಮಗಳಿದ್ದು ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಲ್ಲೂ ಅದು ಇನ್ನೊಂದು ಪದದ ಹಾಗೆಯೇ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ರಾತ್ರಿ ಪದ ಬರಬಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ಪದಕಂತೆ ಇಲ್ಲವೇ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಇರುಳು ಪದ ಬರಲಾರದು. ಮದ್ಯರಾತ್ರಿ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ ಆದರೆ ಮದ್ಯಿರುಳು ಎನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ನಟ್ಟಿರುಳು ಎನ್ನಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡರೊಳಗೆ ಇಂತಹ ಇನ್ನೂ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ ಯಾದ ಕಾರಣ ಅವೆರಡರ ಅರ್ಥ ಒಂದೇ ಎನ್ನುವುದು ಹುರುಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲದೆ ತಿಳಿವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲ.

ಒಂದು ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪದಕಂತೆ ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲಿನ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸುವಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ಸಮಸ್ಯೆ ನಮ್ಮೆದುರಿಗಿದೆ. ನಾವು ಕೊಡುವ ಪದಕಂತೆ ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲೂ ಆ ಪದದ ತಿಳಿವಿನ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲುದಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಲಾರದು. ಕೆಲವು ಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು (ತಿಳಿವನ್ನು) ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂಚಿಸಬೇಕೆಂದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನೇ ಬರೆಯಬೇಕಾದೀತು. ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲೂ ನಮ್ಮೆದುರಿರುವುದು ಹುರುಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೇ.

ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಗೇ ಅನುವಾದಿಸುವಲ್ಲೂ ನಾವು ಈ ಹುರುಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನೇ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ನುಡಿಯ ಪದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲಿಗೆ ಇರುವ ತಿಳಿವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯ ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲಿನ ಮೂಲಕ ಪೂರ್ತಿ ಯಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವಿರುವ ಎರಡು ಪದ, ಪದಕಂತೆ ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಇಲ್ಲೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಒಂದು ಪದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಅರ್ಥಗಳಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ನಾವು ತಿಳಿವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವಂತಹ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೊಂದನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಕನ್ನಡದ ಪದಕೋಶಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದೆವಾದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳಿಗೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಕೇಳುಗನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನೇ ಈ ರೀತಿ ಅವಕ್ಕೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಗಳಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕಾಯು ಪದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಕಾಪಾಡು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಇದೆ, 'ಬಿಸಿಯಾಗು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಇದೆ. ನಾಯಿ ಮನೆಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಕೇಳುಗನಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಅರ್ಥ (ತಿಳಿವು)

ಮೂಡುತ್ತದೆ (ಎಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಮಿಂಚುತ್ತದೆ), ಮತ್ತು ಉದೇಯದಲ್ಲಿ ನೀರು ಕಾಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಎರಡನೆಯ ಅರ್ಥ (ತಿಳಿವು) ಮೂಡುತ್ತದೆ.

ಕಾಯು ಪದಕ್ಕಿರುವ ಈ ಎರಡು ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ 'ಕಾಪಾಡು' ಮತ್ತು 'ಬಿಸಿಯಾಗು' ಎಂಬ ಎರಡು ಹುರುಳು ಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಅರ್ಥಸಂಬಂಧ ತಿಳಿವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದು ಎಂಬುದಂತೂ ಸ್ಪಷ್ಟ. ತಿಳಿವು ಬೇರಾಗಿರುವಲ್ಲಿ ಹುರುಳು ಬೇರಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಪದಗಳನ್ನು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ ನುಡಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕಸುವನ್ನು ಬಹಳಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ಮೊದಲನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ.

ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಎಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದೇ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು. ಮೇಲೆ ಕಾಯು ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಎರಡು ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಗಳಿರುವ ಪದಗಳು ಅರ್ಥಸಂದಿಗ್ಧತೆ ಯನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಅವನು ಕರೆಯಲು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿಗೆ ಸಂದರ್ಭವನ್ನನುಸರಿಸಿ 'ಅವನು ನಿಮ್ಮ ದನವನ್ನು ಕರೆಯಲು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ 'ಅವನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮದುವೆಗೆ ಕರೆಯಲು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಾಗಲಿ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಕರೆ ಪದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಅರ್ಥ(ತಿಳಿವು)ಗಳಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಪದಗಳ ಕಸುವು

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಕ್ಕೆ (ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ) ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕಸುವಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳು ಬಂದಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಉಣ್ಣು ಪದ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸುರೇಶ್ ಪದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪದಕಂಠಗಳ ಮೂಲಕವೂ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಮುದುಕ ಎಂಬ ಪದಕಂಠೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ರಾಜು ಕೊಟ್ಟಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಪದಕಂಠೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಪದಕಂಠೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವಾಗ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವಾಗ ಆ ರೀತಿ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಪದಗಳಿಗೂ ಅವು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವಂತಹ ಸಂಬಂಧ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಂದು ನಾಮಪದದ ಅರ್ಥ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಅದು ಎಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ವಸ್ತು, ವ್ಯಕ್ತಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯ ಮೇಲಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕರಿಹಲಿಗೆ ಪದದಲ್ಲಿ ಕರಿ ಮತ್ತು ಹಲಿಗೆ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಅರ್ಥ 'ಕಪ್ಪಾಗಿರುವ ಹಲಿಗೆ' ಎಂಬುದಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ಕಪ್ಪಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ (ನೀಲಿಯಾಗಿಯೂ

ಇರಬಹುದು) ಮತ್ತು ಹಲಿಗೇಯಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ (ಬಣ್ಣಹಚ್ಚಿರುವ ಗೋಡೆಯ ಒಂದು ಬಾಗವಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು). ತರಗತಿ ಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಬಳಸುವ ಸಾದನವೊಂದನ್ನು ಕಠಿಣಲಿಗ್ ಪದ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ ಯಾದ ಕಾರಣ ಅಂತಹ ಸಾದನದ ಗುಣಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆ ಪದದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರಬಲ್ಲವು.

ಈ ಸಾದನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನಾದರೂ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ ವಾದರೆ ಅದು ಆ ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ ಕೆಂಪುಬಣ್ಣದ ಹಲಿಗೇಯೊಂದನ್ನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸತೊಡಗಿದೆವಾದರೆ, ಆ ಪದಕ್ಕೆ 'ಕೆಂಪಾಗಿರುವ ಹಲಿಗೇ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಬರಬಲ್ಲದು.

ಒಂದು ವಸ್ತು ಬದಲಾದಾಗ ಅದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಹೆಸರಿನ ಅರ್ಥ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹೆಸರು ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊಸಮನೆ ಎಂಬ ಪದ ಸೂಚಿಸುವ ಮನೆ ಬಹಳ ಹಳೆಯದಾದಾಗಲೂ ಆ ಹೆಸರನ್ನು ನಾವು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ ಹೊಸಮನೆ ಎಂಬ ಪದದ ಅರ್ಥ ಮಾತ್ರ ಬದಲಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಳಮನೆ ಎಂಬ ಹೆಸರಿದ್ದ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕೆಡವಿ ಅಲ್ಲೊಂದು ಹೊಸಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದಾಗಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಳಮನೆ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ.

ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗಿರುವ ಸಂಬಂಧಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು, ಸಂಗತಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳೊಂದಿಗಿರುವ ಸಂಬಂಧವೇ ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗು ತ್ತದೆ.

ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದ, ಗುಣಪದ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಅರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುವುದು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಯ ಕೆಲಸ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವು ಬರುವ ಪದಕಂಠಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಅರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದದ ಕೊಡುಗೆ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಸುರೇಶ್, ಜಯ, ಮಯ್ಯೂರು ಮೊದಲಾದವು ನಾವು 'ಕೊಟ್ಟ ಹೆಸರು'ಗಳು ಮತ್ತು ಮಗು, ಠಾವು, ಕಾಲು, ಅರಿವು ಮೊದಲಾ ದವು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲೇನೇ 'ಇರುವ ಹೆಸರು'ಗಳು. ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಬಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾದ ಕಾರಣ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ದಲ್ಲೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು, ಜಾಗ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗಿರುವ ಕೊಟ್ಟ ಹೆಸರುಗಳು ಅವುಗಳದೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಂತಹ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಜಾಗಕ್ಕೂ ಅವುಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಇರುವ ಹೆಸರು ಆ ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು, ಜಾಗ ಮೊದಲಾದವು ಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅದು ಇಂತಹದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯದು ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವಿನದು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಠಾವು ಪದ ಇವತ್ತು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಹಾವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೆಸರಿಸಬಲ್ಲದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಇದುವರೆಗೆ ಇದ್ದ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಇರಬಲ್ಲ ಹಾವುಗಳನ್ನೂ ಹೆಸರಿಸಬಲ್ಲದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಕಲ್ಪಿತವಾಗಿರುವ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಮತ್ತು ಕಂಡಿರುವೆನೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವ ಹಾವುಗಳನ್ನೂ ಅದು ಹೆಸರಿಸಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಎಂಬ ಒಂದು ನಗರದ ಹೆಸರು, ಕಾವೇರಿ ಎಂಬ ಒಂದು ನದಿಯ ಹೆಸರು, ರಾಜೀವ ಎಂಬ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನ ಹೆಸರು - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕೊಟ್ಟ ಹೆಸರುಗಳಾಗಿದ್ದು ಅವು ಅವುಗಳದೇ ಆಗಿವೆ. ಆ ನಗರ, ನದಿ, ಹುಡುಗ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಅವನ್ನು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗಿದ್ದು, ಅವು ಅವನ್ನು ಬೇರೆ ನಗರ, ನದಿ, ಹುಡುಗ ಮೊದಲಾದವರಿಂದ ಬೇರ್ಮದಿಸಲು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

‘ಇರುವ ಹೆಸರು’ಗಳೂ ವಸ್ತು, ಪ್ರಾಣಿ, ಜಾಗ, ವಿಶಯ ಮೊದಲಾದವು ಗಳಿಗೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವುದಾಗಿಯೇ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿವೆಯೇನೋ ನಿಜ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಒಂದು ಹೊಸ ವಸ್ತುವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಸಾದನವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಒಮ್ಮೆ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಅದು ಮುಂದೆ ತಯಾರಾಗಲಿರುವ ಅಂತಹ ವಸ್ತು ಇಲ್ಲವೇ ಸಾದನಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೆಸರಿನಬಲ್ಲದಾದ ಕಾರಣ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ‘ಇರುವ ಹೆಸರು’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಕೊಟ್ಟ ಹೆಸರು ಒಬ್ಬನದೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸುರೇಶ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಹಲವು ಮಂದಿ ಇರಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಹೆಸರು ಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ (ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ) ಕೊಡಲಾಗಿದೆ ಯೆಂಬುದೇ ಅವಕ್ಕೂ ಮರ, ಮನೆ ಮೊದಲಾದ ಇರುವ ಹೆಸರುಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ಎರಡು ರೀತಿಯ ಬಳಕೆಗಳು

ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಪದಗಳನ್ನು ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬಳಸಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ಸೂಚಿಸದೆ ಅದು ಕೊಡುವ ಅರ್ಥವನ್ನೆಲ್ಲೇ ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಬಳಸಬಹುದು. ಮಾತನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಆಡುಗನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದಿರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಹೊರಡುವಾಗ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಹತ್ತಿರ ನನ್ನ ಕೊಡೆ ಕೊಡು ಎಂದಿರಬಹುದು. ಆತನು ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡೆ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಒಂದು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕೊಡೆ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಆತ ಹೇಳಿದನಾದರೆ, ಆಗ ಕೊಡೆ ಪದದ ಮೂಲಕ ಅವನು ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು (ತಿಳಿವನ್ನು) ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತಾನಲ್ಲದೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಕೊಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಬಯಕೆ ಆತನಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ಎರಡು ಸೊಲ್ಲುಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರಬಲ್ಲದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಅವಳು ಸುರೇಶನಿಗೆ ಒಂದು ಗುಲಾಬಿ ಕೊಟ್ಟಳು ಎಂಬುದು ನಿಜವಾದರೆ ಅವಳು ಸುರೇಶನಿಗೆ ಒಂದು ಝಾಪು ಕೊಟ್ಟಳು ಎಂಬುದೂ ನಿಜವೇ; ಆದರೆ ಗುಲಾಬಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಬಾಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜವಾಗಿದ್ದರೂ ಝಾಪು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಬಾಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜವಾಗಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಒಂದೇ ದಿನ ಬಾಳುವ ಹೂವುಗಳೂ ಹಲವಿವೆ.

ಅವಳು ಸುರೇಶನಿಗೊಂದು ಗುಲಾಬಿ ಕೊಟ್ಟಳು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಗುಲಾಬಿ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬಳಕೆಯಿದೆ; ಆದರೆ ಗುಲಾಬಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಬಾಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಆ ಪದಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬಳಕೆಯಿಲ್ಲ (ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಗುಲಾಬಿಗಳನ್ನೂ ಕುರಿತದ್ದು). ಈ ಬಳಕೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಮೇಲಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಪದ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅದನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಸಂದರ್ಭವೇ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪದಗಳೂ ಅದು ಒಬ್ಬ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಬರಿಯ ಅರ್ಥವನ್ನೆಲ್ಲೇ ಸೂಚಿಸಲು ಬಂದಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಹಣ್ಣು ಎಂಬ ಪದಕಂತೆ ಅದರ ಯಾವ ಬಳಕೆಯಲ್ಲೂ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ನನ್ನ ಕೊಡೆ ಇಲ್ಲವೇ ಈ ಮೇಚಿನ ಮೇಲಿರುವ ಹಣ್ಣು ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲಾ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದಕಂತೆಯ ಬಳಕೆ ಎಂತಹದು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವುಂಟಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸುರೇಶನನ್ನು ಕೊಲೆಮಾಡಿದವ ಉಚ್ಚ ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದವ ಎಂಬುದು ಒಬ್ಬ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಯಾರನ್ನೂ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ಸೂಚಿಸದಿರಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮೇಲಿನ ಸೊಲ್ಲಿಗೆ 'ಸುರೇಶನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿರುವ ಒಬ್ಬ ನಿಶ್ಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹುಚ್ಚ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ 'ಯಾವನೇ ಆಗಿರಲಿ ಸುರೇಶನಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಲೆಮಾಡಿದ್ದಾನೆಂದರೆ ಆತ ಹುಚ್ಚನೇ ಇರಬೇಕು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಇರಬಹುದು.

ಆದರೆ ಈ ಸೊಲ್ಲನ್ನು ಯಾರು, ಯಾವಾಗ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅದು ಮೇಲಿನ ಎರಡು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಎಂತಹ ವಸ್ತು?

ಒಂದು ಪದ ಎಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಿವೆ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಒಂದು ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಹೇಳಿದಾಗ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವನು ಎಂತಹ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆತ ಅದನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಂಡಿರುವ ಬದಲು ಒಂದು ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡಿರಬಹುದು; ಇಲ್ಲವೇ ಆತ ಎಂತಹ ಹುಲಿಯನ್ನೂ ಕಂಡಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು; ಎಂದರೆ, ಆತ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿರಬಹುದು.

ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಯಾವ ಅಂಶವೂ ನಮಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಂದು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುಗನನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ಸೂಚಿಸುವ ವಸ್ತು ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಆತ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದು ಸಹಾಯಕವಾಗಲಾರದು.

ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಾವು ಒಂದು ಪದದ ಬಳಕೆಯೆಂತಹ ದೆಂಬುದನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ನಿರ್ದರಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಅಮಾನತಿನಲ್ಲಿರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅನಂತರ ಅದರ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವಿಷಯಗಳು ತಿಳಿದಹಾಗೆಲ್ಲ ಅದರ ಬಳಕೆಯ ಕುರಿತು ನಮಗಿರುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಬದಲಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಬೂತ, ಪ್ರೇತ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಕುರಿತು ದೊಡ್ಡವರು ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ನಾವು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಅವು ನಿಜಕ್ಕೂ ವಾಸ್ತವ ದಲ್ಲಿ ಇರುವವುಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡವರಾದಂತೆ ನಮ್ಮ ಅನುಭವ ಬೆಳೆದು, ಅವು ಬರಿಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳೆಂಬ ನಿರ್ದಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇವೆ. (ಅಂತಹ ನಿರ್ದಾರಕ್ಕೆ ಬಾರದವರೂ ಹಲವು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ).

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸುಳ್ಳುಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೇ ನಿಜವಾದುದನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೂ ನಾವು ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆತನಿಗೆ ಹಲವಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಅದು ಸುಳ್ಳಾದರೆ ಅವನನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ಸುಳ್ಳನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾದನವೊಂದನ್ನು ಬಳಸಬಹುದು. ಏನಿದ್ದರೂ ಮಾತು ಬಳಸುವವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಪದದ ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲಿನ ಅರ್ಥ

ಪದಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವನ್ನು ಸೊಲ್ಲ(ವಾಕ್ಯ)ಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲಿನ ಅರ್ಥವೇನೆಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವನ್ನು ಸೊಲ್ಲಗಳಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಬಳಕೆ ಯಾಗಿರುವ ನಿಯಮಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ತಿಳಿದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

(೧) ರಾಜು ಹರಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದ.

(೨) ಹರಿ ರಾಜುವಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ.

ಈ ಎರಡು ಸೊಲ್ಲಗಳಲ್ಲೂ ರಾಜು, ಹರಿ, ಮನೆ ಮತ್ತು ಹೋಗು ಎಂಬ ಪದಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದರೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ಒಟ್ಟನ್ನು (ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು) ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಸೊಲ್ಲಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವೆರಡರ ನಡುವೆ ಅರ್ಥದಲ್ಲೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

(೩) ಆತ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಊಟ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿದ.

(೪) ಆತ ಊಟ ಮಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮಲಗಿದ.

(೫) ಆತ ಊಟ ಮಾಡಲು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

(೩)ನೇ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಎಂಬುದು ಊಟ ಮಾಡಿ ಎಂಬುದರ ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು (೪)ನೇ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ಎಂಬುದರ ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಎರಡು ಸೊಲ್ಲಗಳ ನಡುವಿರುವ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಅನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ (೫)ನೇ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಲು ಎಂಬುದು ಮೊದಲೇ ಬಂದಿದೆಯಾದರೂ ಅದು ನಡೆಯುವುದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೇನೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮೊದಲಲ್ಲ. ಮಾಡಿ ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಕ್ಕೂ ಮಾಡಲು ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಈ ರೀತಿ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮೊದಲು ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೇ ಅನಂತರ ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳ ಅನುಕ್ರಮ, ಅವುಗಳ ರೂಪಬೇದಗಳು, ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಒಟ್ಟುಗಳು - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಆ ಸೊಲ್ಲಿನ ಅರ್ಥವನ್ನು ಬದಲಿಸಬಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವವರು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕಲಿತರೆ ಸಾಲದು; ಆ ಪದಗಳನ್ನು ಸೊಲ್ಲಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ನಿಯಮಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಾವು ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಇವು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವಾದರೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ವಿಶಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಇಂತಹ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇತರರು ಬಳಸಿದ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು

ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಏನೆಂಬುದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಅಶ್ಲೋಕವೆಂದು ಸುಲಬದ ಕೆಲಸವೇನಲ್ಲ. ಒಂದು ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಗೇ ಅನುವಾದ ಮಾಡಹೊರಟಾಗ ಇದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಸಮನಾದ ಪದಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಹಲವು ಪದಗಳಿದ್ದು ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸಮನಾಗಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಅನುವಾದವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ. ನಾವಿರುವ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅಶ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪದಗಳು ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಅಂತಹ ಪದಗಳು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಬರದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ ಇದು ಅಶ್ಲೋಕವೆಂದು ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವ ಸಂಗತಿಯೇನಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ಬೇರೆ ನುಡಿಯಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯಬಲ್ಲೆವು ಇಲ್ಲವೇ ಅಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲೇನೇ ಹೊಸದಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು. ಬಸ್ಸು, ಕಾರು, ಪೆನ್ನು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ, ಮತ್ತು ಉಗಿಬಂಡಿ, ಮುನ್ನುಡಿ, ಕಠಿಣಲಗ್ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲೇ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ.

ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಪದಗಳೆಲ್ಲ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬುದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ತುಸು ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬಲ್ಲ ವಿಶಯವಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದ ಎಂಬ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲೂ ಇಂತಹವೇ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಎಂಬ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ನಾಮಪದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಗುಣಪದವೆಂಬ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗೆ (ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ) ಆ ರೀತಿ ನಾಮಪದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಗುಣಪದವೆಂಬುದು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಪದಗಳಿಲ್ಲದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿವೆ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಅನುವಾದಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಿಳಿ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಗುಣಪದ. ಇದನ್ನು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಿ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬಹುದು (ಬಿಳಿ ಕಾಗದ, ಬಿಳಿ ಬಟ್ಟೆ, ಬಿಳಿ ಹೂವು). ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬರಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ದು ಒಟ್ಟನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬಿಳಿದು ಎಂಬ ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು (ಬಿಳಿದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ?).

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಶುಕ್ಲಃ ಎಂಬುದು ಒಂದು ನಾಮಪದ. ಅದು ಇತರ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೇ ಬಳಕೆಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಬಕ್ತಿ ಒಟ್ಟುಗಳೂ ಬರಬಲ್ಲವು. ಪದಕಂಠೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದ ದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಆ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ವಿಬಕ್ತಿ ಒಟ್ಟು ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಇದಕ್ಕೂ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಣಿಪುರಿ ನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಎಂಬ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದಗಳು ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬದಲು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರಬಲ್ಲ ಒಟ್ಟುಗಳೆಲ್ಲ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೂ ಬರುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಚಾ 'ತಿನ್ನು' ಪದದೊಂದಿಗೆ ಬರಬಲ್ಲ ಒಟ್ಟುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಚಾವ್ 'ದೊಡ್ಡ' ಪದದೊಂದಿಗೂ ಬರಬಲ್ಲವು. ಹಿಂದಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಕಾಲದ ಒಟ್ಟುಗಳು ಮಣಿಪುರಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಇವನ್ನು ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳೊಂದಿಗೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ 'ದೊಡ್ಡ' ಎಂಬರ್ದದ ಪದದೊಂದಿಗೆ ಮಣಿಪುರಿಯಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ನಾಮಪದಗಳೂ ಇಲ್ಲದ ನುಡಿಗಳು

ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲದಂತಹ ನುಡಿಗಳೂ ಕೆಲವಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಅವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ನಡೆಸುವ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲವು.

ಅಮೆರಿಕಾದ ಒಕನಗನ್, ಲಿಲ್ಲೊಎತ್, ಮಕಾ, ಕ್ವಾಕಿಯುತ್ಲ್ ಮೊದಲಾದ ಸಾಲಿಶಾನ್ ಮತ್ತು ವಾಕಶಾನ್ ನುಡಿಹುಟ್ಟುಬಗೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಪದಗಳಿದ್ದು ಅವನ್ನು ಹೆಸರುಗಳಾಗಿ, ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಗುಣಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಗುಣಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ, ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳ ನಡುವೆ ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಉದಾ ಹರಣೆಗಾಗಿ ಬಿಹಾರ, ಹಿಮಾಚಲ ಪ್ರದೇಶ, ಒರಿಸ್ಸಾ ಮೊದಲಾದೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಲಕ್ಷ ಜನರ ಮನೆಮಾತಾಗಿರುವ ಮುಂಡಾರಿ ಎಂಬ ನುಡಿ ಇಂತಹದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇವನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಅವಕ್ಕೆ ಕೊಡಬಹುದು.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ, ಗುಣಪದ, ಎಣಿಕೆಯ ಪದ, ಸರ್ವನಾಮ, ಬೆರಗಿನ ಪದ, ಜೋಡಿಸುವ ಪದ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಅನುವಾದಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹ ಪದಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರಬಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಒಟ್ಟು(ಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳೂ ಇಂತಹ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರಬಲ್ಲವು.

ಈ ರೀತಿ ಪದವರ್ಗಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವ ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನೂ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯ ಲಾರದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ನಾಮಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಂದ ಬೇರಾಗಿರುವ ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಪದವರ್ಗವಿಲ್ಲದಿರುವ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನ್ನು ಬಳಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳೇ ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಿಂದ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದರೂ ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಗಳಾಗಿಯೇ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ನುಡಿಯಿಂದ ಮುಂಡಾರಿಗೆ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ನಾಮಪದಗಳು ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಾಗಿಯೂ ಬಳಕೆ ಯಾಗುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ನಾಮಪದ-ಕ್ರಿಯಾಪದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಮಯದ ಸೂಚನೆ

ನುಡಿಗಳಿಗಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳ ನಡುವೆ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಂಡುಬಂದಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಯ ವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ನಡೆದಿದೆಯೇ (ಹೋದ, ಕೊಟ್ಟ, ಬಿದ್ದ) ಇಲ್ಲವೇ ಅನಂತರ ನಡೆಯಲಿದೆಯೇ (ಹೋಗುತ್ತಾನೆ, ಕೊಡುತ್ತಾನೆ, ಬೀಳುತ್ತಾನೆ) ಎಂಬ ಸಂಗತಿ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದರ ಬದಲು ಕೆಲಸದ ಸ್ವರೂಪ ಎಂತಹದು ಎಂಬ ಸಂಗತಿ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಕೆಲಸ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ತುಸು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿರಬಹುದು; ಅದು ಪೂರಿಯಾಗಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಅರ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಹೋಗಿರಬಹುದು. ಇಂತಹ ಕೆಲಸದ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೂ ಸಮಯಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವೇ ಅವುಗಳ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ನಡೆದಿದೆಯೇ (ಮಾಡಿದ) ಇಲ್ಲವೇ ಅನಂತರ ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೇ (ಮಾಡುತ್ತಾನೆ) ಎಂಬ ಸಂಗತಿ ಮುಖ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ, ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ ಮೊದಲಾದ ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ್ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಸಮಯವನ್ನು ಕೆಲಸದ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವಂತಹ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮುಗಿದುಹೋಗಿರುವ ಕೆಲಸ ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯ ಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದಿನದಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಮುಂದಿನ ಸಮಯ ದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮುಗಿದುಹೋಗುವ ಕೆಲಸ ಮುಂದಿನದಾಗಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ (ನೀನು ಹೋಗುವಶ್ಚರಲ್ಲಿ ಆತ ಬರೆದು ಮುಗಿಸಿರಬಹುದು) ಮತ್ತು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಹಿಂದಿನದಾಗಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ (ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಆತ ಕತೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ). ಹಾಗಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಯದ ಯಾವ ಅಂಶಕ್ಕೆ ಒತ್ತು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಿಜವೋ ಊಹೆಯೋ, ಬೇಕಾದ್ದೋ ಬೇಡವಾದ್ದೋ ಎಂಬಂತಹ ಆಡುಗನ ಅನಿಸಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಇಲ್ಲವೇ ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸ ನಿಜವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲಿರುವ ಕೆಲಸ ನಿಜವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಹಿಂದಿನ ಕೆಲಸವೂ ನಿಜವಲ್ಲದೆ ಇರಬಲ್ಲದು. ಹಾಗಾಗಿ ಮೇಲಿನ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಯಬೇಡಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಲಸಗಳ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಟಿಬೆಟನ್, ಬರ್ಮೀಸ್, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದ ಮುನಾ, ತೆಂಕು ಅಮೆರಿಕಾದ ಕೆಚ್ಚಿ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳು ಇಂತಹವು. ಅವುಗಳ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುಗನ ಅನಿಸಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಅರಿವಿನ ಸ್ವರೂಪ

ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಅವನ್ನು ಆಡುವ ಜನರ ಮೇಲೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲವು? ಮುಂಡಾರಿ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತನ್ನ ಪರಿಸರದ ಕುರಿತಾಗಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಅರಿವಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅಂತಹದೇ ಅರಿವು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಮಾತು ಅದನ್ನಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅರಿವನ್ನೇ ತನ್ನ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರಿಗೆ ಜಗತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯದಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯ ಆಡುಗರಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಹ ಜಗತ್ತಿನ ಅರಿವು ಉಂಟಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅವರ ತೀರ್ಮಾನವೇನೆಂದರೆ, ಮಾತೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಅರಿವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಾದನವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಯಾವ ರೀತಿಯ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಬಲ್ಲದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುವ ಸಾದನವೂ ಅದೇ. ನಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳು, ಎಣಿಕೆಗಳು, ಕಲ್ಪನೆಗಳು - ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಾವು ಬಳಸುವ ನುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನೂ ಕಲಿತು ಅದರಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಲು ಮತ್ತು ಅದರ ಮೂಲಕ ಜಗತ್ತನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಮೊದಲನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಆ ಎರಡನೇ ನುಡಿಯ ಆಡುಗರ ಅರಿವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾದೀತು.

೫. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎತ್ತು ಬಗೆ?

ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಮಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಈ ಆಡುಗನ್ನಡ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗೆ, ಜಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯಿಂದ ಜಾತಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿದೆಯೆಂಬುದೂ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಮಯೂರಿನವರ ಕನ್ನಡ ಒಂದು ತರವಾದರೆ ಮಂಗಳೂರಿನವರದು ಇನ್ನೊಂದು ತರ, ದಾರವಾಡದವರದು ಮತ್ತೊಂದು ತರ ಮತ್ತು ಬೀದರ್‌ನವರದು ಮಗದೊಂದು ತರ.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮಯೂರಿನಂತಹ ಒಂದೇ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಕನ್ನಡ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಕೊಳ್ಳೇಗಾಲದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ನಂಜನಗೂಡಿನ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಹೆಗ್ಗಡದೇವನ ಕೋಟೆಯ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಕೆ. ಆರ್. ನಗರದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಒಂದೇ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಜನರಲ್ಲೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕನ್ನಡ, ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಕನ್ನಡ, ಆದಿಕರ್ನಾಟಕರ ಕನ್ನಡ ಎಂದೆಲ್ಲ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಿರುವೆವಾದರೂ ಅವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಮತ್ತು ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಹೋದಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳ ಹಿಂದೆ ಹಲವಾರು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾದ ನಿಯಮಗಳೇ ಅಡಗಿವೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವು ನಮಗಾಗದಿರದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮಯೂರಿನವರು ಮನ್ ಎನ್ನುವರಾದರೆ, ದಾರವಾಡ ದವರು ಮನಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ; ಮಯೂರಿನ ಠಣ್ ದಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಠಣಿಯಾಗುತ್ತದೆ; ಕೆರೆ ಪದ ಕೆರಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಗೆರೆ ಪದ ಗೆರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಮಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ದಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಕಾರವಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಮಯೂರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಡದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ ಎಂಬ ನಿಯಮವೊಂದು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿದೆ.

ಮಯೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೇನೇ ಕೊಳ್ಳೇಗಾಲದಲ್ಲಿ ಬರೆ ಎಂದಿರುವುದು ನಂಜನಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಬರಿ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ, ಅಗೆ ಎಂಬುದು ಅರಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಕರೆ ಎಂಬುದು ಕರಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಒಡೆ ಎಂಬುದು ಒಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ನಿಯಮ.

ಆದರೆ ಈ ನಿಯಮ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಂಜನಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಇಕಾರಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ನಾಮಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಕಾರಗಳು ಮಯೂರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ (ನಂಜನಗೂಡಿನಲ್ಲೂ) ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಎಕಾರಗಳೂ ದಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಕಾರಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಎಂದರೆ, ನಾಮಪದಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಳ್ಳೇಗಾಲದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿರುವ ನಂಜನಗೂಡಿನ ಕನ್ನಡ ಈ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ದಾರವಾಡ ಕನ್ನಡದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಹಕಾರದ ಗೆರೆ

ಒಂದು ಊರಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಊರಿಗೆ ಆಡುಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತೋರಿಬರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ರೀತಿ ಹಲವು ನಿಯಮಗಳಿವೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವುಗಳಿಗೊಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಹರವೂ ಇದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಹಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗುತ್ತದೆಯೆಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಮಯೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹುಣಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಠಕ್ಕಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನಂಜನಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ; ಹುಣಸೂರಿನ ಠಾಲು ನಂಜನ ಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಅಲು ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ; ಠಂಬು ಪದ ಅಂಬು ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ, ಠಾವು ಪದ ಅವು ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಹಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ನಂಜನಗೂಡಿನ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿವೆ ಮತ್ತು ಹುಣಸೂರಿನ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿವೆ ಎಂಬ ನಿಯಮ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿದೆ.

ಹಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗುವ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡಿಗೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಹರವೂ ಇದೆ. ಹುಣಸೂರು, ಕೆ.ಆರ್.ನಗರ ಮತ್ತು ಪಿರಿಯಾಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಹಕಾರವನ್ನು ಜನರು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹುಣಸೂರು ಬಿಟ್ಟು ಹೆಗ್ಗಡದೇವನ ಕೋಟೆಗೆ ಹೋದವಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಮುಂದೆ ಗುಂಡ್ಲುಪೇಟೆ, ಚಾಮರಾಜನಗರ, ತಿ.ನರಸೀಪುರ, ನಂಜನಗೂಡು, ಕೊಳ್ಳೇ ಗಾಲ ಮೊದಲಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಹಕಾರ ಹೀಗೆ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಈ ರೀತಿ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿನ ಹಕಾರ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸುತ್ತಾಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದೆವಾದರೆ, ಮಯೂರಿನ ನಕಾಶೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು 'ಹಕಾರದ ಗೆರೆ'ಯನ್ನು ಎಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು. ಈ ಗೆರೆ ನಂಜನಗೂಡು ಮತ್ತು ಹುಣಸೂರುಗಳ ನಡುವೆ ಹೆಗ್ಗಡದೇವನ ಕೋಟೆಯ ಪಡುವಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಯ್ದೀತು.

ಈ ಗೆರೆ ಮಯೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಇಡೀ ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನೇ ಎರಡು ತುಂಡುಗಳಾಗಿ ಒಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಮತ್ತು ಶಾಬಾದ್‌ಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಇಂತಹದೇ ಹಕಾರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವ ಮತ್ತು ಹೋಗದಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಎರಡು ತುದಿಗಳ ನಡುವಿನ ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಈ ಹಕಾರದ ಗೆರೆ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಕತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಮಂಡ್ಯ, ಹಾಸನ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಮೊದಲಾದ ಜಿಲ್ಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿನೋಡಬೇಕು. ಈ ಕೆಲಸವಿನ್ನೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ಆಡುನುಡಿಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವ ಈ ಹಕಾರದ ಗೆರೆಗೆ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಕಟ್ಟುಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮಯೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಹಕಾರ ಎಲ್ಲಿಯೂ (ನಂಜನಗೂಡು, ಕೊಳ್ಳೇಗಾಲ, ಚಾಮರಾಜಪುರ, ತಿ.ನರಸೀಪುರ ಮೊದಲಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ) ಬಿದ್ದುಹೋಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಹಕಾರದ ಗೆರೆ ಮಯೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನೆಟ್ಟಗೂ ಕತ್ತರಿಸುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಒಂದೇ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿಗಳ ನಡುವೆ ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ನಿಯಮಬದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನಂಜನಗೂಡಿನ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮತ್ತು ಆದಿಕರ್ನಾಟಕರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಮನ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಆದಿಕರ್ನಾಟಕರು ಮನ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ; ಅಣೆ(ಹಣೆ)ಗೆ ಅಣ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ತಲೆಗೆ ತಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ಅತ್ತೆಗೆ ಅತ್ತ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೆಸರುಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ಆದಿಕರ್ನಾಟಕರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಕಾರವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿವೆ ಯೆಂಬುದೇ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಹಿಂದಿರುವ ನಿಯಮ.

ಆಡುನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಊರಿನ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯ ಕಟ್ಟುಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸಮಯದ ಕಟ್ಟು ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ

ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆಡುನುಡಿಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಹಿಂದೆಯೂ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ನಿಯಮಗಳೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಪಾಲ್ ಪದ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಠಾಲು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ; ಪಣ್ ಪದ ಠಣ್ಣು ಎಂಬುದಾಗಿ, ಪಲ್ ಪದ ಠಲ್ಲು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಲ್ ಪದ ಠುಲ್ಲು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗಿದ್ದ ಪಕಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ರೀತಿ ಹೊಸಗನ್ನಡ ದಲ್ಲಿ ಹಕಾರಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡ ಮತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೊಂದನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಈ ನಿಯಮ ಮಯೂರಿನ ಆಡುನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೊಂದನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಹಕಾರದ ನಿಯಮದ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ.

ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳುಂಟಾಗಲು ಕಾರಣ

ಈ ರೀತಿ ಊರು, ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಕಾಲಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಜನರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ತೋರಿಬರಲು ಕಾರಣ ಒಂದೇ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವರ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ಕಲಿಸಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನವರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಹಾಗೆ ಕಲಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ದೊಡ್ಡವರಾಡುವ ಮಾತು ಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕೇಳುತ್ತಾ ತಾವಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ಮನೆಯವರ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಕಸುವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಒಂದು ನುಡಿ ದಾಟಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಒಂದು ನುಡಿಯಿದ್ದದ್ದು ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹಳೆಗನ್ನಡವಿದ್ದದ್ದು ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಇಲ್ಲವೇ ಅರ್ದಮಾಗದಿ (ಪ್ರಾಕೃತ) ಇದ್ದದ್ದು ಇವತ್ತು ಮರಾಟಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಸೇರಿಕೆಯೇ ಕಾರಣ.

ಯಾವುದೇ ಎರಡು ಊರು ಇಲ್ಲವೇ ಜಾತಿಗಳ ನಡುವೆ ಸಂಪರ್ಕ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ನಡೆಯುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆ ಎರಡು ಊರು ಇಲ್ಲವೇ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಇದ್ದ ನುಡಿ ಎರಡು ಒಳನುಡಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹಿಂದೆ ಒಳನಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕನ್ನಡಿಗರು ಪಡುವಣ ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಕರಾವಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನೆಲೆಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಳನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಂತಹ ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ನೆಲೆಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೂ ಒಳನಾಡಿನ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೂ ನಡುವಿದ್ದ ಸಂಪರ್ಕ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಪೂರ್ತಿ ಕಡಿಮೆಹೋಗಿರಬೇಕು.

ಹಾಗಾಗಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕರಾವಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ನಡೆದುಬಂದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಒಳನಾಡಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದುಬಂದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿರಬೇಕು. ಇವತ್ತು ಒಳನಾಡಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿಗೂ ಕರಾವಳಿಯ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಈ ರೀತಿ ಅವೆರಡು ನುಡಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿರುವುದೇ ಕಾರಣ.

ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಜನರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಯೂರಿಗೆ ವಲಸೆಹೋಗಿ ಅನಂತರ ಅಲ್ಲಿಂದ ಊಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದರು. ಇವತ್ತು ಅವರು ಬಳಸುವ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ 'ಬಡಗ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನುವತ್ತು ಬದಲಾಗಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನಾಡುವ ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಜನರೊಂದಿಗೂ ಈ ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಗಡುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪರ್ಕ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇರಲಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಇವತ್ತು ಅವರ ಮಾತು ಉಳಿದ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿದೆ.

ಎರಡು ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಜನರು ಒಂದೇ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದರೂ ಅವರ ಆಡುನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮೂಡಿಬರಲು ಕಾರಣ ಇದೇ. ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜಾತಿಯ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಜಾತಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ (ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ) ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸಂಪರ್ಕವಿತ್ತು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಆ ಎರಡು ಆಡುನುಡಿಗಳ ಮುಂದುವರಿಕೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಪರ್ಕ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದಶ್ಚೂ ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೇರಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಕರಾವಳಿಯ ಕನ್ನಡ

ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಕನ್ನಡಿಗರ ಆಡುನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಹಲವರಿಗೆ ಹಳೆಗನ್ನಡವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹವ್ಯಕರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದವರೆಲ್ಲ ಅವರು ಹಳೆಗನ್ನಡ ಆಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಲವು ಮಂದಿ ಹವ್ಯಕರಿಗೂ ತಾವು ಹಳೆಗನ್ನಡವನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯಿದೆ.

ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹವ್ಯಕದ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದವಾದರೆ ಈ ಅನಿಸಿಕೆ ಸರಿಯಿರಬಹುದೇನೋ ಎಂದೂ ತೋರದಿರದು.

(೧) ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಅನು ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಲಪ್.

“ಸಾಗರಕ್ಕೆ ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಹೋದೇನು”

(೨) ನೀನು ಬಪ್ಪಲೆ ಹೇಳಿದರೆ ಅವು ಬಕ್ಕು.

“ನೀನು ಕರೆದರೆ ಅವರು ಬಂದಾರು”

(೩) ಅವು ಕಾಡಿಂಗ್ ಹೋಲಗವು.

“ಅವರು ಕಾಡಿಗಿ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ”

ಈ ಹವ್ಯಕ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹೋಲಪ್, ಬಕ್ಕು, ಕಾಡಿಂಗ್, ಹೋಲಗವು ಪದರೂಪಗಳಿಗೂ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಪ್ರೋಪ್‌ನ್, ಬಕ್ಕುಮ್, ಕಾಡಿಂಗ್, ಪ್ರೋಗರ್ ಪದರೂಪಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೋಲಿಕೆಗಳಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹವ್ಯಕರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಹಲವರಿಗೆ ಹಳೆಗನ್ನಡವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡ ಹಳೆಗನ್ನಡವಲ್ಲ. ಅದು ಇತರ ಆಡುನುಡಿಗಳಷ್ಟೇ ಹೊಸದಾಗಿರುವ ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ. ಒಳನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಹವ್ಯಕದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಹವ್ಯಕದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದು ಒಳನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಳನಾಡಿನ ಕನ್ನಡವೇ ಹಳೆಗನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವೆಂದು ತೋರಬೇಕು.

ಆದರೆ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ? ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣವೇ ನೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಬಳಸುವ ಇವತ್ತಿನ ಬರಹ ಕನ್ನಡ ಒಳನಾಡಿನ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ (ಅದರಲ್ಲೂ ಮಯೂರಿನ ಆಡುನುಡಿಯ ಮೇಲೆ) ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕರಾವಳಿಯ ಹವ್ಯಕರೂ ಬಳಸುತ್ತಿರುವರಾದ ಕಾರಣ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಅವರ

ಆಡುನುಡಿ (ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡ) ಹಳೆಗನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಹಾಗೆ ಅವರಿಗೂ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಅವರೂ ಅದನ್ನು ಇವತ್ತು ಒಳನಾಡಿನವರ (ಬರಹ ಕನ್ನಡದ) ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೇನೇ ನೋಡುವ ಹಾಗಾಗಿದೆ.

ಹವ್ಯಕವೇ ಮೊದಲಾದ ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸಲು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಬರಹದ ಕನ್ನಡ ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿ ಯೊಂದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ನುಡಿಗಿರುವ ಹಲವು ಒಳನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಒಳನುಡಿ ಬರಹದ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುವ ಒಳನುಡಿ ಯಾವ ಊರಿನದು ಮತ್ತು ಯಾವ ಜಾತಿಯದು ಎಂಬುದು ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಯಾವ ಊರಿನವರು ಮತ್ತು ಜಾತಿಯವರು ಮುಂದಿದ್ದರು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯ ಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕರಾವಳಿಯ ಜಯ್ಯರು ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದರೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಆವತ್ತಿನ ಬರಹಗಳು ಕರಾವಳಿಯ ಜಯ್ಯರ ಆಡುನುಡಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬೆಳೆಯುವ ಹಾಗಾಗಿರಬೇಕು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಹೊಸಗನ್ನಡ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಯೂರಿನ ಅರಸರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹದಿಂದಾಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಬರಹಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ದರಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬಂದರು ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತಿನ ಬರಹದ ನುಡಿ ಮಯೂರಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಆಡುನುಡಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬೆಳೆದಿದೆ.

ಒಂದು ಹಳೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡು

ಕನ್ನಡದ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಎಕಾರ ಇಕಾರವಾಗುವ ಮತ್ತು ಒಕಾರ ಉಕಾರ ವಾಗುವ ಒಂದು ಮಾರ್ಪಾಡು ಸುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಆರು-ಏಳನೇ ಶತಮಾನದ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಡು, ಪೆರಿಯ 'ದೊಡ್ಡ' ಮತ್ತು ಕೊಡು ಎಂಬ ಪದಗಳು ಅನಂತರದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಡು, ಪಿರಿಯ ಮತ್ತು ಕುಡು ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದರಿಂದ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ಎಂಟನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲೇನೇ ನಡೆಯಲು ಮೊದಲಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಎಂಟು-ಒಂಬತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ (ಮಾರ್ಪಾಡಾಗದ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಪಾಡಾದ) ರೂಪಗಳೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

<u>ಮಾರ್ಪಾಡಾಗದ ರೂಪ</u>	<u>ಮಾರ್ಪಾಡಾದ ರೂಪ</u>
ಎದಿರ್ 'ಮುಂದೆ'	ಇದಿರ್
ಎಱುದು 'ಚುಚ್ಚಿ'	ಇಱುದು
ಕೆದಿಸು 'ಹಾಳುಮಾಡು'	ಕೆದಿಸು
ಪೆರಿಯ 'ದೊಡ್ಡ'	ಪಿರಿಯ
ತೊಱು 'ಹಸು'	ತುಱು
ಪ್ರೊಗು 'ಹೊಗು'	ಪ್ರುಗು

ಆದರೆ ಅನಂತರದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾದ ರೂಪಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಇದೊಂದು ಬಹಳ ನಿಯಮಿತವಾದ ಮಾರ್ಪಾಡು. ಏಕಾರ ಮತ್ತು ಇಕಾರಗಳ ಅನಂತರ ಇಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಉಕಾರ ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿದೆ. ಇತರ ಸ್ವರಗಳು ಬಂದಾಗ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಬಿಳಿ, ಬಿಳುಪು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಾರ ಇಕಾರವಾಗಿದೆ; ಆದರೆ ಬೆಳಕು ಪದದಲ್ಲಿ ಆಗಿಲ್ಲ (ಇಲ್ಲಿ ಏಕಾರದ ಅನಂತರ ಇಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಉಕಾರ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಅಕಾರ ಬಂದಿದೆ). ಉಸಿರು 'ಹೇಳು' ಪದದಲ್ಲಿ ಒಕಾರ ಉಕಾರವಾಗಿದೆ; ಆದರೆ ಬಸಗೆ 'ಹೇಳುವಿಕೆ, ಸುದ್ದಿ' ಪದದಲ್ಲಿ ಆಗಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಏಕಾರ ಮತ್ತು ಇಕಾರಗಳ ಅನಂತರ ಒತ್ತಿ ವ್ಯಂಜನ ಬಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿದೆ. ಒತ್ತಕ್ಕರ ಬಂದಿರುವಲ್ಲಿ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಬಿಳಿ ಪದದಲ್ಲಿ ಇಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಏಕಾರ ಬೆಳ್ಳಗೆ ಪದದಲ್ಲಿ ಏಕಾರವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ; ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಲಿ 'ಕೊಲೆಗಾರ' ಪದದಲ್ಲಿ ಉಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಒಕಾರ ಕೊಲ್ಲು ಮತ್ತು ಕೊಲೆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಾರವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ.

ಎಂಟನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರಬಹುದಾದ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಬರಹ ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಎದುರಿಗಿರುವ ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಈ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. (ಬರಹ ಕನ್ನಡ ಒಳನಾಡಿನ (ಮಯೂರಿನ) ಕನ್ನಡವಾದ ಕಾರಣ ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ).

<u>ಏಕಾರ ಇಕಾರವಾಗಿಲ್ಲ</u>		<u>ಒಕಾರ ಉಕಾರವಾಗಿಲ್ಲ</u>	
<u>ಬರಹ</u>	<u>ಹವ್ಯಕ</u>	<u>ಬರಹ</u>	<u>ಹವ್ಯಕ</u>
ಇರುವೆ	ಎರುವು	ತುಟ	ತೊಟ
ಕಿವಿ	ಕೆವಿ	ಝಡಿ, ಞಡಿ	ಹೊಡಿ
ತಿಳಿ	ತೆಳಿ	ಸುಲಿ	ಸೊಲಿ
ನಿಡಿ	ನೆಡಿ	ತುಳಿ	ತೊಳಿ
ಬಿಳಿ	ಬೆಳಿ	ಉಳಿ	ಒಳಿ
ಬಿಸಿ	ಬೆಶಿ	ಕುಣಿ	ಕೊಣಿ
ಇದಿರು	ಎದುರು	ಕುಡಿ	ಕೊಡಿ
ಬಿಸಿಲು	ಬೆಶಿಲು	ಕುಡಿ	ಕೊಡಿ
ನಿರಿಗೆ	ನೆರಿಗೆ	ತುರಿಕೆ	ತೊರಿಕ್ಕೆ
ಬಿದಿರು	ಬೆದುರು	ಸುರಿ	ಸೊರಿ
ಸಿಡಿಲು	ಸೆಡಿಲು	ಝರಿ	ಹೊರಿ

ಕರಾವಳಿಯ ಇತರ ಆಡುನುಡಿಗಳಾದ ಹಾಲಕ್ಕಿ, ಗವ್ವ, ಕೋಟ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲೂ ಮೇಲಿನ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆಯುವ ಮೊದಲೇನೇ (ಎಂದರೆ ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ) ಕನ್ನಡಿಗರು ಒಳನಾಡಿನಿಂದ ಕರಾವಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾಮ್ ಮತ್ತು ಆಮ್

ಬರಹ ಕನ್ನಡದ ನಾವು ಎಂಬ ಒಂದು ಆಡುಗಪದ(ಸರ್ವನಾಮ)ಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮ್ ಮತ್ತು ಆಮ್ ಎಂಬ ಎರಡು ಆಡುಗಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಆಡುಗನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೇಳುಗನನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳ ಬೇಕೆಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನದನ್ನು (ನಾಮ್ ಎಂಬುದನ್ನು) ಬಳಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಕೇಳುಗನನ್ನು ಸೇರಿಸದಿರುವಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದನ್ನು (ಆಮ್ ಎಂಬುದನ್ನು) ಬಳಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಪಂಪಬಾರತದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಕೆಳಗಿನ ವಚನವನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ನಾಮ್‌ಲ್ಲಂ ಒಂದೆ ಗರುಡಿಯೊಳ್ ಓದಿದ ಮಾನಸರೆವು;

ಎಮ್ಮಂ ನಿಮ್ಮಡಿ ಕೆಮ್ಮನ ಬಲಿಶವೇಡ (೯.೪೮ ವಚನ)

‘ನಾವೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಗರಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಮನುಷ್ಯರು; ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನು ಸುಮ್ಮಗೆ ಬಳಲಿಸಬೇಡಿ’

ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ನಾಮ್ (ನಾಮ್‌ಲ್ಲಂ) ಆಡುಗಪದದಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗನನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ; ಆದರೆ ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಎಮ್ಮಂ ಆಡುಗಪದದಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗನನ್ನು ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಳೆಗನ್ನಡ ವಚನದ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ನಾವು (ನಮ್ಮನ್ನು) ಎಂಬುದನ್ನೇ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇವತ್ತಿಗೂ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹವ್ಯಕದ ಸೊಲ್ಲ(ವಾಕ್ಯ)ಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

(೧) ಎಂಗೊ ಮನೆಗೆ ಹೋವುತ್ತೆಯೊ

“ನಾವು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ”

(೨) ನಾವು ಮನೆಗೆ ಹೋಪೊ

“ನಾವು ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ”

(೧)ನೇ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗನನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇತರರು ಮಾತ್ರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವರಾದ ಕಾರಣ, ಎಂಗೊ ಪದದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ; ಆದರೆ (೨)ನೇ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗನನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ನಾವು ಪದದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಬರಹ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಹವ್ಯಕ ಸೊಲ್ಲಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅನುವಾದದಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಒಳನಾಡಿನ ಯಾವ ನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀಲಗಿರಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಬಡಗರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅದು ಇವತ್ತಿಗೂ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಆಡುಗನೊಂದಿಗೆ ಕೇಳುಗನನ್ನು ಸೇರಿಸದೆ ಹೇಳಲು ಎಂಗ ಪದ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ನಂಗ (ಇಲ್ಲವೇ ಅಂಗ) ಪದ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಪ (ವ) ಒಟ್ಟು

ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳಿಗೂ ಒಳನಾಡಿನ ಒಳನುಡಿಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಪ, ಪ್ಪ, ಬ ಮತ್ತು ವ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಗಳಿದ್ದವು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲೂ ಇದು ವ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಪೋಲ್ಷನ್ 'ಹೇಳುತ್ತಾನೆ', ಗೆಲ್ಡನ್ 'ಗೆಲ್ಲುತ್ತಾನೆ', ಬರೆವನ್ 'ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ' ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ ರೂಪವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಕೆಲವೊಂದು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪ (ಇರ್ವನ್ 'ಇರುತ್ತಾನೆ', ಎಸಪನ್ 'ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ'), ಪ್ಪ (ಅಪ್ಪನ್ 'ಆಗುತ್ತಾನೆ') ಮತ್ತು ಬ (ತಿಂಬನ್ 'ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ', ಉಂಬನ್ 'ಉಣ್ಣುತ್ತಾನೆ') ಎಂಬಂತಹ ರೂಪಗಳಿವೆ.

ಇವತ್ತಿನ ಬರಹದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ವ-ಪ-ಪ್ಪ-ಬ ಒಟ್ಟು ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಮೇಲೆ ಹಳೆಗನ್ನಡ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಅರವನ್ನು ಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಉತ್ತ ಎಂಬ ಬೇರೊಂದು ಒಟ್ಟು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿದೆ (ಹೇಳುತ್ತಾನೆ, ಗೆಲ್ಲುತ್ತಾನೆ, ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ, ಇರುತ್ತಾನೆ). ಒಳ ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲಾ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿದೆ.

ಹಳೆಗನ್ನಡದ ವ ಒಟ್ಟು ಮಾಡುವ, ಹೇಳುವ, ಕೊಡುವ ಎಂಬಂತಹ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಸಂಬಂಧಿಸುವ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇವತ್ತು ಬರಹ ಕನ್ನಡ ದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಕೆಲಸ ನಡೆಯಲಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬದಲು ಅದಕ್ಕೂ ಅದು ಬಂದಿರುವ ಸೊಲ್ಲಿನ ಒಂದು ನಾಮ ಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ (ಮಾಡುವ ಹುಡುಗ, ಹೇಳುವ ಕತೆ, ಕೊಡುವ ಕಯ್).

ಆದರೆ ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿದ್ದ ವ, ಪ, ಪ್ಪ ಮತ್ತು ಬ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಗಳ ಬದಲು ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ವ ಎಂಬ ಒಂದೇ ರೂಪ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ತಿಂಬ ಎಂಬುದು ಇವತ್ತಿನ ಬರಹ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವ ಎಂದಾಗಿದೆ; ಅಪ್ಪ ಎಂಬುದು ಆಗುವ ಎಂದಾಗಿದೆ; ಬರೆಪ ಎಂಬುದು ಬರೆಯುವ ಎಂದಾಗಿದೆ. ಇರಿಪ ಎಂಬುದು ಇರಿಸುವ ಎಂದಾಗಿದೆ. ಬರಹ ಕನ್ನಡದ ಎಂಬ ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಎನ್ನುವ ಎಂಬ ರೂಪವೂ ಇದೆ.

ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಉತ್ತ ಎಂಬ ಒಟ್ಟೇ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಮಾಡುತ್ತ 'ಮಾಡುತ್ತೇನೆ', ಹೇಳುತ್ತ 'ಹೇಳುತ್ತೇನೆ', ತಿನ್ನುತ್ತ 'ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ', ಹೋಲುತ್ತವು 'ಹೋಗುತ್ತಾರೆ' ಓಡುತ್ತ 'ಓಡುತ್ತದೆ' ಮೊದಲಾದ ರೂಪಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ಸಂಬಂಧಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ಒಳನುಡಿಗಳು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ವ-ಪ-ಪ್ಪ-ಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡದ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣ ಬಹುದು.

ಹಳೆಗನ್ನಡ	ಬರಹ ಕನ್ನಡ	ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡ
ತಿನ್ಬ	ತಿನ್ನುವ	ತಿಂಬ
ಕಾಣ್ಬ	ಕಾಣುವ	ಕಾಂಬ
ಇರ್ವ	ಇರುವ	ಇಪ್ಪ
ಅಪ್ಪ	ಆಗುವ	ಅಪ್ಪ

ಪ್ರೋಫ	ಹೋಗುವ	ಹೋಪ
ಕೀಳ್	ಕೀಳುವ	ಕೀಳುವ
ಕೂಡುವ	ಕೂಡುವ	ಕೂಡುವ

ಕರಾವಳಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡು

ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅವು ಮುಂದೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೂ ನಡೆಯಬಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬದಲು 'ನಡೆಯಲೂಬಹುದು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಆಡುಗನ ಊಹೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರೋಫ್ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 'ಹೋಗು ತ್ತೇನೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಹವ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಇದು ಹೋಪ್ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ 'ಹೋದೇನು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಪ್ಪ 'ಬಂದೇನು', ತಿಂಬೆಯೊ 'ತಿಂದೇವು' ಮಾಡುವ 'ಮಾಡಿಯೇನು', ತಿಂಬಿ 'ತಿಂದೀರಿ' ಹೋಪಿ 'ಹೋದೀರಿ' ಮೊದಲಾದ ಹವ್ಯಕದ ಕ್ರಿಯಾ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಒಟ್ಟಿನ ಬೇರೆ ರೂಪಗಳೂ ಈ ಹೊಸ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಹವ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲವು. ಇತರರು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸ ಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರೋಕುಂ, ಬರ್ಮುಂ ಎಂಬಂತಹ ಕುಂ ಒಟ್ಟಿರುವ ರೂಪಗಳನ್ನು ಹವ್ಯಕ ಕನ್ನಡ ಬಳಕೆಗೆ ತಂದಿದೆ (ಬಕ್ಕು ಬಂದಾನು', ತಿಂಗು 'ತಿಂದಾನು', ಬೀಳುಗು 'ಬಿದ್ದೀತು').

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲಿ ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳು ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಒಳನಾಡಿನ ಒಳನುಡಿಗಳು (ಮತ್ತು ಬರಹದ ಕನ್ನಡ) ಬದಲಾಗಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಈ ರೂಪಗಳ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿದೆ ಮತ್ತು ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ ಮತ್ತು ಕುಂ ಎಂಬ ಒಟ್ಟುಗಳಿದ್ದ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕ್ರಿಯಾರೂಪದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಒಟ್ಟುಸೇರಿವೆ.

ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರಿಯಾರೂಪ

ಆಡುಗನ ಊಹೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಳನಾಡಿನ ಒಳನುಡಿ ಗಳು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಆ ರೂಪ ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು (ವಯ್ಯಾಕರಣಿಗಳು) ಇದನ್ನು ದಪ ಒಟ್ಟಿರುವ ರೂಪ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ವ-ಪ-ಪ್ಪ-ಬ ಒಟ್ಟಿರುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೊಂದು ರೀತಿಯ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳೂ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಬಂದಪಂ 'ಬರುತ್ತಾನೆ', ತಿಂದಪಂ 'ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ', ಪೇಳ್ಪಪಂ 'ಹೇಳು ತ್ತಾನೆ', ಪರ್ದಪ್ಪರ್ 'ಚದರುತ್ತಾರೆ' ಮೊದಲಾದ ರೂಪಗಳನ್ನು ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡಬಹುದು.

ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ಇವನ್ನು ಈಗಿನ ಸಮಯದ (ವರ್ಮಾನ ಕಾಲದ) ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳೆಂದು ಹೇಳಿರುವರಾದರೂ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅರ್ಥವೇ ಇತ್ತು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ದಪ ಎಂಬ ಒಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇವು ಎರಡು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಜೋಡಿಕೆಯಿಂದ ತಯಾರಾದ ರೂಪಗಳು. ಬಂದನ್ 'ಬಂದವನು', ತಿಂದನ್ 'ತಿಂದವನು', ಪೇಜ್ಜನ್ 'ಹೇಳಿದವನು' ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟನ್ 'ಆಗುತ್ತಾನೆ' ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಈ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗಿದೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವಕ್ಕೆ 'ಬಂದವನಾಗುತ್ತಾನೆ', 'ತಿಂದವನಾಗುತ್ತಾನೆ' ಎಂಬಂತರ ಅರವಿದ್ವಿರ ಬೇಕು.

ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಇವತ್ತು ಒಳನಾಡಿನ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಾನು, ತಿಂದಾನು, ಹೇಳಿಯಾನು ಎಂಬಂತಹ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸದ ಕುರಿತಾಗಿ ಆಡುಗನ ಊಹೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದ ರೂಪಗಳಿಗೂ ಒಳನಾಡಿನ ಆಡುನುಡಿಗಳ ಈ ರೂಪಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮೊದಲಿದ್ದ ಪಕಾರ ಹಕಾರವಾಗಿ ಅನಂತರ ಬಿದ್ದುಹೋದುದೇ ಕಾರಣ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಬಂದಪನ್ ಎಂಬುದರ ಪಕಾರ ಮೊದಲಿಗೆ ಹಕಾರವಾಗಿ ಬಂದಪನ್ ಎಂದಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಆ ಹಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ಇವತ್ತಿನ ಬಂದಾನು ಎಂಬ ರೂಪ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಎರಡು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಒಳನಾಡಿನ ಒಳನುಡಿಗಳು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಎರಡೂ ಅವುಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿವೆ ಮತ್ತು ಎರಡೂ ಅವುಗಳಿದ್ದ 'ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥ'ವನ್ನು 'ಊಹೆಯಾರ್ಥ'ವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಬಡಗ ಕನ್ನಡದ ಮಾರ್ಪಾಡು

ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಒಂದು ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಬಡಗ ಕನ್ನಡ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದ 'ದಪ' ರೂಪವನ್ನು ಅದು ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದೆ ಮತ್ತು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ವ-ಪ-ಪ್ಪ-ಬ ರೂಪವನ್ನು ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಕೆಲಸದ ಕುರಿತು ಆಡುಗನ ಊಹೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದೆ.

ಎಂದರೆ, ಕರಾವಳಿಯ ಮತ್ತು ಒಳನಾಡಿನ ಒಳನುಡಿಗಳ ಹಾಗೆ ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉತ್ತ ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಒಟ್ಟನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತರುವ ಬದಲು ಅದು ಹಳೆಗನ್ನಡದ 'ದಪ' ಒಟ್ಟಿರುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದೆ, ಮತ್ತು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ವ-ಪ-ಪ್ಪ-ಬ ಒಟ್ಟಿರುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳ ಹಾಗೆ ಊಹೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಬಡಗ ಕನ್ನಡದ ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

<u>ನಿಶ್ಚಿತ ಕೆಲಸ</u>	<u>ಊಹೆಯ ಕೆಲಸ</u>
ನಡೆದಾರ 'ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ'	ಬಪ್ಪಿ "ನಾವು ಬಂದೀರಿ"
ಉಜ್ಜಿಯಾರಿ 'ಉಜ್ಜುತ್ತೀರಿ'	ಹೋಪ್ಪೋ 'ನಾವು ಹೋದೇವು'
ಊತನ 'ಉಳುತ್ತೇವೆ'	ಅಡುವಿ 'ನೀವು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೀರಿ'
ಬಂದನೂ 'ಬರುತ್ತೇವೆ'	ಅಳೆಬೋಲ ನಾವು ನಾಶವಾದೇವು'

ಬಡಗ ಕನ್ನಡದ ನಡೆದಾರ 'ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ', ಬಂದನೊ 'ಬರುತ್ತೇವೆ' ಎಂಬಂತಹ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ನಡೆದಾರ, ಬಂದನೊ ಎಂಬಂತಹ ರೂಪಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಬಪ್ಪಿ, ಹೋಲಪೋಲೆ ಮೊದಲಾದುವು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಬಪ್ಪಿರ್, ಪೋಲಿರ್ ಎಂಬಂತಹ ರೂಪಗಳಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಯೂರಿನ ಕನ್ನಡ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಒಳನುಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ, ಊರಿನಿಂದ ಊರಿಗೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯಿಂದ ಜಾತಿಗೆ ಅವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆಬೇರಾಗಿವೆ, ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಹರಹು ಎಂತಹದು ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಇಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಸ್ವರೂಪ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಯೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸಮೀಕೈಯನ್ನು ನಾನು ನಲುವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಡೆಸಿದ್ದೆ. ಆ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳು ಸುತ್ತಾಡಿ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರು ಮತ್ತು ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಒಟ್ಟು ಎಪ್ಪತ್ತಯ್ದು ಮಂದಿ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿ, ಅವರ ಆಡುನುಡಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದ ಮತ್ತು ಪದರೂಪಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೆ.

ಈ ಸಮೀಕೈಯಿಂದ ನನಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದುದೇನೆಂದರೆ, ಮಯೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜನರ ಆಡುನುಡಿಯನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ 'ಮೂಡುನುಡಿ', 'ನಡುನುಡಿ' ಮತ್ತು 'ಪಡುನುಡಿ' ಎಂಬ ಮೂರು ಒಳನುಡಿಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಇದು ಮಯೂರಿನ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನು ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಕತ್ತರಿಸುವ ವಿಂಗಡಣೆ.

ಅದನ್ನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಕತ್ತರಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಂಗಡಣೆಯೂ ಇದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೂ ಅದರ ಪೂರ್ಣ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರುವ ಜನರು, ಹಳ್ಳಿಯೊಳಗೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಅವರಿಂದ ಬೇರಾಗಿ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಯ ಅರೆಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಯ ಹೊರಗಿದ್ದ ಅದರ ಅರೆಸದಸ್ಯರಾಗಿರುವ ಹೊಲೆಯರು ಮತ್ತು ಮಾದಿಗರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೂ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಆಡುನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮಂದಿಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಹಳ್ಳಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರುವ ಬೇರೆ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪಂಗಡಗಳೂ (ಕಾಡು ಕುರುಬರು ಮತ್ತು ಸೊಲಿಗರು) ಈ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಇವರ ಆಡುನುಡಿಗಳು ಉಳಿದವರ ಆಡುನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ತೀರಾ ಬೇರಾಗಿವೆ.

ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಕತ್ತರಿಸುವ ಆಡುನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಪದಗಳ ಮೊದಲು ಬರುವ ಹಕಾರ ನಡುನುಡಿ ಮತ್ತು ಮೂಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ, ಆದರೆ ಪಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಪಡುನುಡಿಯ ಠಾಲು ಎಂಬ ಪದ ನಡು ಮತ್ತು ಮೂಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲು ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಹಕ್ಕಿ-ಅಕ್ಕಿ, ಠುಳಿ-ಉಳಿ, ಹೇಳು-ಏಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವಾರು ಪದಗಳು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

ಪದಗಳ ಮೊದಲಿನ ಈ ಹಕಾರ ಬರಹ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಮೂಡು ಮತ್ತು ನಡುನುಡಿಯ ಆಡುಗರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಅದನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಜನರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಕಾರ ಸ್ವರದಿಂದ ಮೊದಲಾಗುವ ಬೇರೆ ಪದಗಳಿಗೂ ಹಬ್ಬುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಕ್ಕ 'ಅಕ್ಕ', ಠಿದಕ್ಕೆ 'ಇದಕ್ಕೆ', ಠೂಟ 'ಊಟ' ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳು ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಏಕಾರ ಇಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿರುವುದು ಮೂಡುನುಡಿಯನ್ನು ನಡು ಮತ್ತು ಪಡುನುಡಿಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ಮೂಡುನುಡಿಯ (ಮತ್ತು ಬರಹ ಕನ್ನಡದ) ಬರೆ ಎಂಬುದು ನಡು ಮತ್ತು ಪಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರಿ ಎಂದಾಗಿದೆ; ನಡೆ-ನಡಿ, ಕರೆ-ಕರಿ, ಅರೆ-ಅರಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹಾಗೆ ಇಂತಹ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲೂ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮೂಡುನುಡಿಯನ್ನು ನಡು ಮತ್ತು ಪಡುನುಡಿಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ನಡುನುಡಿಯನ್ನು ಪಡುನುಡಿ ಯಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೂ ಕೆಲವಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಎಣ್ಣೆ ಯಲ್ಲಿ ಕರಿ ಮತ್ತು ಉಡುಗನನ್ನು ಕರಿ ಎಂಬ ಎರಡು ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಕರಿ ಎಂಬುದು ನಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಪಡುನುಡಿ ಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿರುವ ಅಕಾರದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವೆರಡು ಬೇರಾಗಿವೆ. ಚಕ್ಕಿ ಅರಿ ಮತ್ತು ಮಣ್ಣು ಅರಿ ಎಂಬೆರಡು ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ಅಕಾರದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎರಡು ಅರಿ ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಇದೆ.

ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಕತ್ತರಿಸುವ ಆಡುನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಬೇರೆಯೇ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹೊಲೆಯರ ಮತ್ತು ಮಾದಿಗರ ನುಡಿಗಳು ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗೂ ಒಳಗಾಗಿದ್ದು ಮೂಡು, ಪಡು ಮತ್ತು ನಡು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಹಳ್ಳಿಯ ಪೂರ್ಣ ಸದಸ್ಯರ ನುಡಿಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿವೆ.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಆಡುನುಡಿ ಬರಹದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ. ಇವತ್ತು ನಾವು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಹೊಸಗನ್ನಡವೆಂಬುದು ಮಯ್ಯೂರಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕನ್ನಡದಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಆದರೆ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಆಡುನುಡಿಯೂ ಕೆಲವು ಮೂಡು-ಪಡು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಪಡು ಮತ್ತು ನಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಏಕಾರ ಇಕಾರವಾದುದರಿಂದ ಉಂಟಾದ (ಬರೆ-ಬರಿ, ಅರೆ-ಅರಿ) ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾನು ನಡೆಸಿದ ಸಮೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಗಮನಸೆಳೆವ ವಿಷಯವೂ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಮಯ್ಯೂರಿನ ಕೆಲವು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರಿಗೂ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ ನಡುವೆ ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿದ್ದುವು. ಅಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರು ನಾನು ತಿಂದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ, ಹೆಂಗಸರು ನಾನು ತಿಂದಿ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಂದೆ-ಬಂದಿ, ಕುಡೆ-ಕುಡ್ಡಿ ಎಂಬಂತಹ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿತ್ತು.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಹೆಂಗಸರು ಮೇಲಿನ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಏಕಾರ ಇಕಾರವಾಗಿರುವಂತಹ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವರಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮುಂದುವರಿದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಗಂಡಸರು ಮತ್ತು ಹೆಂಗಸರ ನಡುವಿನ ಮಾತಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಬೇರೆ ಹಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರು ಮತ್ತು ಹೆಂಗಸರ ನಡುವೆ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಮಾತಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿವೆ.

೬. ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ನಂಟಸ್ತಿಕೆ

ನಂಬಿಕೆ ಮಾತ್ರ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೂಲ ಎಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನಿರಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವವರು ಇವತ್ತಿಗೂ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತವೇ ಮೂಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಂಬುವವರೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ರೀತಿಯಾದ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಾಕುತ್ವಾ ಬಂದಿರುವ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಲವರಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ಈ ನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೆ ಆಧಾರವೇನು ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಿದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬಲ್ಲವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಎಂದರೆ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೂಲ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತವೇ ಮೂಲ ಎಂಬಂತಹ ಈ ನಂಬಿಕೆಗಳು ಬರಿಯ ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಗಳು ಮಾತ್ರ. ಕೆಲವು ಮಂದಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಹಲವು ಮಂದಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೇಲಿರುವ ಆದರ ಮತ್ತು ಅಭಿಮಾನಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಅವಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿವೆ.

ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ನಂಟಸ್ತಿಕೆ

ಜನರ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯ ಹಾಗೆ ಅವರಾಡುವ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆಯೂ 'ನಂಟಸ್ತಿಕೆ'ಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ತಿಳಿವಿಗರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹತ್ತಿರದ ನಂಟಸ್ತಿಕೆ ಯಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಅಶ್ಲೋಂದು ಹತ್ತಿರವಲ್ಲದ ದೂರದ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯಿರುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬಹುದು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯೂ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಹೇಳಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ದೊರಕದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹತ್ತಿರದ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯಿದೆ; ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತುಳು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹತ್ತಿರದ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯಿದೆ; ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ದೂರದ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹತ್ತಿರದ್ದಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ದೂರದ್ದಾಗಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯೂ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಎಂತಹ ಆಧಾರವೂ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ.

ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು ಜನರ ನಡುವಿನ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳ ಹುಟ್ಟಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಜನರ ಹುಟ್ಟಿಗೂ ನುಡಿಗಳ ಹುಟ್ಟಿಗೂ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡುಗಳ ಸೇರಿಕೆಯಿಂದ ಮಗು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ಸೇರಿಕೆಯಿಂದ ಮೂರನೆಯ ನುಡಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಒಂದು ನುಡಿಯಿದ್ದದ್ದು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿ (ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕೆ ತೀರ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಒಂದು ನುಡಿ) ಇವತ್ತಿನ ಮರಾಟಿ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು; ಇಲ್ಲವೇ ಅದೇ ನುಡಿ ಮರಾಟಿ, ಕೊಂಕಣಿ, ಹಿಂದಿ, ಗುಜರಾತಿ, ಪಂಜಾಬಿ, ಬಂಗಾಲಿ ಮೊದಲಾದ ಇವತ್ತಿನ ಹಲವು ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು.

ಆದರೆ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಅವುಗಳ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಅವೆರಡರ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಇವೆಲ್ಲಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾದುವು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಗಳು ಎರಡು ತೀರ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುವ ಮೂಲನುಡಿಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿ 'ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮೂಲ ನುಡಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನುಡಿ 'ದ್ರಾವಿಡ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆ ಯೆಂಬುದಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತಮಿಳು, ಮಲಯಾಳ, ತುಳು, ಕೊಡಗು, ಕುಯಿ, ಗೋಂಡಿ, ಕುಡುಕ್ ಮೊದಲಾದ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತಯ್ದು-ಮೂವತ್ತು ನುಡಿಗಳು ಈ ದ್ರಾವಿಡ ಎಂಬ ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಹಿಂದಿ, ಮರಾಟಿ, ಗುಜರಾತಿ, ಸಿಂದಿ, ಬಂಗಾಳಿ, ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಮೊದಲಾದ ಸುಮಾರು ನಲುವತ್ತು-ಅಯ್ಯತ್ತು ಬಾರತದ ನುಡಿಗಳು ಮೂಲ-ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ನುಡಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಜರ್ಮನ್, ರಶ್ಯನ್ ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ಯುರೋಪಿನ ನುಡಿಗಳನ್ನೂ ಇದೇ ನುಡಿಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಬಾರತದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡು ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಸೇರದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ನುಡಿಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಹಿಮಾಲಯದ ತಪ್ಪಲುಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಮಣಿಪುರಿ, ಲೆಪ್ಚ, ಬೋರೋ, ಲುಶಾಯಿ, ಆವೋ ನಾಗ, ಸೆಮ ಮೊದಲಾದ ಸುಮಾರು ಇನ್ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳನ್ನು 'ಟಿಬೆಟೋ-ಬರ್ಮನ್' ಎಂಬ ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವುಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗಿದೆ.

ಒರಿಸ್ಸಾ, ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶ, ಬಿಹಾರ ಮತ್ತು ಪಡುಬಂಗಾಲದ ಗುಡ್ಡಕಾಡು ಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮುಂಡಾರಿ, ಸಂತಾಲಿ, ಹೋ, ಕಡಿಯಾ ಮೊದಲಾದ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ನುಡಿಗಳನ್ನು 'ಮುಂಡ' (ಆಸ್ಟ್ರೋ-ಏಶಿಯಾಟಿಕ್) ನುಡಿಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವುಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಅಂಡಮಾನ್ ಮತ್ತು ನಿಕೊಬಾರ್ ನಡುಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು 'ಇಂಡೋ-ಪೆಸಿಫಿಕ್' ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿವೆಯೆಂದು ನಿರ್ದಯಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ನಿಮಾರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ನೆಹಾಲಿ ಎಂಬ ನುಡಿ ಯಾವ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೂ ಸೇರದೆ ಉಳಿಯುವ ನುಡಿಯೆಂಬುದಾಗಿಯೂ ಕೆಲವರು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬಾರತದ ಇತರ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದರೊಂದಿಗೆ ಈ ನಹಾಲಿ ನುಡಿಗೆ ನಂಟಸ್ತನವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ದೊರೆಯದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ನುಡುಕುಟುಂಬದ ಕಲ್ಪನೆ

ನುಡಿಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡುಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರಬಹುದಾದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಆಧಾರವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ಜನ ದೂರ ದೂರದ ಊರುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದಾಗ ಅವರ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರು ಬಳಸುವ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಒಂದೇ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯದೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯತೊಡಗುತ್ತವೆ.

ಈ ರೀತಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದರಿಂದಾಗಿ, ದೂರ ದೂರದ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಜನರು ಬಳಸುವ ನುಡಿ ಒಂದೇ ಇದ್ದದ್ದು ಹಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆಲ್ಲ ಈ ಒಳನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಅವೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬೆಳೆಯತೊಡಗುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ಜನ ಬಡಗು ಕರ್ನಾಟಕ, ತೆಂಕು ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ಕರಾವಳಿ ಎಂಬ ಮೂರು ಮುಕ್ಯ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಾಡುವ ನುಡಿಯೂ ಇವತ್ತು ಬಡಗು, ತೆಂಕು ಮತ್ತು ಕರಾವಳಿ ಎಂಬ ಮೂರು ಮುಕ್ಯ ಒಳನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡುಗೊಂಡು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಒಳನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಈ ದೂರ ದೂರದ ಊರುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ ಜನರ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಪರ್ಕ ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಬಡಗು ಮತ್ತು ತೆಂಕು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಒಳನಾಡಿನ ಜನರ ನಡುವೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಂತರವಿದೆಯಾದರೂ ಅವರ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಈ ಅಂತರವೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ತಡೆಯೂ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಳನಾಡಿನ ಈ ಎರಡು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಜನರಿಗೂ ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಜನರಿಗೂ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಪಡುಬೆಟ್ಟಗಳು (ಪಶ್ಚಿಮಗಟ್ಟುಗಳು) ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ತಡೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಬಡಗು ಮತ್ತು ತೆಂಕು ಪ್ರದೇಶಗಳ ನಡುವಿದ್ದ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೂ ಕರಾವಳಿ ಮತ್ತು ಒಳನಾಡುಗಳ ನಡುವಿದ್ದ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದು, ಅದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಅವರಾಡುವ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಬಡಗು ಒಳನಾಡಿನ ಒಂದು ತುದಿಯಿಂದ ತೆಂಕು ಒಳನಾಡಿನ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿಯವರೆಗೆ ಸಂಚರಿಸಿದಾಗ, ಈ ಜನರ ಮಾತು ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಊರಿನಿಂದ ಊರಿಗೆ, ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಯಾವ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಬಡಗು ಒಳನುಡಿ ಮುಗಿದುಹೋಗಿ ತೆಂಕು ಒಳನುಡಿ ಮೊದಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಕಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಜನರಿಗೂ ಒಳನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಜನರಿಗೂ ನಡುವೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಗಡಿಯಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಕರಾವಳಿಯಿಂದ ಬಡಗು ಇಲ್ಲವೇ ತೆಂಕು ಒಳನಾಡಿನ ಕಡೆಗಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಪಡುಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನು ದಾಟುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಒಮ್ಮೆಗೇನೇ ಕರಾವಳಿಯ ಒಳನುಡಿ ಮುಗಿದುಹೋಗಿ ಒಳನಾಡಿನ ಒಳನುಡಿ ಸುರುವಾಗುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳೂ ಈ ರೀತಿ ಅವನ್ನಾಡುವ ಜನರ ನಡುವಿರುವ ಸಂಪರ್ಕ ಕಡಿಮೆಯಾದಾಗ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಒಳನುಡಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಇವೇ ಒಳನುಡಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳೆಂದೆನಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ನುಡುಕುಟುಂಬಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಈ ಒಂದು ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮೂಲ ನುಡಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಈ ಮೂಲ ನುಡಿಗಳು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕವಲೊಡೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಹಲವಾರು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳಾದುದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದೇ ಈ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ.

ನುಡಿಗುಟುಂಬದ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಆದಾರ

ಇಂತಹದೊಂದು ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನುಡಿಯರಿಗರು ಇವತ್ತು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ನುಡಿಗುಟುಂಬ ಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚಿತೋರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಹಂಚಿ ಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹದಿನಯಿಪ್ಪತ್ತು ಮೂಲನುಡಿಗಳು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕವಲೊಡೆಯುತ್ತಾ ಹೋದುದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತಿನ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳು ಉಂಟಾಗಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇವತ್ತು ತೀರ ಬಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ಎರಡು ನುಡಿಗಳು ಒಂದೇ ಮೂಲನುಡಿ ಕವಲೊಡೆದುದರಿಂದಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ಅವೆರಡೂ ಒಂದೇ ನುಡಿಗುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವುಗಳೆಂದು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ) ಇವತ್ತು ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಮೂಲನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಬೇಕು.

ಎಂದರೆ, ಆ ಮೂಲನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ಜನರು ದೂರದ ಎರಡು ಊರುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವರಾಡುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆದಿದ್ದು, ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡು ಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯದಿದ್ದುದೇ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಇವತ್ತು ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಕಾರಣ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು.

ಹಾಗಾಗಿ, ನುಡಿಗಳನ್ನು ನುಡಿಗುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಹೋಲಿಕೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೇನೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೋಲಿಕೆ ಕಾಣಿಸ ದಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ಮೂಡಿಬಂದಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ, ಅವನ್ನು ಒಂದೇ ನುಡಿಗುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವುಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹೋಲಿಕೆಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಇರಲಿ, ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಒಂದೇ ಮೂಲನುಡಿಯ ಎರಡು ಕವಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಂದಾಗಿ ಉಂಟಾದವುಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವು ಒಂದೇ ನುಡಿಗುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವುಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಸಂಸ್ಕೃತ, ಮರಾಠಿ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ

ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಹೋಲಿಕೆಗಳಿರಬಲ್ಲವು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಹಲವು ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪಾರಿಬಾಶಿಕ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಬಂದಿವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡ ಬಳಸುವ ಲಿಪಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಕೃತಗಳಿಗಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಲಿಪಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಹೋಲಿಕೆಗಳು ಒಂದೆರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಇತ್ತೀಚೆಗಿನವು. ನುಡಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆ ಹಲವು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಕಾರಣ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ಅಂತಹ ಹಳೆಯ ಸಂಬಂಧದ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕಲ್ಲದೆ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಹೋಲಿಕೆಯ ಮೇಲಲ್ಲ.

ಮರಾಟಿ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಮರಾಟಿಯಲ್ಲೂ ಹಲವು ಸಂಸ್ಕೃತಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೋಲಿಕೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಎರಡು ನುಡಿಗಳೂ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಮರಾಟಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬಿನ್ನವಾದವುಗಳು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮರಾಟಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ (ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕೆ ತೀರ ಹತ್ತಿರವಾಗಿದ್ದ ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯಿಂದ) ಬೆಳೆದುಬಂದ ನುಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆವು, ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಆ ರೀತಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದ ನುಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲಾರೆವು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬರುವುದು ಅಪರೂಪ. ಹಾಗಾಗಿ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುವಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಪದಗಳನ್ನೇ ಬಳಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಮರಾಟಿ ನುಡಿಗಳ ಕೆಲವು ದಿನಬಳಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಇವನ್ನು ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಮರಾಟಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಯಾಕೆ ಹೇಳಬಲ್ಲೆವು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಾರೆವು ಎಂಬುದೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

<u>ಕನ್ನಡ</u>	<u>ಸಂಸ್ಕೃತ</u>	<u>ಮರಾಟಿ</u>
ಎರಡು	ದ್ವಾ	ದೋನ್
ಬೆಲ್ಲ	ಗುಡ	ಗೂಳ್
ಏಳು	ಸಪ್ತ	ಸಾತ್
ಬೆಂಕಿ	ಅಗ್ನಿ	ಆಗ್
ಹುಲ್ಲು	ಗ್ರಾಸ	ಘಾಸ
ಎಳ್ಳು	ತೀಲ	ತೀಳ್
ನಾಲಿಗ	ಚಿಠ್ಠಾ	ಚೀಫ್
ಹತ್ತು	ದಶ	ದಸ್
ಬಾರಿಲು	ದ್ವಾರ	ದಾರ್
ಎಲೆ	ಷರ್ಟ್	ಪಾನ್
ಹುಡುಗ	ಬಾಲ	ಬಾಳ್
ಕೈ	ಹಸ್ತ	ಹಾತ್
ದಾರಿ	ಮಾರ್ಗ	ಮಾಗ್
ಮಗ	ಪುತ್ರ	ಪೂತ್
ಇವತ್ತು	ಅದ್ಯ	ಆಜ್
ನಾಚುಗೆ	ಲಜ್ಜಾ	ಲಾಜ್
ಹಾವು	ಸರ್ಪ	ಸಾಪ್

ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮರಾಟಿ ಪದಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮರಾಟಿ ನುಡಿಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಬಲ್ಲೆವು; ಎಂದರೆ, ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಪ್ರಾಕೃತಕ್ಕೆ, ಪ್ರಾಕೃತದಿಂದ ಹಳೆಮರಾಟಿಗೆ ಮತ್ತು ಹಳೆ ಮರಾಟಿಯಿಂದ ಇವತ್ತಿನ ಹೊಸ ಮರಾಟಿಗೆ ಬರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಬಲ್ಲೆವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳ ನಡುವೆ ಷ್, ಸ್, ಕ್ಷ, ತ್ರ, ರ್ಷ, ಗ್ಷ ಮೊದಲಾದ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ವ್ಯಂಜನಗಳಿರುವ ಒತ್ತಕ್ಕರಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇವು ಪ್ರಾಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ವ್ಯಂಜನಗಳಿರುವ ಷ್, ತ್, ಕ್ಷ, ಟ್, ತ್, ಷ್, ಗ್ ಎಂಬಂತಹ ಒತ್ತಕ್ಕರಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿವೆ; ಮರಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಸ್ವರ ಮತ್ತು ಅದರ ಹಿಂದಿದ್ದ ಒತ್ತಕ್ಕರದ ಒಂದು ವ್ಯಂಜನ - ಇವೆರಡೂ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿವೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮೊದಲು ಗಿಡ್ಡ ಸ್ವರವಿತ್ತಾದರೆ ಅದು ಉದ್ದ ಸ್ವರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ	ಪ್ರಾಕೃತ	ಮರಾಟಿ
ಸಪ್ತ	ಸತ್	ಸಾತ್
ಠಸ್ತ	ಠತ್	ಠಾತ್
ಪಶ್ಚ	ಪತ್	ಪಾಖ್
ಅಷ್ಟೈ	ಅಟ್	ಆರ್
ಪೃಷ್ಠ	ಪಟ್	ಪಾರ್
ಪುತ್ರ	ಪುತ್	ಪೂತ್
ಸರ್ಷ	ಸಪ್ಷ	ಸಾಪ್
ಅರ್ಣಿ	ಅರ್ಣಿ	ಅರ್
ಮಾರ್ಗ	ಮರ್ಗ	ಮಾರ್ಗ
ಓಷ್ಠ	ಓಟ್	ಓರ್

ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ನಿಯಮಿತವಾದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಕೃತ ಪದಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಕೃತ ಮತ್ತು ಮರಾಟಿ ಪದಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಬಲ್ಲೆವು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮರಾಟಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹತ್ತಿರದ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯಿದೆ ಯೆಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು ಅವೆರಡೂ ಒಂದೇ ನುಡಿಗುಟುಂಟು ಸೇರಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆವು.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಂತಹ ದಿನಬಳಕೆಯ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ನಿಯಮಿತವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿವೆಯೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ ಯೆಂದಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅವೆರಡೂ ಒಂದೇ ನುಡಿಗುಟುಂಟು ಸೇರಿವೆ ಯೆಂದಾಗಲಿ ಹೇಳಲಾರೆವು.

ಇಶ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸಂಸ್ಕೃತ, ಗ್ರೀಕ್, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಈ ಮೂರು ನುಡಿಗಳ ಕೆಲವು ಪದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಲಾಗಿದ್ದು, ಅವಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೇಗೆ ತೀರಾ ಬಿನ್ನವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

	ಸಂಸ್ಕೃತ	ಗ್ರೀಕ್	ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಕನ್ನಡ	
(೧)	ಸಪ್ತನ್	ಹೆಪ್ತ	ಸೆಪ್ಟೆಮ್	ಏಳು
(೨)	ದಶನ್	ದೆಕ	ದೆಕೆಮ್	ಹತ್ತು
(೩)	ದಂತಸ್	ಒದೊಂತೊಸ್	ದೆಂತಿನ್	ಹಲ್ಲು
(೪)	ಪದಸ್	ಪೆದೊಸ್	ಪೆದಿಸ್	ಕಾಲು
(೫)	ಅಷ್ಟನ್	ಒಕ್ಟೊ	ಒಕ್ಟೊ	ಎಂಟು
(೬)	ಮಾತರ್	ಮೆತ್ರೊಸ್	ಮಾತೆರ್	ತಾಯಿ
(೭)	ಅಸ್ತಿ	ಎಸ್ತಿ	ಎಸ್ತ್	ಇದೆ
(೮)	ವ್ಯಕ್ಸ್	ಲುಕ್ಸೊಸ್	ಸುಪ್ರಸ್	ತೋಳ
(೯)	ಪಂಚನ್	ಪೆಂತ್	ಕಿಂಕ್	ಐದು
(೧೦)	ಅಜ್ಜಸ್	ಅಗ್ರೊಸ್	ಅಗರ್	ಹೊಲ
(೧೧)	ಭ್ರಾತರ್	ಫ್ರಾತೆರ್	ಫ್ರಾತೆರ್	ಅಣ್ಣ
(೧೨)	ಘೋಮಸ್	ಥೆಮೊಸ್	ಥ್ಯೊಮಸ್	ಬಿಸಿ
(೧೩)	ಸ್ವಪ್ನಸ್	ಝಿಪ್ನೊಸ್	ಸುಮ್ನುಸ್	ಕನಸು
(೧೪)	ಧೂಮಸ್	ಥೊಮೊಸ್	ಥ್ಯೂಮಸ್	ಹೊಗೆ
(೧೫)	ದ್ವಾ	ದುಟ	ದುಟ	ಎರಡು
(೧೬)	ತ್ರಯಸ್	ತ್ರಿಯಸ್	ತ್ರೇಸ್	ಮೂರು

ಸಂಸ್ಕೃತ, ಗ್ರೀಕ್ ಮತ್ತು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಪದಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಆ ಮೂರು ನುಡಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಂದಾಗಿ ಉಂಟಾದವುಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇದರ ಮೂಲಕ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಮೂಲನುಡಿಯ ಪದಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದವು ಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಗ್ರೀಕ್ ಮತ್ತು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಏಕಾರ ಮತ್ತು ಒಕಾರಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಅಕಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೧-೮, ೧೨, ೧೪) ಪದಗಳಲ್ಲಿ (ಮತ್ತು ಬೇರೆಯೂ ಹಲವಾರು ಪದಗಳಲ್ಲಿ) ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಮೂಲನುಡಿಯ ಏಕಾರ-ಒಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿವೆ, ಆದರೆ ಗ್ರೀಕ್ ಮತ್ತು ಲ್ಯಾಟಿನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಿಯಮದ ಮೂಲಕ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ವಿವರಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಈ ಸಂಸ್ಕೃತ-ಲ್ಯಾಟಿನ್-ಗ್ರೀಕ್ ಪದಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ಎದುರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಆ ರೀತಿ ನಿಯಮಿತವಾದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಬೇರೊಂದು ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆಯೆಂಬ ವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು

ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗಲೂ ಮರಾಠಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮುಂದುವರಿಕೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ

ಕ್ರಿಯಾ ತೀರ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಅವು ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಯಮಗಳು ಮಾರ್ಪಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಉಂಟಾಗಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚುವ ಕ್ರಮ ಕನ್ನಡ, ಮರಾಠಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಮರಾಠಿಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಯ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವುದೆಂಬುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ತೀರ ಬೇರಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂಚಿಕೆಗೆ ನಾಮಪದಗಳ ಅರ್ಥವೇ ಮುಖ್ಯ ಆದಾರ. ಮಾನವರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ಪುಲ್ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಉಳಿದ (ಮಾನವರನ್ನು ಸೂಚಿಸದ) ಪದಗಳೆಲ್ಲ ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ. ಕೆಲವು ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರಾಣಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಮಾನವತ್ವದ ಆರೋಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ಮಾನವರಿಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿತ್ವದ ಆರೋಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಅಪವಾದ ಗಳು ಮೂಡಿಬಂದಿವೆ.

ಮರಾಠಿಯಲ್ಲೂ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಹಂಚಿಕೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ನಾಮಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ನಾಮಪದ ಯಾವ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಮರಾಠಿ ಶಬ್ದಕೋಶದ ಮರೆಹೊಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮರಾಠಿಯ ಈ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಿದ್ದು, ಒಂದು ನಾಮಪದದ ಲಿಂಗ ಯಾವುದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅದರ ಅರ್ಥ ಆಧಾರವಾಗಲಾರದು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಮರಾಠಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಲಿಂಗಬೇದ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳ ಲಿಂಗಬೇದದಿಂದಲೇನೇ ಬೆಳೆದು ಬಂದುದೆಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮರಾಠಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ಈ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಪುಂಸಕವೆಂಬ ಒಂದೇ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಮರಾಠಿ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಲಿಂಗಬೇದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳ ಲಿಂಗಬೇದದಿಂದಲೇನೇ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆಯೆಂಬುದೂ ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಪುಲ್ಲಿಂಗದ ಪದಗಳು

<u>ಮರಾಠಿ</u>	<u>ಸಂಸ್ಕೃತ</u>	<u>ಕನ್ನಡ</u>
ಓಠ್	ಓಷ್ಠಃ	ತುಟಿ
ಕಂಠ್	ಕಂಠಃ	ಕುತ್ತಿಗೆ

ಕಾನ್	ಕಣಃ	ಕಿವಿ
ಕುವಾ	ಕೂಪಃ	ಬಾವಿ
ತೀಳ್	ತಿಲಃ	ಎಳ್ಳು
ದೇಸ್	ದೇಶಃ	ನಾಡು
ದಿವಾ	ದೀಪಃ	ದೀಪ
ನಾಸ್	ನಾಶಃ	ನಾಶ

ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗದ ಪದಗಳು

ಜೀಭ್	ಜಿಹ್ವಾ	ನಾಲಿಗ
ತುಳಸ್	ತುಲಸೀ	ತುಲಸಿ
ದೀತ್	ದೃಷ್ಟಿಃ	ನೋಟ
ಪ್ಯಾಸ್	ಪಿಪಾಸಾ	ಬಾಯಾರಿಕೆ
ಬುಧ್	ಬುದ್ಧಿಃ	ಬುದ್ಧಿ
ಜಾಂಗ್	ಜಂಘಾ	ತೊಡೆ
ಕರ್ಥಾಡ್	ಕುಠಾರೀ	ಕೊಡಲಿ
ಜಾಟ್	ಜಟಾ	ಜಡೆ

ನಪುಂಸಕಲಿಂಗದ ಪದಗಳು

ಕಾಜ್	ಕಾರ್ಯಂ	ಕೆಲಸ
ಚಾಕ್	ಚಕ್ರಂ	ಗಾಲಿ
ಚಾಮ್	ಚರ್ಮನ್	ಚರ್ಮ
ರಹಸ್	ರಹಸ್ಯಂ	ರಹಸ್ಯ
ಪೀತ್	ಪಿಷ್ಟಂ	ಝಿಟ್ಟು
ತಣ್	ತೃಣಂ	ಝುಲ್ಲು
ದೂಧ್	ದುಗ್ಧಂ	ಝಾಲು
ಕಾಮ್	ಕರ್ಮನ್	ಕೆಲಸ

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ದೀಪ, ನಾಶ, ಬುದ್ಧಿ, ಜಡೆ, ಚರ್ಮ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದವುಗಳು; ಉಳಿದವುಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ತನ್ನ ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗದಲ್ಲೇನೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಮರಾಠಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಲಿಂಗಬೇದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಈ ಅರವನ್ನವಲಂಬಿಸಿದ ಲಿಂಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಲ್ಯಾಟಿನ್, ಗ್ರೀಕ್ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಅದು ಮೂಲ ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ನುಡಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಶಯಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೂಲ ಎಂಬುದು ಬರಿಯ ಒಂದು ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಆಧಾರವನ್ನೂ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಶಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಮೂಲ

ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಯಾವುದು? ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಕಳೆದ ನೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿವೆ. ಈ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಮಲಯಾಳ, ತುಳು, ಕೊಡಗು ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗೋಂಡಿ, ಕುಡುಕ್, ಕುಯಿ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ನುಡಿಗಳೊಂದಿಗೂ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಮತ್ತು ಇತರ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಲಾಗಿದೆ.

ಇಂತಹ ಹೋಲಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ ಈ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಎಂತಹವು, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅವೆಲ್ಲ ಈ ನುಡಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಂದಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ಇವತ್ತು ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತಯ್ದು-ಮೂವತ್ತು ನುಡಿಗಳು 'ದ್ರಾವಿಡ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮೂಲನುಡಿ ಯೊಂದರಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೂಲದ್ರಾವಿಡದ ಕಲ್ಪಿತ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ಇವು ಮೂರೂ ಮೂಲದ್ರಾವಿಡದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಈ ಹೋಲಿಕೆಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಪದಗಳ ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಿಂದ ಅದಕ್ಕೂ ಈ ಮೂರು ನುಡಿಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

	ಕನ್ನಡ	ತಮಿಳು	ತೆಲುಗು	ಮೂಲದ್ರಾವಿಡ	ಸಂಸ್ಕೃತ
೧	ಕಿವಿ	ಚಿವಿ	ಚಿವಿ	*ಕಿವಿ	ಕಣಃ
೨	ಕಿರು	ಚಿರು	ಚಿರು	*ಕಿರು	ಅಲ್ಪ
೩	ಕಾಲು	ಕಾಲ್	ಕಾಲು	*ಕಾಲ್	ಪಾದ
೪	ಕಣ್ಣು	ಕಣ್	ಕನು	*ಕಣ್	ಅಕ್ಷಿ
೫	ಕೊಳ	ಕುಳಮ್	ಕೊಲನು	*ಕುಳಮ್	ತಟಾಕ
೬	ಕೊಲ್ಲು	ಕೊಲ್	ಕೊಲ್ಲು	*ಕೊಲ್	ಹನ್
೭	ಕಿಕ್ಕು	ಚಿಕ್ಕು	ಚಿಕ್ಕು	*ಚಿಕ್ಕು	ಲಭ್
೮	ಕೆರೆ	ಚಿರೈ	ಚೆರೆ	*ಚಿರೈ	ಬಂಧನಂ
೯	ಕುಡು	ಚುಡು	ಚುಡು	*ಚುಡು	ದಹ್
೧೦	ಕಾಯು	ಚಾ	ಚೆಚ್ಚು	*ಚಾ	ಮೈ
೧೧	ಕಪ್ಪು	ಚಪ್ಪು	ಚಪ್ಪು	*ಚಪ್ಪುಯ್	ನೀರಸ
೧೨	ಕೊಕ್ಕು	ಚೊಕ್ಕು	ಚೊಕ್ಕು	*ಚೊಕ್ಕು	ಉನ್ಯತ್ನ

ಮೂಲದ್ರಾವಿಡ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಕಕಾರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದೆ; ಆದರೆ, ತಮಿಳು ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಎಕಾರದ ಎದುರು ಚಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ; ಆದರೆ ಉಳಿದೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ

ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಮಾರ್ಪಡನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ಮೇಲೆ (೧-೨)ರಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪದಗಳ ಮೊದಲನೇ ವ್ಯಂಜನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಲದ್ರಾವಿಡ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಚಕಾರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ, ಆದರೆ ತಮಿಳು ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾರ್ಪಡನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ಮೇಲೆ (೮-೧೨)ನೇ ಪದಗಳ ಮೊದಲನೇ ವ್ಯಂಜನದಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೂ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಈ ಪದಗಳ ಇತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಈ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬೇರೆ ಸಾವಿರಾರು ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಪಡುಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು ಮೊದಲಾದ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತಯ್ದು ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಪಡುಗಳು ನಡೆದಿದ್ದು ಅವು ಒಂದರ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೊಂದರ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮೂಲದ್ರಾವಿಡವೆಂಬ ಒಂದು ನುಡಿಯಿದ್ದುದು ಇವತ್ತು ಈ ಇಪ್ಪತ್ತಯ್ದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಮಾರ್ಪಡುಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳೂ ನಡೆದಿವೆ.

ಈ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮೂಲದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಬಡಗುದ್ರಾವಿಡ, ನಡುದ್ರಾವಿಡ ಮತ್ತು ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ಎಂಬ ಮೂರು ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದಿದೆಯೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಡಗುದ್ರಾವಿಡ ಕವಲು ಇವತ್ತು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬ್ರಾಹುಯೀ ನುಡಿಯಾಗಿ ಹಾಗೂ ಬಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕುಡುಕ್ ಮತ್ತು ಮಾಲ್ತೋ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಇವತ್ತು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ.

ನಡುಕವಲು ಹಲವು ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯವಾದುವು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ತೆಲುಗು, ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶದ ಗೋಂಡಿ, ಮತ್ತು ಒರಿಸ್ಸಾದ ಕೂಯಿ ನುಡಿಗಳು. ಕೂವಿ, ಪೆಂಗೊ, ಕೊಂಡ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಈ ಕವಲಿನಿಂದ ಒಡೆದು ಬಂದಿವೆ.

ತೆಂಕುಕವಲಿನಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ತುಳು ನುಡಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಅನಂತರ ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಗಳು ಬೇರಾದುವು. ಇದಾದ ಮೇಲೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕೊಡಗು ನುಡಿ ಮತ್ತು ನೀಲಗಿರಿಯ ತೊಡ ಮತ್ತು ಕೋತ ನುಡಿಗಳು ಬೇರಾದುವು. ಅನಂತರ ತಮಿಳಿನಿಂದಲೇ ಮಲಯಾಳ ನುಡಿಯೂ ಬೇರಾಯಿತು.

ಮೂಲದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿ ಈ ರೀತಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಕವಲೊಡೆ ದಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇದುವರೆಗೆ ನಡೆದಿರುವ ನೂರಾರು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಆಧಾರವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿರುವ ಅಂಶಗಳು ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ.

ಕನ್ನಡದ ಕವಲುಗಳು

ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟ ಮೇಲೆಯೂ ಕೆಲವು ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕರಾವಳಿ ಮತ್ತು ಒಳನಾಡುಗಳ ನಡುವೆ ನಡೆದ ಒಡೆತ ಮುಕ್ಯವಾದುದು ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ಹಳೆಯದು.

ಕರಾವಳಿಯ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಹವ್ಯಕ, ಹಾಲಕ್ಕಿ, ಕೋಟ, ಗವ್ವ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಊಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಬಡಗರ ಕನ್ನಡವೂ ಕರಾವಳಿಯ ಕನ್ನಡದಿಂದಲೇನೇ ಒಡೆದು ಬೇರಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ಒಂದು ಒಳನುಡಿ.

ಕರಾವಳಿಯ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಾಗೆ ಒಳನುಡಿನ ಕನ್ನಡವೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರು ಮತ್ತು ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲೂ ಹಲವು ಒಡತಗಳು ನಡೆದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಬೀದರ್, ದಾರವಾಡ, ತುಮಕೂರು, ಮಯೂರು ಮೊದಲಾದ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮನೆಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದವಾದರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಳನುಡಿನ ಕನ್ನಡ ಊರಿನಿಂದ ಊರಿಗೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯಿಂದ ಜಾತಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಬಹುದು.

ಕನ್ನಡದ ಈ ಕವಲುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು. ಇವುಗಳ ಕುರಿತು ನಾವು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿರುವ ಅಂಶಗಳು ಇನ್ನೂ ಬಹಳ ಇವೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಕನ್ನಡ ಮೂಲದ್ರಾವಿಡದಿಂದ ಇವತ್ತಿನ ಒಳನುಡಿಗಳ ವರೆಗೆ ಹೇಗೆ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ವಾದೀತು.

೨. ಮಾತು ಕಲಿಯುವುದು ಮಕ್ಕಳಾಟಿಕೆ

ತೊಡಲು ನುಡಿಯ ಇಂದ್ರಜಾಲ

ಹುಟ್ಟಿದೊಡನೆಯೇ ಜೋರಾಗಿ ಅಳಲು ಸುರುಮಾಡುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕೂಗು ಹೊರಡಿಸಲು ಯಾರೂ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಕೂಗಿನಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಬರಿಸಿ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತಾಗಿ ಬಳಸುವುದೆಂದರೆ ಅಶ್ಚೊಂದು ಸುಲಬದ ಕೆಲಸವೇನಲ್ಲ.

ಇದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಎಂಬುದನ್ನು ಏಳೆಂಟು ವರ್ಷ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಕಲಿತರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲನ್ನೂ (ವಾಕ್ಯವನ್ನೂ) ಸರಿಯಾಗಿ ನುಡಿಯಲು ಇಲ್ಲವೇ ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರುವಂತಹ ನಮ್ಮ ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೇಳಬಲ್ಲರು.

ಆದರೆ ಅವರೇ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿರುವರಾದ ಕಾರಣ ಈ ಕೆಲಸದ ಹಿಂದೆ ನಮಗಿರುವಂತಹ ಇಂದ್ರಜಾಲವೇನೋ ಅಡಗಿದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ.

ಇದನ್ನು ಮನಗಂಡ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮಗು ತನ್ನ ಮೊದಲ ನುಡಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಯ್ಯಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬಹಳ ಸಮಯದಿಂದಲೂ ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ಅವರು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿಗೂ ಅವರು ಈ ಹೆಣಗಾಟದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಸಪಲರಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತಿಳಿಯದಿರುವ ಅಂಶಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಅಳವು

ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಮಾತು ಕಲಿಯುವುದೆಂಬುದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಆಟದ ಹಾಗೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಎಂತೆಂತಹದೋ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದು, ಅನಂತರ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಾ ಆಡುತ್ತಾ ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಲೀಸಾಗಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಶಾಲೆಗೂ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಟ್ಯೂಶನ್‌ಗೂ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ತಮ್ಮ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿಯಮಗಳು ಎಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನೂ ದಂಗುಪಡಿಸುವಂತಹವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮಕ್ಕಳು (ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರು) ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಬಳಸುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲು ನೂರಾರು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರಾರು ಪುಟಗಳ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಬರೆದುಹಾಕಿದ್ದಾರೆ; ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಆ ಎಲ್ಲಾ

ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಪೂರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆಂದು ಎದೆತಟ್ಟಿ ಹೇಳಬಲ್ಲವರು ಇವತ್ತಿಗೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಮೂರು ವರದ ಮಗು ಇಂತಹ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ನಿಯಮಗಳಿರುವ ಮಾತನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ನುಡಿಯಬಲ್ಲದು. ಈ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೂಡಿಸಲು-ಕಳೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲದೆ ಊಟಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಬಟ್ಟೆ ತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಅಂಗಿಗೆ ಗುಂಡಿ ಹಾಕಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಕ್ಕಳ ಈ ಕಯ್ಯಾಡವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಮಾತು ಕಲಿಯಲು ಬೇಕಾಗುವಂತಹ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಅಳವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಅಳವು ಅಯ್ಯಾರು ವರದ ವಯಸ್ಸಿನ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅವರಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಮಗು ಆ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನ್ನು ಕಲಿಯಲಿ, ಕಲಿಯದಿರಲಿ, ಅನಂತರ ಅದು ಆ ಮಗುವಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರಲಾರದು.

ಅಯ್ಯಾರು ವರದಗಳೊಳಗೆ ಮಾತನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸಂದರ್ಭವಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಮಗು ಅನಂತರ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಸಹಜವಾಗಿ ಮಾತನ್ನು ಕಲಿತ ಇತರ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಲಾರದು. ಮಾತು ಕಲಿಯಲು ಬೇಕಾಗುವ ಈ ಅಳವು ಅನಂತರ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಹತ್ತು-ಹನ್ನೆರಡು ವರದಗಳ ಅನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅನಂತರ ನಾವು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ನುಡಿಯನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಿಂದಲೇ ಕಲಿಯಬೇಕಾದೀತು.

ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿರುವ ಈ ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಅಳವು ಹಕ್ಕಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹಾಡಲು ಕಲಿಯುವ ಅಳವಿನ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ಒಂದು ಮರಿಹಕ್ಕಿ ರೆಕ್ಕೆ ಬಲಿಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಹಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಹಾಡಲು ಕಲಿಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಡಲು ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇಂತಹದೊಂದು ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಅಳವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಆಧಾರಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೆಲವು ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಆ ವಿಶಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಗಮನವನ್ನೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವ ಮಗುವೂ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತನ್ನು ತಿದ್ದಲು ದೊಡ್ಡವರು ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಿ, ಅದು ಅವರ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಮಾತನ್ನು ಒಂದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಕಲಿಕೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು

ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ನಾಲ್ಕು ಮುಕ್ಯವಾದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವುದು, ಒಂದೊಂದು ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಇರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನುಡಿಯುವುದು, ಎರಡು ಪದಗಳ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನುಡಿಯುವುದು ಮತ್ತು ಹಲವು ಪದಗಳಿರುವ ಸರಿಯಾದ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ದೊಡ್ಡವರ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾತನಾಡುವುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಅವರು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ದಾಟಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಎಂದರೆ ಎರಡು-ಎರಡೂವರೆ ವರದಗಳಲ್ಲೇ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು. ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ

ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಏರಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯ ಎಂದರೆ ಮೂರು-ಮೂರೂವರೆ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಯಾವ ಮಗುವೂ ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಬೇಗನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮೇಲಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಆ ಕ್ರಮದಲ್ಲೇನೇ ದಾಟಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಈ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ದಾಟುತ್ತಾರೆ; ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವನ್ನು ದಾಟಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಆರು ತಿಂಗಳ ಮಗು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲು ಕಲಿಯತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅದು ತಾನು ಕಲಿಯಲಿರುವ ನುಡಿಗೇ ಬೇಕಾಗುವ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಾತಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಅಂಗಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುವಂತಹ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲಿಗೆ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅನಂತರ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣಿಸುವ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಉಲಿಗಳನ್ನೂ ಅವರು ಹೊರಡಿಸಬಹುದು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಾವು ಕಲಿಯಲಿರುವ ನುಡಿಗೇ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದಂತಹ ಉಲಿಗಳನ್ನೂ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಈ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ಅಂಗಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಿವುಡು ಮಕ್ಕಳೂ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆಲ್ಲ ಅವರು ಈ ರೀತಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಬಿಡಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಮತ್ತು ಒಡನಾಡಿಗಳು ಆಡುವ ಮಾತುಗಳು ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಹಾಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಿವುಡಿಲ್ಲದ ಮಕ್ಕಳ ಕಿವಿಗೆ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿಸುವಂತಹ ಉಪಕರಣವೊಂದನ್ನು ತೊಡಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ಮಾತನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಬೇಕಾಗಿರುವ ಇತರ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಏರಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಒತ್ತೆಪದ ಗಳನ್ನು ಆಡಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೂ ಸೊಲ್ಲಗಳ ಅರ್ಥವಿರುತ್ತದೆ. ತಲೆ ಎಂದರೆ 'ತಲೆ ನೋಯುತ್ತಿದೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿರಬಹುದು; 'ತಲೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಬೇಕು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ 'ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಟೊಪ್ಪಿ ಇರಿಸು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿರಬಹುದು.

ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಆಡುವ ಕ್ರಮದಿಂದ ಮತ್ತು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ತೋರಿಸುವ ಕಯ್ಸನ್ನೆಗಳಿಂದ ದೊಡ್ಡವರು ಈ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷಕ್ಕಾಗುವಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಇಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಆಡಲು ಕಲಿತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಬಳಸುವ ಇಂತಹ ಒತ್ತೆ ಪದದ ಸೊಲ್ಲಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಜ ಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ತರದವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅರೆವಾಶಿ ಪದಗಳು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ತಿನ್ನುವ ವಸ್ತುಗಳು, ಬಟ್ಟೆಬರೆ, ವಾಹನಗಳು, ಆಟಿಕೆಗಳು, ಮಗುವಿನ ಇತರ ವಸ್ತುಗಳು, ಸಾಕುಪ್ರಾಣಿಗಳು ಮತ್ತು ಅವರೊಂದಿಗಿರುವ ದೊಡ್ಡವರು (ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ, ಅಕ್ಕ, ಅಣ್ಣ) ಇಂತಹವ ರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ಅವರ ಈ ಪದಕೋಶದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು (ನೋವು, ಚಳಿ, ಸೆಕೆ, ಬಿಸಿ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು) ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳೂ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಒತ್ತೆ ಪದದ ಸೊಲ್ಲಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಒತ್ತೆ ಪದಗಳನ್ನು ಸೊಲ್ಲಾಗಿ ಬಳಸುವ ಈ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ದಾಟಲು ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎರಡು-ಮೂರು ತಿಂಗಳುಗಳು ಸಾಕಾಗಬಹುದು ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಇಡೀ ವರ್ಷವೇ ಬೇಕಾಗಬಹುದು.

ಒತ್ತೆ ಪದಗಳ ಬದಲು ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಸೊಲ್ಲಗಳ ನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಹೇಳುವುದು ಮುಂದಿನ ಮೆಟ್ಟಲು. ಈ ಮೆಟ್ಟಲನ್ನೇರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಆಡುವ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಮುಂದೆ ಅವರು ಕಲಿಯ ಬೇಕಾಗಿರುವ ನುಡಿಯ ಹೋಲಿಕೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಈ ಸಮಯಕ್ಕಾಗುವಾಗ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ಅರಿವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪಡೆಯತೊಡಗುತ್ತಾರೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇದೆ. ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಸೊಲ್ಲಿನ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ನಾನು ಒಂದು ಹಣ್ಣು ತಿಂದೆ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ತಿಂದೆ ಎಂಬುದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಂತಹ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ನಡುವೆ ಬರುತ್ತದೆ (I ate a fruit), ಮತ್ತು ಅಯ್‌ರಿಶ್‌ನಂತಹ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಸೊಲ್ಲಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಎಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಈ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಎರಡು ಪದಗಳ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ನುಡಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಸೊಲ್ಲಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಸಬಲ್ಲರು.

ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಎರಡನೇ ವರ್ಯ ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರನೆಯ ಮೆಟ್ಟಲನ್ನು ದಾಟಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮೆಟ್ಟಲನ್ನು ಏರತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮೂರೂವರೆ ವರ್ಯದ ವರೆಗೂ ಕಾಯಬೇಕಾದೀತು. ಈ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮೆಟ್ಟಲನ್ನೇರುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದ್ಭುತವಾದವುಗಳು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತುಗಳು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರ ಮಾತಿನ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣಿಸತೊಡಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತವೆ; ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ತಮ್ಮ ಸರಿಯಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗತೊಡಗುತ್ತವೆ; ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಬಕ್ತಿ ಒಟ್ಟುಗಳು (ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು) ಸರಿಯಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ; ಮತ್ತು ಹಲವಾರು ಇತರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳೂ ಬಳಕೆಯಾಗತೊಡಗುತ್ತವೆ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸೊಲ್ಲಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಉದ್ದವಾಗ ತೊಡಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಕ್ಲಿಶ್ಟತೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆಯೂ ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೂ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ನಡೆಯುತ್ತವೆಂದರೆ ಅವನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂಶೋಧಕರೆಲ್ಲ ದಂಗಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ!

ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲೇ ಪಡೆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ

ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ಮೂರನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು. ಎರಡು ಪದಗಳ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಗು ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳಿರುವ ನುಡಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ?

ತೊದಲುನುಡಿಯ ಈ ಇಂದ್ರಜಾಲವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುವಂತಹ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೊಂದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುವ ಮಾತುಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯ ವಿರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನಲ್ಲೇ ಅವರು ಮಾತು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಕೆಲಸ.

ಈ ರೀತಿ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೊಂದನ್ನು ಪಡೆದು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಆಧಾರಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಮಗು ತನ್ನ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆ ಯಲ್ಲಿರುವ ಯಾವುದೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಸುಲಬವಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು.

ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಗುವೊಂದು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆಯಾದರೆ ಇತರ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆಯೇ ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಆಡಲು ಕಲಿಯುತ್ತದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅದು ಚಿಯೀಸ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರ ನಡುವೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆಯಾದರೆ ಚಿಯೀಸ್ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆಯೇ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತದೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಇಲ್ಲವೇ ಚಿಯೀಸ್ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಬೇರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಕನ್ನಡಿಗರು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಅದು ಕಲಿಯುವ ನುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮತ್ತು ಚಿಯೀಸ್ ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳ ನಡುವೆ ಬಹಳಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಅವು ಮೂರಕ್ಕೂ (ಮತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದ ಇತರ ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳಿಗೂ) ನಡುವೆ ಸಮಾನವಾಗಿರುವಂತಹ ಅಂಶಗಳೂ ಬಹಳ ಇವೆ. ಈ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು ಸುಲಬ.

ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದ ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಮಿದುಳಿನ ನರಜಾಲದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದು ಎಂತಹದೆಂದು ತಿಳಿಯದು; ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಹೇಗೆಂದು ತಿಳಿದಿದೆ. ತನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಮತ್ತು ಇತರರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮಕ್ಕಳು ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಿರುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ತಮಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದು ಅವರು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ.

ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೂ ಮಕ್ಕಳು ತಾವು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿರುವ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇವು ಅವರೊಂದಿಗೆ ದೊಡ್ಡವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಆಡುವ ಮಾತುಗಳಾಗಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ದೊಡ್ಡವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಳಸುವ ಮಾತುಗಳೂ ಆಗಿರಬಹುದು.

ಒಂದು ಮಗು ತಾನು ಮಾತನಾಡಲು ತೊಡಗುವುದಕ್ಕೂ ಮೊದಲೇ ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಮಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ಪದವಿರುವ ಸೊಲ್ಲು ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಆಡುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಅದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ದಿರುವ (ಹಲವು ಪದಗಳಿರುವ) ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಅರ್ಮಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು. ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಗು ತನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಗೇ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸುರುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅದು ದೊಡ್ಡವರ ಮಾತನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಅನುಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕೂಗುಗಳನ್ನು ಅದು ಅನುಕರಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಅನುಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅದು ಆ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ನಿಯಮಗಳೆಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅದು ಹಲವು ರೀತಿಯ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಅದು ಈ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅಪವಾದಗಳಾಗಬಲ್ಲ ಪದರೂಪಗಳನ್ನು ಅನಂತರ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಒಟ್ಟು (ಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ

ನಾನು, ನೀನು ಮತ್ತು ಇತರರು (ಬಂದೆ, ಬಂದಿ, ಬಂತು) ಎಂಬ ಬೇದವನ್ನು ಮತ್ತು ಇತರರಲ್ಲಿ ಗಂಡಸು, ಹೆಂಗಸು ಮತ್ತು ಇತರರು (ಬಂದ, ಬಂದಳು, ಬಂತು) ಎಂಬ ಬೇದವನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲಿಗೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ (ನಾನು, ನೀನು ಮತ್ತು ಇತರರು) ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟು ಬಂತು, ನಾಯಿ ಬಂತು ಎನ್ನಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ನಾಯಿ ಬಂದ ಎನ್ನಬಹುದು.

ಹಿಂದಿನ ಸಮಯದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಮಯದ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಲವು ರೂಪಗಳಿವೆ (ಮಾಡಿದೆ, ಕೊಟ್ಟೆ, ಕಂಡೆ) ಮತ್ತು ಇವುಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಹಲವು ಅಪವಾದಗಳೂ ಇವೆ (ಬಂದೆ, ಇದ್ದೆ).

ಮಕ್ಕಳು ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದವಾದರೆ ಅವರು ಮೊದಲಿಗೆ ಈ ಅಪವಾದಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಲವು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಅವನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತಾವೇ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಮತ್ತು ಪಡೆಯುವುದು

ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಆಡಲು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಅನಂತರ ಅವರು ದೊಡ್ಡವರಾದ ಮೇಲೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಆಡಲು (ಮತ್ತು ಓದಲು-ಬರೆಯಲು) ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ತಾಯಿನುಡಿಯ ಕಲಿಕೆ ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಒಂದು ಹಂತವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಆರೋಗ್ಯವಂತವಾಗಿರುವ ಯಾವ ಮಗುವೂ ತನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಆಡಲು ಕಲಿಯದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಲಗಿದಲ್ಲಿಂದ ಕವುಚಿಕೊಳ್ಳಲು, ಅನಂತರ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಅಂಬಿಗಾಲಿಕ್ಕಲು, ಅನಂತರ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲಲು ಮತ್ತು ನಡೆಯಲು ಕಲಿಯುವ ಹಾಗೆಯೇ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನೂ ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಕಲಿತೇ ಕಲಿಯುತ್ತವೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ, ಚುರುಕುತನ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯ ಮಕ್ಕಳೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ತಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗುವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವ ತಾಯಿತಂದೆಯರು, ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಮತ್ತು ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರಿರಬಹುದು; ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸದ ಮಲತಾಯಿ ಮಾತ್ರವೇ ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಕ್ರಮದ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅದರ ವೇಗದ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮಗುವಿಗೆ ಯಾರೂ ಅದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದೇ ಮಗು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಕಲಿಕೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆತ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೇ ನುಡಿಯ ಕಲಿಕೆ ಮೊದಲನೇ ನುಡಿಯ ಕಲಿಕೆಯಿತ್ತು ಸಹಜವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಚುರುಕಾದ ಹುಡುಗರು ಬೇಗನೆ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ; ಚುರುಕಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗರು ವರೈಗಟ್ಟಲೆ ಕಲಿತರೂ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಕಲಿತರೂ ತಾಯಿನುಡಿಯಾಗಿ ಕಲಿತವರ ಹಾಗೆ ಅವರು ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾರರು.

ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡವರಾದ ಮೇಲೆ ಎರಡನೆಯ ಇಲ್ಲವೇ ಮೂರನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ತೆರನಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಕಲಿತರೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ನುಡಿಯನ್ನು (ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು) ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ 'ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ' ಎಂದು ಹೇಳುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಯಾಕೆಂದರೆ 'ನುಡಿಯ ಕಲಿಕೆ' ಮತ್ತು 'ನುಡಿಯ ಪಡೆತ' ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಕಲ್ಪನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅವೆರಡರ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತು ಪಡೆಯುವ ಸಾದನ

ತನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ಆ ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೊಂದನ್ನು ತಾನೇ ಹೊಸದಾಗಿ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅದು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಸಾದನವೊಂದನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆಯೆಂದು ಊಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು 'ಮಾತು ಪಡೆಯುವ ಸಾದನ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಸಾದನದ ಸ್ವರೂಪ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ.

ದೊಡ್ಡವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಗು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮೊದಲು ಬರಬೇಕೋ, ನಡುವೆ ಬರಬೇಕೋ ಇಲ್ಲವೇ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಅದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ವಿಶೇಷಣಗಳು ವಿಶೇಷ್ಯದ ಮೊದಲು ಬರಬೇಕೋ ಇಲ್ಲವೇ ಅನಂತರ ಬರಬೇಕೋ ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಸೊಲ್ಲಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಯಾವುದು, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಯಾವುದು ಮತ್ತು ಗುಣಪದ (ವಿಶೇಷಣ) ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಅದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಇಂತಹ ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವನ್ನು ಬಳಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅದು ತಾನೇ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ತಾನೇ ಹೊಸದಾಗಿ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಆಡುವ ಮಾತುಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಅದರ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ; ಅಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ನಿಯಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಅದರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಅಂತಹ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುವ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ಆಡಲು ಮತ್ತು ಕೇಳಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ಈ ರೀತಿ ತನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಹೊಸದಾಗಿ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಹಲವಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನುಡಿಗಳು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡವಿದ್ದದ್ದು ನಡುಗನ್ನಡವಾಗಿ ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ನುಡಿಗಳು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಪಡಲು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ತನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಹೊಸದಾಗಿ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದೇ ಮೂಲ ಕಾರಣ.

ಕೆಲವು ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ 'ಪಿಜಿನ್' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬೆರಕೆನುಡಿಗಳು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಬೆರಕೆನುಡಿಗಳು ಒಂದೇ ಒಂದು ತಲಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೋಲ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಿರುವುದು ಮೇಲಿನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಅಮೆರಿಕದ ಹವಾಯಿ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಜಪಾನ್, ಚೀನಾ, ಕೊರಿಯಾ, ಪೋರ್ಚುಗಲ್, ಫಿಲಿಪೈನ್ಸ್, ಪ್ಯೂರ್ಟೊರಿಕೋ ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ದೇಶಗಳಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದ ಜನರು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೆಂಬುದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಜನರು ಒಂದೇ ಕಡೆ ವಾಸಿಸ ಬೇಕಾದಾಗ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕಾದಾಗ, ತಮ್ಮ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕ ಸಾದನವಾಗಿ ಈ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ; ಅದರ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚು ನಿಯಮಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲೂ ಒಂದು ಕ್ರಮವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಬೆರಕೆನುಡಿ (ಪಿಜಿನ್ ನುಡಿ) ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿ (ಕ್ರಿಯೋಲ್ ನುಡಿ)ಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಲು ಒಂದೇ ಒಂದು ತಲೆಮಾರು ಮಾತ್ರ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹವಾಯಿ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಈ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಜನರ ಮಕ್ಕಳು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಈ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕೇಳುತ್ತಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಕೇಳುತ್ತಾ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಅದೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು.

ಹವಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ದೊಡ್ಡವರು ಮಾತು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಚಿಕ್ಕವರು ಮಾತು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕಸಾದನವಾಗಿ ದೊಡ್ಡವರು ಒಂದು ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಅದನ್ನೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಅಳವು ಅವರಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇಂತಹ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದನ್ನೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿರುವ ಮತ್ತು ಸಾಕಷ್ಟು ಪದಸಂಗ್ರಹವಿರುವ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ಅಳವು (ಮಾತು ಪಡೆಯುವ ಸಾದನ) ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ದೊರೆತಿತ್ತು. ಈ ಅಳವಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹವಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳು ತಾವು ಕೇಳಿದ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಅಂತಹ ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ನಿಕಾರಗುವಾದ ಸನ್ನೆನುಡಿ

ಹವಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಂತಹದೇ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಕಾರಗುವಾದ ಕಿವುಡು ಮಕ್ಕಳು ತಾವು ಪಡೆದ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೮೦ನೇ ಇಸವಿಯ ವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ಕಿವುಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಾಲೆಯೆಂಬುದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಕಿವುಡು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕವಿರಲಿಲ್ಲ.

೧೯೮೧ರಲ್ಲಿ ಕಿವುಡು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಲಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕಿವುಡು ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮೊಳಗಿನ ಸಂಪರ್ಕ ಸಾದನವಾಗಿ ಕಯ್ಸನ್ನೆ, ಬಾಯಿಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದರು. ಇದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಕಲಿಸಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವರಾಗಿಯೇ ಇದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಮೊದಲಿಗೆ ಅವರು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಸನ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ನಿಯಮ ಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾತು ಬರುವವರು ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಎಂತಹ ಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೋ ಅಂತಹವೇ

ಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ಈ ಮಕ್ಕಳೂ ತಮ್ಮ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕ ಸಾದನವಾಗಿ ಬಳಸ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಹಾಗಾಗಿ ಅದನ್ನೊಂದು 'ಸನ್ನೆನುಡಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಕಿವುಡುಮಕ್ಕಳು ಈ ಸನ್ನೆಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೊಸತಾದ ಮತ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಒಂದು ಸನ್ನೆನುಡಿಯನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳು ಬಳಸತೊಡಗಿದ್ದ ಈ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇತರ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸನ್ನೆನುಡಿಗಳ ಹಾಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲ ಸನ್ನೆ ಗಳಿದ್ದುವು ಮತ್ತು ಇವುಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ನೂರಾರು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳೂ ಅವರ ಈ ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು.

ನಿಕಾರಗುವಾದ ಚಿಕ್ಕ ಕಿವುಡುಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮಶ್ಚಕ್ರೇ ಉಂಟುಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಈ ಹೊಸತಾದ ಸನ್ನೆನುಡಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ನಿಜಕ್ಕೂ ದಂಗಾಗಿದ್ದಾರೆ. ದೊಡ್ಡ ಮಕ್ಕಳು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಸನ್ನೆಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಈ ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಪಡೆದರು? ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಲಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಮಕ್ಕಳ ಸನ್ನೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಇಂತಹ ಯಾವ ನಿಯಮಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ 'ಮಾತು ಪಡೆಯುವ ಸಾದನ'ವೇ ಅವರು ಈ ರೀತಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಸನ್ನೆನುಡಿಯೊಂದನ್ನು ಹೊಸತಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಅವರು ಬರಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಎರಡನೇ ನುಡಿಯ ಕಲಿಕೆ

ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಕಲಿಸುವುದನ್ನು ಯಾವ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಬಹಳಷ್ಟು ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೊದಲನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಕಲಿಸಲು ತೊಡಗಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರಾದರೆ ಮೂರು ಇಲ್ಲವೇ ಅಯ್ದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕಲಿಸಲು ತೊಡಗಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೊದಲನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಲು ತೊಡಗ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವವರು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರಿಗಿಂತ ಬೇಗನೆ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು; ಹಾಗಾಗಿ ಚಿಕ್ಕವರಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಕಲಿಸಲು ತೊಡಗಿದರೆ ಅವರು ಬೇಗನೆ ಮತ್ತು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬುದು ಅವರ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆ.

ಮೊದಲನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಕಲಿಸತೊಡಗಿದರೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗು ವಶ್ಚರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯದ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಕಲಿಕೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲೇ ಕಲಿತಿರುವ ಇತರ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸೆಣಸಲು ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆ.

ಈ ಎರಡು ಅನಿಸಿಕೆಗಳೂ ತಪ್ಪೆಂಬುದಾಗಿ ಇದುವರೆಗೆ ನಡೆಸಿರುವ ಹಲವಾರು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಫ್ರೆಂಚ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹದಿನೇಳು ಸಾವಿರ ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಈ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಎಂಟನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲೇನೇ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಈ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ತೊಡಗುವಾಗ ಹತ್ತು ಕಳೆದು ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷವಾಗಿತ್ತು.

ಅಯ್ದು ವರ್ಷದ ಕಲಿಕೆಯ ಅನಂತರ ಎಂಟನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ತೊಡಗಿದವರಿಗಿಂತಲೂ ಹನ್ನೊಂದನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ತೊಡಗಿದವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಚನ್ನಾಗಿ ಫ್ರೆಂಚ್ ಬಳಸಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳು

ದೊಡ್ಡವರಿಗಿಂತ ಬೇಗನೆ ತಮ್ಮ ಎರಡನೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಬಲ್ಲರೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಪರಿಶೀಲನೆಗಳು ನಡೆದಿದ್ದು ಅವೆಲ್ಲವೂ ಇದೇ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಕಲಿಯುವ ಸ್ಟೀಡಿಶ್ ಮತ್ತು ಡೇನಿಶ್ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಫ್ರೆಂಚ್ ಕಲಿಯುವ ಸ್ವಿಸ್ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗಲೂ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಮಕ್ಕಳೇ ತಮ್ಮ ಎರಡನೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮತ್ತು ಬೇಗನೆ ಕಲಿಯ ಬಲ್ಲರೆಂದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ.

ಹಲವು ಜನರಲ್ಲಿರುವ ಈ ಮೊದಲನೇ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಯಾರ ಸಹಾಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಪಡೆಯಬಲ್ಲರೆಂಬುದೇ ಆಧಾರವಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮೊದಲನೆಯ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಅನಂತರ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು.

ಮೊದಲನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಾಗ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಿಗುವಂತಹ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಂದ ಅಳವು ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವಾಗ ದೊರಕುವು ದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನು ಅವರು ಬೇರೆಯೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡನೇ ರೀತಿಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಮಿದುಳು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬಳಸಲು ಸಮಯ ಹೆಚ್ಚು ದೊರೆತಶೂ ಮಕ್ಕಳು ಆ ನುಡಿ ಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯಬಲ್ಲರು ಎಂಬ ಎರಡನೇ ಅನಿಸಿಕೆಯೂ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಲವು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿವೆ. ಉದಾ ಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಶಯವಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮಕ್ಕಳು ಆ ನುಡಿಯ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದವರಿಗಿಂತ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಶಯವನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ನುಡಿಯ ಕಲಿಕೆಯೆಂಬುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಎರಡು ರೀತಿಯದು. ದಿನಬಳಕೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸಲೀಸಾಗಿ ನುಡಿಯಲು ಕಲಿಯುವುದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಕಲಿಕೆ; ಗಣಿತ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವು ದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ತಿಳಿದುದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಕಲಿಯುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಕಲಿಕೆ.

ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಲೀಸಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಎರಡರಿಂದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಲಿಕೆ ಸಾಕಾಗುವುದಾದರೆ ಅದರ ಮೂಲಕ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇತರರಿಗೆ ಅವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಆರೇಳು ವರ್ಷಗಳ ಕಲಿಕೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲನೆಯ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಇತರರಿಗಿಂತ ಮುಂದಿರು ತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ಎರಡನೇ ರೀತಿಯ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಅವರು ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಎರಡನೇ ರೀತಿಯ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವರ ತಾಯಿನುಡಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವರ ತಾಯಿನುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕೀಳರಿಮೆಯುಂಟಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ನುಡಿಯ ಸಹಾಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪಡೆಯದೆ ಎರಡನೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವಂತೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಹೇರಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ರೀತಿಯ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಓದುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದನ್ನೂ ಕಲಿತಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಈ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿ ಗಿಂತಲೂ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಪಡೆದಿರುವ ಎರಡನೇ ರೀತಿಯ ಕಲಿಕೆ ಎರಡನೇ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತಹದೇ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಒಂದು ಕೊಂಡಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ

ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮೊದಲೇ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಅವರ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ದೂರಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಈ ಕೊಂಡಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಲಿಕೆಯ ಹಂತಗಳು

ಎರಡನೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಕೆಲವು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಹಂತಗಳನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂತಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಒಂದೇ ಅನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದಾಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಇವನ್ನು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ದಾಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಂತವನ್ನು ದಾಟುವುದಕ್ಕೂ ಉಳಿದವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಈ ಹೊಸ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ ನಾಡಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ; ತಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಸುಮಾರು ಅಯ್ಯೂರು ಪದಗಳನ್ನು ಅವರು ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಇದನ್ನು ದಾಟಲು ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎಂಟು-ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗಳು ಸಾಕಾಗುತ್ತದಾದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳಷ್ಟು ಸಮಯ ಹಿಡಿಯಬಹುದು.

ಎರಡನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದೆರಡು ಪದಗಳಿರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನುಡಿಯಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಿಳಿದಿರುವ ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆ ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ದಾಟಲು ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳು ಬೇಕಾಗಬಹುದು.

ಮೂರನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಸಾವಿರ ಪದಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಸರಳವಾದ ಕೆಲವು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಅವರು ಬಳಸಲು ಕಲಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಂತವನ್ನು ದಾಟಲು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷವೇ ಬೇಕಾಗಬಹುದು.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಲೀಸಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತಿಳಿದಿರುವ ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆ ಆರು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂತವನ್ನು ದಾಟುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ದಾಟಲು ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಷ ಬೇಕಾಗಬಹುದು.

ಕೊನೆಯ ಹಂತವೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಂತ. ಇದನ್ನು ದಾಟಲು ಒಟ್ಟು ಆರೇಳು ವರ್ಷಗಳೇ ಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಂತಹ ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಹೊರಡುವವರು ಅವರು ಈ ರೀತಿ ಅದನ್ನು ಹಂತ ಹಂತಗಳಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಯಾಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಕಲಿಕೆಯ ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿರುವ ಓದು ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತು ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ದೊರಕುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ರೇನೇ ಅವರ ಕಲಿಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಬಲ್ಲದು.

ಮೊದಲನೆಯ ಇಲ್ಲವೇ ಎರಡನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇನೇ ಕೊನೆಯ ಹಂತದ ಓದನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೇರಿದಲ್ಲಿ ಅದು ಅವರ ಕಲಿಕೆ ಯನ್ನೇ ಕೆಡಿಸಬಲ್ಲದು. ಏಳೆಂಟು ವರ್ಷ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತರೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಲು ಇಲ್ಲವೇ ಬರೆಯಲು ಬಾರದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಮಕ್ಕಳ ತಪ್ಪಲ್ಲ, ಕಲಿಸುವವರ ತಪ್ಪು.

ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದೇನೆಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಯಾವ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯ. ಸರಿಯಾಗಿ ಕಲಿಸಿದೆ ವಾದರೆ ಅಯ್ದನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ತೊಡಗಿದ ಮಕ್ಕಳೂ ಕಾಲೇಜನ್ನು ತಲಪುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅದನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುವಂತಾಗಬಲ್ಲರು.

೮. ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತು

ಮಾನವನ ಮಿದುಳು ಮಂಗಗಳ ಮಿದುಳಿನ ನಾಲ್ಕರಷ್ಟಿದೆ. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಿದುಳನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವನ ತಲೆಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮಗು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ತಾಯಿಯ ಬಸಿರಿ ನಿಂದ ಹೊರಬರಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಆ ರೀತಿ ಬೇಗನೆ ಹೊರ ಬರುವುದರಿಂದಾಗಿ ಅದು ಮೊದಲ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ತಾಯಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಇನ್ನೂ ಎಂಟೊಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತಾಯಿಯ ಬಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಹದಿನೆಂಟು ತಿಂಗಳು ಬೆಳೆದಿರುವ ಮಗುವಿನ ತಲೆ ತಾಯಿಯ ಬಸಿರಿನಿಂದ ಹೊರಬರುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇ. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳ ಮಗುವಿನ ತಲೆಯೂ ಬಹಳ ಕಶ್ಚದಿಂದಲೇನೇ ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ತುಂಬಾ ನೋವು ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಬರಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕೆಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಿದುಳಿರುವುದು ಮಾತನ್ನು, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸಾವಿರಾರು ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಬಳಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ! ಯಾಕೆಂದರೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಗೂ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಿದುಳಿಲ್ಲ.

ಮಾನವನ ಮಿದುಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆತನ ಬಾಯಿಯೂ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಅದರ ಮೂಲಕ ಒಳಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಉಸಿರುಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಜಾಗ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಳಗಿದೆ. ಹಲವಾರು ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಜಾಗ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಷ್ಟೂ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂಬುದೇ ಈ ಏರ್ಪಾಡಿಗೆ ಕಾರಣ.

ಮಂಗಗಳ ಬಾಯಿಯ ಬುಡದಲ್ಲೇನೇ ದಪ್ಪವಾದ ಎಲುಬಿರುವ 'ಎಪಿಗ್ಲೋಟಿಸ್' ಎಂಬ ಬಾಗವಿದೆ. ಉಸಿರು ಮೂಗಿನಿಂದ ಶ್ವಾಸಕೋಶ ದೊಳಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಇದು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ತಿನ್ನುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇದು ಉಸಿರಿನ ನಾಳವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟು ತಿಂದ ಆಹಾರ ನೇರವಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹೋಗುವಂತೆಯೂ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿರುವ ಎಪಿಗ್ಲೋಟಿಸ್‌ಗೆ ಈ ಕಸುವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದರೊಳಗೆ ಮಂಗನ ಎಪಿಗ್ಲೋಟಿಸ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ದಪ್ಪವಾದ ಎಲುಬಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಅಂಗ ಆತನ ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಳಗೆ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನಾವು ತಿಂದ ತಿಂಡಿ ನೇರವಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಬದಲು ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಮಗೆ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜೋರಾಗಿ ಕೆಮ್ಮು ಬಂದು ಆ ತಿಂಡಿ ಹೊರಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಮಂದಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಅವರು ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಹೋಗುವುದೂ ಇದೆ.

ಮಾತಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹಲವಾರು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜಾಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಹೀಗೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಉಸಿರುನಾಳ ಮತ್ತು ಆಹಾರನಾಳಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಜಾಗ ಬಹಳ ಅಪಾಯಕರವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಮಂಗಗಳ ಬಾಯಿಯ ಆಕಾರ ಮಾನವನ ಬಾಯಿಯ ಆಕಾರಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಅವಕ್ಕೆ ಎರಡು-ಮೂರು ಉಲಿಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಉಂಟುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲು ಅವುಗಳ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಗವೇ ಇಲ್ಲ.

ಅವು ಒಂದು ಸ್ವರವನ್ನು ಮತ್ತು ಒಂದೆರಡು ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲವು. ಮಾನವನ ಹಾಗೆ ನೂರಾರು ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನ ಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲು ಅವಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮಂಗಗಳಿಗೆ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಹೊರಟವರಿಗೆ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅವರು ಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಬೇಕಾಯಿತು ಮತ್ತು ಮಂಗಗಳಿಗೆ ಸನ್ನೆನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಬೇಕಾಯಿತು.

ಮಾತಿನ ಜಾಗಗಳು

ದಿನನಿತ್ಯವೂ ನಾವು ಸಲೀಸಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಅದೊಂದು ತೊಂದರೆಯ ಇಲ್ಲವೇ ತೊಡಕಿನ ಕೆಲಸವೆಂಬುದಾಗಿ ನಮಗೆ ಅನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಾತನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತೀರಾ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ಕೆಲಸ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಜಾಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇವೆರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಓದುವುದು, ಬರೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಕೂಡ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೆಲಸಗಳೇ. ಇವಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಜಾಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಸಾವಿರಾರು ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹಲವಾರು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಬಳಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಾವೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಿ ಬೇಕಾಗುವುದಾದ ಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸಾಧನಗಳನ್ನೂ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲೇ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಹಲವು ರೀತಿಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಮಾತನಾಡುವವನ ಮಿದುಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ವರೆಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸತ್ತವರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತು ಉಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತು ಎಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಯಾವುದಾದರೂ ನೇರವಲ್ಲದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಮಿದುಳಿಗರು ಇಂತಹ ನೇರವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತುಂಬಾ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲ ದಾರಿಯೊಂದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹಲವು ರೀತಿಯ ಮಾತಿನ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಜನರು ಸತ್ತ ಮೇಲೆ, ಅವರ ಮಿದುಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿರುವ ಜಾಗ ಎಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಯಿತು. ಇದರ ಮೂಲಕ ಈ ಜನರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಮಾತಿನ ತೊಂದರೆಗಳು ಮಿದುಳಿನ ಯಾವ ಯಾವ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಈ ರೀತಿ ಮಾತಿನ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೊಳಗಾಗಿರುವ ಜನರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ತೊಂದರೆಗಳು ಯಾವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮೂಲಕ, ಅಂತಹ ತೊಂದರೆಗಳಿಲ್ಲದವರು

ಮಿದುಳಿನ ಯಾವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮಾತಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಊಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಒಂದು ಕಡೆ ನೆತ್ತರು ಗಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿದಾಗ ಆ ಜಾಗದ ಸುತ್ತ ನರಗಳು ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನನುಭವಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಮಾತಿನ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಿದುಳಿಗೆ ಗುಂಡಿನೇಟು ಬಿದ್ದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮಾತಿನ ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಎಂತಹ ಮಾತಿನ ತೊಂದರೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಗುಂಡಿನ ಗಾಯ (ತೂತು) ಅವರ ಮಿದುಳಿನ ಯಾವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಕೆಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮಿದುಳುಗಳನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಪವ್ಲ್ ಬ್ರೋಕಾ ಎಂಬ ಫ್ರೆಂಚ್ ಸರ್ಜನ್ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದರು. ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದವನ್ನೂ ಅವರು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಹೊರಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತಿದ್ದುವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಒಟ್ಟು(ಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ ವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲರಿಗೂ ಇತರರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ಅವರ ಮಾತಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲ ಮಾತನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದವು. ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಎಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಎಂಟು ಮಂದಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸತ್ತಮೇಲೆ ಅವರ ಮಿದುಳುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಕೆಟ್ಟಿರುವ ಬಾಗ ಮಿದುಳಿನ ಒಂದೇ ಜಾಗದಲ್ಲಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂತು. ಈ ಜಾಗ ಒಂದಂಗುಲದಷ್ಟಿದ್ದು ಮಿದುಳಿನ ಎಡಭಾಗದಲ್ಲಿ (ಎಡಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ) ಇತ್ತು. ಕಿವಿಯ ಎದುರಿಗಿರುವ ಕಣತಲೆ ಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲೆ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಈ ಜಾಗ ಇದೆ.

ಬ್ರೋಕಾ ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಈ ಜಾಗ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸ್ನಾಯುಗಳ ಚಲನೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಜಾಗದ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಜಾಗ ದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ತೊಂದರೆ ಮಾತು ಹೊರಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಜರ್ಮನಿಯ ಕಾರ್ಲ್ ವೆರ್ನಿಕೆ ಎಂಬವರು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಮಾತಿನ ತೊಂದರೆಯನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮಿದುಳುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ನಿರರ್ಥವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಅರ್ಥವೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಇತರರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ಇವರಿಗೆ ಮಾತನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಲು ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ತಾವು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಾತಿಗೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವ ಜಾಗ ಎಡಬದಿ ಯಲ್ಲೇನೇ ಬ್ರೋಕಾ ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಜಾಗಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದುಗಡೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಳಗಡೆ ಇತ್ತು. ಇದು ಕಿವಿಯಿಂದ ಹೊರಡುವ ನರಗಳು ಮಿದುಳನ್ನು ತಲಪುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿದ್ದು, ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ.

ಈ ಎರಡು ಜಾಗಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯೂ ಒಂದೆರಡು ಜಾಗಗಳು ಮಾತಿಗೆ ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಮುಟ್ಟುವ, ಕೇಳುವ ಮತ್ತು ಕಾಣುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಮಿದುಳಿನ ಜಾಗದ ನಡುವೆಯೇ ಇರುವ ಆಂಗ್ಯುಲರ್ ಗ್ಯಾಂಗ್ಲಿಯಾ ಎಂಬುದು ಇಂತಹ ಒಂದು ಜಾಗ. ಈ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಪೆಟ್ಟಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಎರಡೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನೇರವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರಲ್ಲದೆ ನೇರವಲ್ಲದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಊಹಿಸಲಾರರು.

ಇತ್ತೀಚೆಗಂತೂ ಮಾತನಾಡುವವರ ಮಿದುಳಿನ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೇರ ವಾಗಿಯೇ ಉಪಕರಣಗಳ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಾಗ ಮಿದುಳಿನ ಯಾವ ಯಾವ ಬಾಗಗಳು ಮಿಂಚುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಉಪಕರಣಗಳು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಾತಿನ ಕೆಲಸವೆಂಬುದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಂಕೀರ್ಣವಾದುದು ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ತಿಳಿವಿಗರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದೆ.

ಬಲಮಿದುಳು, ಎಡಮಿದುಳು

ನಿಜಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ತಲೆಯೊಳಗಿರುವ ಮಿದುಳು ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಎರಡು ಬಾಗಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾಗ ತಲೆಯ ಎಡಬದಿ ಯಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಗ ಬಲಬದಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಎರಡು ಬಾಗಗಳನ್ನು 'ಎಡಮಿದುಳು' ಮತ್ತು 'ಬಲಮಿದುಳು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸ ಬಹುದು.

ನಮ್ಮ ದೇಹದಲ್ಲಿರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಂಗಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈ ಎರಡು ಬಾಗಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿವೆ. ಬಲಮಿದುಳು ನಮ್ಮ ದೇಹದ ಎಡಬಾಗವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಎಡಮಿದುಳು ಬಲಬಾಗವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತದೆ.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರಲ್ಲೂ ಮಾತಿನ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲ ಎಡಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಮಂದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇವು ಬಲಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಎಡಗಯ್ಯವರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ ೩೦ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಮತ್ತು ಬಲಗಯ್ಯವರಲ್ಲಿ ಬರೇ ಶೇಕಡಾ ೧೦ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಮಾತಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಲಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನು ತಮ್ಮ ಎಡ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಿದುಳಿನ ಈ ಎರಡು ಬಾಗಗಳನ್ನು ಎರಡು-ಎರಡೂವರೆ ಕೋಟಿ ನರಗಳಿರುವ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ನರಗಳ ಮೂಲಕ ಎಡಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಲಮಿದುಳು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬಲಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ಎಡಮಿದುಳು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಬೆರಗು (ಎಪಿಲೆಪ್ಸಿ) ರೋಗದಿಂದ ಬಳಲುವ ಕೆಲವು ರೋಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಮಿದುಳಿನ ಎರಡು ಬಾಗಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸುವ ಈ ನರಗಳ ಪಟ್ಟಿಯ ಹೆಚ್ಚಿನಂಶವನ್ನೂ ತುಂಡುಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಮೂಲಕ ಅವರ ಮಿದುಳಿನ ಒಂದು ಬಾಗದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಬೆರಗು ತೊಂದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಗಕ್ಕೆ ಹಬ್ಬದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಬೆರಗಿನ ತೊಂದರೆ ಆದಾಗ ತಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗಾಗಿತ್ತು.

ಈ ರೀತಿ ಮಿದುಳಿನ ಎರಡು ಬಾಗಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿರುವ ಜನರನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಹಲವು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಅಂಶಗಳು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದುವು. ಅಂತಹ ಜನರ ಎಡಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಹಿಡಿದಾಗ ಅದು ಏನೆಂದು ಹೇಳಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರ ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎಡಕಯ್ಯಿಂದ ಅಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಎಡಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡ ವಸ್ತು ಏನೆಂಬುದನ್ನು ಅವರ ಬಲಮಿದುಳು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದಿತ್ತಲ್ಲದೆ ಎಡಮಿದುಳು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾತಿನ ಜಾಗ ಎಡಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಇರುವ ಕಾರಣ, ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬಲಮಿದುಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ

ಗೊತ್ತಾಗಿರುವ ಆ ವಸ್ತುವಿನ ಹೆಸರೇನೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಲಮಿದುಳಿಗೆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಗೊತ್ತಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಲಮಿದುಳಿನ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರುವ ಎಡಕಯ್ಯ ಮೂಲಕ ಅವರಿಗೆ ಅಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ತೋರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇಂತಹ ಮಿದುಳಿನ ಎಡ ಮತ್ತು ಬಲ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನ ಎಡಕಣ್ಣಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸಿನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಮತ್ತು ಬಲಕಣ್ಣಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸಿನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಲಾಯಿತು. ಅನಂತರ ನೀನು ನೋಡಿದ ಚಿತ್ರ ಎಂತಹದು ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅದು ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸಿನ ಚಿತ್ರ ಎಂಬುದಾಗಿ ಆತ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ಅಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಎಡಕಯ್ಯಿಂದ ಹೆಕ್ಕಲು ಸೂಚಿಸಿದಾಗ ಆತ ಹೆಕ್ಕಿದುದು ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸಿನ ಚಿತ್ರ!

ತಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನ ಎರಡು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿರುವ ಜನರಿಗೆ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮನಸ್ಸುಗಳಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರ ಒಂದು ಬದಿಯ ಮಿದುಳಿಗೆ ಏನು ತಿಳಿದಿದೆ, ಅದು ಏನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಅವರ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯ ಮಿದುಳಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಇಂತಹ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಜಗಳಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಆತನ ಎಡಕಯ್ಯ ಆಕೆಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಹೋಯಿತು, ಆದರೆ ಆತನ ಬಲಕಯ್ಯ ಹೊಡೆಯದಂತೆ ತಡೆಯಲು ಹೋಯಿತು!

ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗಿದ್ದು, ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಓದುವುದು, ಬರೆಯುವುದು, ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡುವುದು ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಎಡಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತೇವೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ವಸ್ತುಗಳ ರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು, ಜನರ ಗುರುತು ಹಿಡಿಯುವುದು, ಸಂಗೀತವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಹಲವು ವಿಶಯಗಳನ್ನು ನಾವು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಬಲಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತೇವೆ.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೀವು ನೋಡುವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಎಡಮಿದುಳು ಆತನ ಕಣ್ಣು ಚಿಕ್ಕದೋ ದೊಡ್ಡದೋ ಎಂಬುದನ್ನು, ಮೂಗು ದುಂಡಗಿದೆಯೋ ಚೂಪಾಗಿದೆಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕನ್ನಡಕ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು, ಕಿವಿ ದೊಡ್ಡದೋ ಚಿಕ್ಕದೋ ಎಂಬುದನ್ನು - ಇಂತಹದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಬಲಮಿದುಳಿಗೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅದು ಆತ ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಇಡೀ ಮೋರೆಯನ್ನೇ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಎಡಮಿದುಳು ಆಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಜನರು ಗಣಿತದಲ್ಲಿ, ವಾದಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಕುಸುರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಲಮಿದುಳು ಆಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಜನರು ಕಲೆ, ಸಂಗೀತ, ಕವಿತೆ, ಚಿತ್ರಕಲೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಕತೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ಕವಿತೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮ ಬಲಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು, ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಎಡಮಿದುಳಿಗೆ ತಂದು ಅಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವು ಓದುಗರಲ್ಲಿ ಅಂತಹವೇ ಅನಿಸಿಕೆ, ಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ತಿರುಗಿ ತಮ್ಮ ಬಲ ಮಿದುಳಿನ ಒತ್ತಾಸೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ ಕತೆ, ಕವಿತೆ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಬರೆಯುವ ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮ ಎರಡು ಮಿದುಳುಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಬಲವಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ತೊಂದರೆಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬಲಮಿದುಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಆಳಬಲ್ಲವರಿಗೆ ಬರೆಯಲು ಬಾರದು ಮತ್ತು ಎಡಮಿದುಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಆಳಬಲ್ಲವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮೂಡಿಸಲು ಬಾರದು.

ಎರಡು ನುಡಿ ಕಲಿತವರು

ಒಂದು ಮಗು ತನ್ನ ಮೊದಲ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇನೇ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯನ್ನೂ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವೆರಡೂ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತು ಅನಂತರ ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತಲ್ಲಿ ಅವೆರಡು ಆತನ ಮಿದುಳಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುತ್ತವೆ.

ಮಿದುಳಿನ ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾದವರು ತಾವು ಕಲಿತಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ಈ ವಿಶಯವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗಿದೆ.

ತನ್ನ ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯನ್ನು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ಕಲಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಬೆರಗು ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಆದರೆ ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವೆರಡು ನುಡಿಗಳು ಅವನ ಮಿದುಳಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿವೆ ಎಂಬ ನಿರ್ಧಯಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಮಿದುಳಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಾಗಿದ್ದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಾನು ಕಲಿತ ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ, ಆದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯ ತಿಳಿವು ಆತನಲ್ಲಿ ಕೆಡದೆ ಉಳಿದಿತ್ತು.

ಈ ಸಂಗತಿಗಳು ಮೇಲಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಒತ್ತುಕೊಡುತ್ತಿವೆಯಾದರೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಡೆಸಿದ ಕೆಲವು ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಎರಡನೇ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪಳಗಿದ ಹಾಗೆ ಆತನು ಅದರ ಜಾಗವನ್ನು ಮೊದಲನೇ ನುಡಿಯ ಜಾಗದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆಯಬೇಕಿದೆ.

ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತಿರುವ ಮಕ್ಕಳು (ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರು) ಹಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಇತರರಿಗಿಂತ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಬುದ್ಧಿ ವಂತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಂದೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತಿರುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೀರಿಸುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ.

ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯೆಂಬುದು ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನರಗಳು ಎಷ್ಟು ಒತ್ತೊತ್ತಾಗಿ ಗಿರುತ್ತವೆ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಂಡಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ ಎಂಬುದು ನನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕಲಿತಿರುವವರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಎರಡು ಇಲ್ಲವೆ ಹೆಚ್ಚು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿತಿರುವವರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನರಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತೊತ್ತಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ.

ಎರಡು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತವರು ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಇಲ್ಲವೇ ಓದುವಾಗ ಆ ನುಡಿಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಸುತ್ತಿರ ಬೇಕು. ಹಾಗಾಗಿ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯ ನಿಯಮಗಳು ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಲೆಹಾಕದಂತೆ ಅವರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಾತನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರ ಬೇಕಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅನವಶ್ಯಕ ವಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ದೂರ ಇರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು ಚನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಸೊಲ್ಲಿನ (ವಾಕ್ಯದ) ನಡುವೆ ಬರುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವು ಕೊನೆಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನಲ್ಲಿ ವಿಬಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ನಾಮಪದಗಳ ಮೊದಲು ಬರುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಬಕ್ತಿ ಒಟ್ಟು(ಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳು ನಾಮಪದದ ಅನಂತರ ಬರುತ್ತವೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳ ನಡುವೆ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ನಿಯಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಬೆರೆಸದೆ ಬಳಸುವ ಅಳವು ಆ ಎರಡು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿತಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ಅಳವು ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕಾದಾಗ ತಮಗೆ ಬೇಡದಿರುವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ ಬೇಕಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಗಮನಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅವರು ಒಂದೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತಿರುವವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಾಡಬಲ್ಲರೆಂದು ಹಲವು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ತಿಳಿಸಿವೆ.

ಎರಡು ಇಲ್ಲವೇ ಹೆಚ್ಚು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿತವರು ಇನ್ನೊಂದು ಕೆಲಸ ದಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತವರಿಗಿಂತ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಅವರು ಆಗಾಗ ಒಂದು ನುಡಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಗೇ ನೆಗೆಯುತ್ತಿರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಲವೊಂದು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲನ್ನು ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಒಡನೆಯೇ ಇನ್ನೊಂದು ಸೊಲ್ಲನ್ನು ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಬರುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದು ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವೇನಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಒಂದು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಬದಲು ಇನ್ನೊಂದರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಒಂದು ನುಡಿಯ ಪದಗಳ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಬದಲು ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯ ಪದಗಳ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ನುಡಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಗೇ ನೆಗೆಯಲು ಕಲಿತುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭ ಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದು ಕೆಲಸದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೆಗೆಯಲು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಗಳಿಸಿರುವ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಅಳವುಗಳು ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತಿಳಿದಿರುವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರು ಇತರರಿಗಿಂತ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಓದು-ಬರಹಗಳಲ್ಲೂ ಅವರು ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗಾಗಿ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಹೆಚ್ಚಿನ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸಂದರ್ಭ ಮಕ್ಕಳಿಗಿದೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅವರನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಬೇಕು. ಇಂತಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ಇತರ ಕಲಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಓದಲು ಕಲಿಯುವುದು

ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯುವುದು ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡುವ ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಕೆಲಸ. ಅದನ್ನವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಕಲಿಸಲು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಓದುಬರಹ ಆ ರೀತಿಯದಲ್ಲ. ಸಯ್ಕಲ್ ತುಳಿಯುವುದು, ಈಜುವುದು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನವರಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಕಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರೂ ಮನಸ್ಸುಕೊಟ್ಟು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಓದಲು ಇಲ್ಲವೇ ಬರೆಯಲು ಯಾರೂ ಕಲಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬರೆದುದನ್ನು ಓದಿ ತಿಳಿಯುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದ ಕೆಲಸ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಓದುವವರು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸುವ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಉಲಿ(ಶಬ್ದ)ಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಆ ಉಲಿಗಳಿಗಿರುವ ಅರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಉಲಿ ಹೊರಡಿಸದೆ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಓದುವವರೂ ತಾವು ಓದುವ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಉಲಿಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಯೇ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಹೋಗದೆ ನೇರವಾಗಿ ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರು ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಯ್ಯರಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಈ ರೀತಿ ತಪ್ಪು ದಾರಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಓದಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುವ ಕಾರಣ ಮುಂದೆ

ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ನಡುವೆಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಬಾಗಗಳೆಲ್ಲ ಮಿಂಚುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಉಪಕರಣಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು. ಅವರು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ನರಗಳು ಮಿಂಚುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಉಲಿಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಿವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಬಾಗ ಮಿಂಚುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಿದುಳಿನ ಹಿಂಬಾಗ ಮಿಂಚುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನವರಲ್ಲೂ ಈ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳು ಎಡಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಓದುವವರಲ್ಲಿ ಮಿದುಳಿನ ಈ ಎರಡು ಜಾಗಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಎಡ ಮಿದುಳಿನ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಜಾಗವೂ ಮಿಂಚುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಅಕ್ಷರಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸ ಲಾಗುತ್ತದೆ. ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸದೆ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಓದುವಾಗಲೂ ಈ ಮೂರು ಜಾಗಗಳು ಮಿಂಚುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಓದಿನಲ್ಲೂ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಉಲಿಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಯೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿರ್ದರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಎಡಮಿದುಳಿನ ಮೂರು ಜಾಗಗಳು ಮಿಂಚುವ ಬದಲು ಬಲಮಿದುಳಿನ ಬೇರೊಂದು ಜಾಗ ಮಿಂಚು ವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಅವರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಉಲಿಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸ ಹೋಗದೆ ನೇರವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆಂದಹಾಗಾಯಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತು ಪಡೆದಿರುವ ಎಡಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವ ಬದಲು ಮಾತಿಲ್ಲದ ಬಲಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಗುರುತಿಸುವ ಹಾಗೆ ಅವರು ಬರಹವನ್ನೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು.

ಇಂತಹ ಓದಿನ ತೊಂದರೆಯಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗಗಳಿಂದಲೂ ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ದಡ್ಡರೇನಲ್ಲ. ಬೇರೆಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಬುದ್ಧಿ ವಂತರಾಗಿ ಮತ್ತು ಚುರುಕಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಓದಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಓದಿನ ತೊಂದರೆಯಿರುವ ತಾಯಿತಂದೆ ಯರ ಮಕ್ಕಳೂ ಈ ತೊಂದರೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವ ಕಾರಣ ಇದು ಹುಟ್ಟುತೊಂದರೆ ಯಿರಲೂ ಸಾಕೆಂದು ಊಹಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮಿದುಳು ತಾನಾಗಿಯೇ ಇತರ ಓದುಗರ ಮಿದುಳಿನ ಹಾಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಸಂಶೋಧಕರು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಓದುತ್ತಿರುವ ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೂ ಉಲಿಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಕೊಡಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂಬಂಧದ ಮೂಲಕವೇ ಓದಿದ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸುಮಾರು ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳಷ್ಟು ಸಮಯ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಓದುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಎಡಮಿದುಳೇ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ತೊಡಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರನ್ನು ಬಯ್ಯು ಹೊಡೆದು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಓದುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ತಿಳಿದಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಅವರಿಗೆ ಓದು ಇಶ್ಟವಾಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಮೊದಲಿಗೆ ತಪ್ಪು ಕ್ರಮವನ್ನು ಬಳಸಿದುದರಿಂದಾಗಿ

ಅವರ ಮಿದುಳು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಓದುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುವ ಮೂಲಕ ಅವರ ಮಿದುಳಿನ ರೂಪವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಬಲ್ಲುದು.

ಎರಡು ರೀತಿಯ ನೆನಪುಗಳು

ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವ ಬಗೆಯನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಾಗ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿರುವ ನರಗಳ ವಿನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ರೀತಿ ಹೊಸ ವಿನ್ಯಾಸವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಜಾಗವನ್ನು ಮಿಂಚಿಸಿದಾಗ ನಮಗೆ ಆ ಸಂಗತಿಯ ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಬಗೆಯ ನೆನಪುಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಬಗೆಯನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಆ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾಗಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದರ ನೆನಪುಗಳು ಮಿದುಳಿನ ಬುಡದಲ್ಲಿರುವ ಸೆರಿಬೆಲ್ಲಂ ಎಂಬ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬೆನ್ನಹುರಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಸಂಗತಿಗಳ ನೆನಪುಗಳು ಹಿಪ್ಪೋಕಾಂಪಸ್ ಮತ್ತು ಟೆಂಪೋರಲ್ ಕೋರ್ಟೆಕ್ಸ್ ಎಂಬಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಮಿದುಳಿನ ಈ ಎರಡು ಜಾಗಗಳಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಾದಾಗ ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ನೆನಪುಗಳು ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ಮೇಲಿನ ಎರಡು ರೀತಿಯ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಿದುಳಿನ ಯಾವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನರಗಳು ಮಿಂಚುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸುವ ಮೂಲಕ ಈ ನಿರ್ದಾರಕ್ಕೆ ಬರಲಾಗಿದೆ.

ಸಂಗತಿಯ ನೆನಪಿಗೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಬಗೆಯ ನೆನಪಿಗೂ ನಡುವೆ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಸಂಗತಿಯ ನೆನಪು ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ದುಡು. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತಿರುವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದು ಅವನ್ನು ನಾವು ಸುಲಬವಾಗಿ ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲೆವು. ನಮ್ಮ ಪರಿಚಯದವರ ಹೆಸರುಗಳು, ಅವರ ವಿಳಾಸ, ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿ ತಿಳಿದ ವಿಷಯಗಳು, ನಮಗಾದ ಅನುಭವಗಳು - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಂಗತಿಯ ನೆನಪಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತಿರುತ್ತವೆ.

ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದರ ನೆನಪುಗಳು ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಯ್ಕಲ್ ತುಳಿಯುವುದು, ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಈಜುವುದು, ಬೆರಳಚ್ಚು (ಟಯ್ಪ್) ಮಾಡುವುದು, ಸಂಗೀತ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ನುಡಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನೆನಪಾಗಿ ನೆಲೆನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು 'ಬಗೆನೆನಪು' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು.

ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಕಲಿತುಕೊಂಡೆವಾದರೆ ಅನಂತರ ಅವುಗಳ ನೆನಪಿನ ಮೂಲಕ ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು. ಆದರೆ ಅವನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆಸುತ್ತೇವೆಂಬುದನ್ನು ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಲಾರೆವು. ಅವು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

೯. ಮಾತಿಗೂ ಒಂದು ಫೋಟೋ

ಕ್ಯಾಮರಾದೆದುರು ನಿಂತು ನಾವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಫೋಟೋ ತೆಗೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವಲ್ಲ? ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನೂ ಕ್ಯಾಮರಾದೆದುರು 'ನಿಲ್ಲಿಸಿ' ಅದರ ಫೋಟೋ ತೆಗೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇದನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಫೋಟೋ ತೆಗೆಯುವುದು ಸಾದಾರಣವಾದ ಕೆಮರಾ ಅಲ್ಲ, ಸ್ಟೆಕ್ಯೋ ಗ್ರಾಮ್ ಎನ್ನುವ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಉಪಕರಣ.

ನಮ್ಮ ಮಾತು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರ ಹೊರಟು ಅಲೆ ಅಲೆಯಾಗಿ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹರಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಈ ಉಪಕರಣ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟು, ಚಿತ್ರವೊಂದನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಡಬಲ್ಲದು. ಇದಲ್ಲದೆ ನಾವು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಆ ಮಾತು ಹೊರಡಿಸುವ ಅಲೆಗಳ ಒಂದು 'ಚಲಚಿತ್ರವನ್ನೂ ಅದು ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಡಬಲ್ಲದು. ಮುಂದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯುವ ಈ ಚಲಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಿವುಡರೂ ನಾವು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲರು.

ಆದರೆ ಈ ಉಪಕರಣವನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಬಹಳ ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಮಾತನ್ನು ಕಣ್ಣಿನೆದುರು ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಕೆಲಸ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಶ್ಚೋ ವರೈಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ನಡೆದಿತ್ತು. ಅಂದಿನ ಕಾಲದ ಮಾನವನ ಜಾಣ್ಮೆಯಿಂದಾಗಿ ನೀವಿಂದು ನಾನು ಆಡಬಹುದಾದ ಮಾತಿನ 'ಫೋಟೋ'ವನ್ನು ಈ ಪುಟದ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು 'ಓದಿ', ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಮಾತನ್ನು ಈ ರೀತಿ 'ಬರಹ'ಕ್ಕಿಳಿಸುವ ಕೆಲಸ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಯೆಂದರೆ ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಾದರೂ ನಡೆದಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈಜಿಪ್ಟಿನಲ್ಲೊಂದು, ಚೀನಾದಲ್ಲೊಂದು ಮತ್ತು ತೆಂಕು ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿರುವ ಯುಕಾಟನ್ ಮಾಯಾದವರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು. ಇವಲ್ಲದೆ ಮೆಸಪೋಟೇಮಿಯಾದಲ್ಲಿ ದೊರೆತಿರುವ ಬರಹವೂ ಸ್ವತಂತ್ರ ವಾಗಿಯೇ ಮೂಡಿಬಂದಿರಬಹುದೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವತ್ತು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವಕ್ಕೂ ಈಜಿಪ್ಟ್ ಮತ್ತು ಮೆಸಪೋಟೇಮಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬರಹಗಳೇ ಮೂಲ.

ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾತನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಶ್ಚೋ ಮಿಲಿಯ ವರೈಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಮಾತು ಮೂಡಿಬಂದಿರ ಬೇಕು. ಮಾನವನು ಮಾನವನೆಂದಿಸಿದುದೇ ಆತನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾತೆಂಬುದು ಮೂಡಿಬಂದುದರಿಂದ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಹಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಎಂದರೆ ಬರೇ ನಾಲ್ಕಯ್ದು ಸಾವಿರ ವರೈಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆಯಷ್ಟೇ ನಡೆದಿರಬೇಕು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆಯ ವರೆಗೂ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದವರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ. ಈ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬರಹ ಬಲ್ಲವರು ಶೇಕಡಾ ಅಯ್ಯತ್ತಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಇವತ್ತು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವುದು ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ ಅದು 'ನಾವು ಮುಖ್ಯವೋ ನಮ್ಮ ಫೋಟೋ ಮುಖ್ಯವೋ' ಎಂಬ ಕೇಳಿಯ ಹಾಗೆ ತೀರ ಅಸಂಗತವಾದುದು. ಫೋಟೋ

ತೆಗೆಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆ ಹೇಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರಹವಿಲ್ಲದ ನುಡಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ಬರಹವಿರುವ ನುಡಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಡಿಮೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬರಹಕ್ಕೆ ಬಾರೀ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಾನ ದೊರೆತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನೂ ಅದು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಬರಹವನ್ನು ತಿಳಿಯದವರು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಶ್ವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸದಿದ್ದರೂ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಅದು ನಿರ್ದರಿಸ ಬಲ್ಲದು.

ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಪೀಳಿಗೆಯಿಂದ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಮಾತು ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡವಿದ್ದದ್ದು ನಡುಗನ್ನಡವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇವತ್ತು ಅದು ಹೊಸಗನ್ನಡವಾಗಿದೆ. ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ತಡೆಯಲಾರರು. ಆದರೆ ಬರಹ ಆ ರೀತಿ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯೇ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಬರಹಗಾರರು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು.

ಮಾತು ಬದಲಾದ ಹಾಗೆ ಅದರ ಬರಹ ಬದಲಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ನಿಂತ ನೀರಿನ ಹಾಗೆ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿ ಪ್ರಾಕೃತ, ಪಾಲಿ, ಅರ್ಧಮಾಗದಿ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಮತ್ತು ಇವತ್ತಿನ ಹಿಂದಿ, ಬಂಗಾಲಿ, ಮರಾಠಿ, ಗುಜರಾತಿ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಹ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲಕ್ರಮದ ಸಂಸ್ಕೃತವೆಂಬುದು ಒಂದು ತೀರ ಅಸಹಜವಾದ ಮತ್ತು ಜೀವಂತಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದಿತ್ತು.

ಬರಹದ ಮೂಲ

ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯೂರಿ, ತಮ್ಮ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆಯಲು ತೊಡಗಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ತೋರಿಬಂದಿರಬೇಕು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಸೊತ್ತುಗಳ (ಹೊಲ, ಹಸು, ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ದಾನ್ಯ ಮೊದಲಾದವುಗಳ) ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ಬೇರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅದರ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಬರೆದಿಡಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸಿರಬಹುದು.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಅವರು ಅವುಗಳ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಲ್ಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಕೊರೆಯತೊಡಗಿದರು. ಅನಂತರ ಈ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಮೆತ್ತಗಿರುವ ಆವೆಮಣ್ಣಿನ ಮುದ್ರಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕಡ್ಡಿಯಿಂದ ಗುರುತಿಸತೊಡಗಿದರು. ಈ ಮುದ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಆವಿಗಿಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬೇಯಿಸ ತೊಡಗಿದರು. ಅನಂತರ ಇಂತಹ ಚಿತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಅನಂತರ ಇದಕ್ಕೂ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, ಇಂತಹ ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸ ತೊಡಗಿದರು. ಈ ರೀತಿ ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ನೇರವಾಗಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಪದಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಾಗ ಅಂತಹ ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಯಾವ ಮಾತನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗಾಯಿತು. ಈ ಕೊನೆಯ ಬದಲಾವಣೆ ನಿಜವಾದ ಬರಹಕ್ಕೆ ನಾಂದಿ ಯಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಬರಹ ಮತ್ತು ಲಿಪಿ

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಬರಹ ಮತ್ತು ಲಿಪಿ ಎಂಬ ಎರಡು ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬರಹಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಗುರುತು(ಅಕ್ಷರ)ಗಳ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು 'ಲಿಪಿ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು ಮತ್ತು ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಆ ಏರ್ಪಾಡಿನ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಆ ನುಡಿಯ 'ಬರಹ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಅದು ತನ್ನದೇ ಆದ ಹಲವು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. knee, knit, knob, knock ಮತ್ತು knot ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಪದಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಕಕಾರ ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪದಗಳ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಬ್ಬರು ನಿರ್ದರಿಸಿದುದೇ ಈ ರೀತಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದ ಗುರುತುಗಳು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣ.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ವಿದಾನ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದುದು. heard, bird, curd ಮತ್ತು word ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ವರದ ಗುರುತುಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆಯಾದರೂ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸ್ವರವಿದೆ. minute ಪದವನ್ನು ಒಂದು ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಿನಿಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಿಯೂಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ಬಳಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲದೆ ಅದು ಬಳಸುವ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯ ದ್ವಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದೇ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಲ್ಯಾಟಿನ್, ಜರ್ಮನ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲೂ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸಲು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಗೇನೇ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆ ಗಳೂ ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡಬಲ್ಲವು.

ಕನ್ನಡದ ಬರಹವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಇದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ನಿಯಮದಿಂದಾಗಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದಿರುವ ಹಲವು ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಇವತ್ತು ನಾವು ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಂತಾಗಿದೆ.

ಪದಲಿಪಿ ಮತ್ತು ಉಲಿಲಿಪಿ

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಲಿಪಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ 'ಪದಲಿಪಿ' ಮತ್ತು 'ಉಲಿಲಿಪಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯವುಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಒಂದೊಂದು ಪದಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದು ಗುರುತನ್ನು ಕೊಡುವವು ಗಳು ಪದಲಿಪಿಗಳು ಮತ್ತು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಒಂದೊಂದು ಉಲಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಗುರುತನ್ನು ಕೊಡುವ ಲಿಪಿಗಳು ಉಲಿಲಿಪಿಗಳು. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ, ಚರ್ಚಿಸ್ ನುಡಿ ಪದಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಉಲಿಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ.

ಪದಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಬರಹಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ಗುರುತು(ಅಕ್ಷರ)ಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಪುಸ್ತಕ ಗಳನ್ನು ಓದಲು ಕಡಿಮೆಯೆಂದರೆ ಏಳೆಂಟು ಸಾವಿರ ಗುರುತುಗಳನ್ನಾದರೂ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ! ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥಕೋಶದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಸುಮಾರು ಅರುವತ್ತು ಸಾವಿರ ಗುರುತುಗಳಿವೆ.

ಪದಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತುಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ, ಎರಡು ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬೇರಾಗಿ ತೋರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ 'ಹೆಂಡತಿ', 'ಏಳು', 'ಮೋಸಮಾಡು', 'ಕಾಲ' ಮತ್ತು 'ಅಳಲು' ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಭೇದ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಚರ್ಚೆಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುರುತುಗಳಿವೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ 'ನುಡಿ', 'ಅರೆ', 'ಬಣ್ಣ', 'ಉಪ್ಪು' ಮತ್ತು 'ಅಲ್ಲಿ' ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುರುತುಗಳಿವೆ, ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಜೆನ್ ಎಂಬುದೊಂದೇ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉಲಿಲಿಪಿ ಪದಲಿಪಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಗುರುತುಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತ ವಲ್ಲದೆ ಪದಗಳನ್ನಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಬರಹೇಳು', 'ಅಡಗು', 'ಬೇಸರ', 'ದಡ', 'ಕಪ್ಪು' ಮತ್ತು 'ಹಾಲು ಕರೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದಗಳನ್ನು ಕರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವಾಗಲೂ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆ ಎಂಬ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಈ ರೀತಿ ನೇರವಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನು ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸ ಹೋಗದೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳನ್ನು (ಎಂದರೆ ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನು) ಮಾತ್ರವೇ ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವಾಗಲೂ ಗುರುತು(ಅಕ್ಷರ)ಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದರೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ. (ಆದರೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯದೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕವಾದ ನಿರ್ಧರಿಸಿರುವ ಕಾರಣ, ನಾವು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಹಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗುರುತುಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ).

ಉಲಿಲಿಪಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ತರದವಿವೆ. ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಒಂದೊಂದು ಉಲಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಗುರುತನ್ನು ಕೊಡುವ ಲಿಪಿಗಳೆಂದು ಒಂದು ತರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನ ಮತ್ತು ಸ್ವರಗಳ ಒಂದೊಂದು ಗುಂಪಿಗೂ (ಉಲಿಕಂತೆಗೂ) ಒಂದೊಂದು ಗುರುತನ್ನು ಕೊಡುವ ಲಿಪಿಗಳೆಂದು ಇನ್ನೊಂದು ತರ. ಉಲಿಗಳ ಬದಲು ಉಲಿಕಂತೆಗಳಿಗೆ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಲಿಪಿಗಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಉಲಿಗಳಿಗೇನೇ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಲಿಪಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗುರುತುಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಜಪಾನೀಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕತಕನ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಉಲಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವ ಬದಲು ಉಲಿಕಂತೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಹದಿನಾರು ಉಲಿ ಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಲುವತ್ತೆರಡು ಗುರುತುಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಈ ಗುರುತುಗಳು ಕ, ಕಿ, ಕು, ಕೆ, ಕೂ, ಸ, ಶಿ, ಸು ಮೊದಲಾದ ವ್ಯಂಜನ ಮತ್ತು ಸ್ವರಗಳ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನ ವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಅಂಗ ಮತ್ತು ಸ್ವರವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಅಂಗ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಎರಡು ಅಂಗಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಲ್ಯಾಟಿನ್, ಸ್ಪೇನಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳು ಬಳಸುವ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿ ಉಲಿಲಿಪಿಗೆ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಉಲಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಗುರುತಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ p, k, s, m, y, l ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು i, e, o ಮೊದಲಾದವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಲಿಪಿಯೂ ಉಲಿಲಿಪಿಯೇ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೂ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಗೂ ನಡುವೆ ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಉಲಿಗಳಿಗೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಗುರುತುಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ i ಎಂಬ ಗುರುತು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ (ik, ki, kik).

ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯಂಜನದ ಅನಂತರ ಬರುವ ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನಗಳಿಗೆ ಆ ವ್ಯಂಜನದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವಂತಹ ಬೇರೆಯೇ (ಚಿಕ್ಕ ಇಲ್ಲವೇ ಬದಲಾದ) ಗುರುತುಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ವ್ಯಂಜನದ ಮೊದಲು ಉ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ವರಕ್ಕೆ ವ್ಯಂಜನದ ಅನಂತರ ಬಂದಾಗ ಂ ಎಂಬ ರೂಪವಿದೆ (ಉಡು, ಅಳು, ಇರು). ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವರದ ಮೊದಲು ತ್ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಂಜನಕ್ಕೆ ತಕಾರದ ಅನಂತರ ಬಂದಾಗ ತ್ ಎಂಬ ರೂಪವಿದೆ (ಕತ್ತಿ).

ಒಂದು ಲಿಪಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅದು ಪೂರ್ತಿ ಪದಲಿಪಿ ಇಲ್ಲವೇ ಪೂರ್ತಿ ಉಲಿಲಿಪಿಯಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಚಯ್ನೀಸ್ ಲಿಪಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಪದಲಿಪಿಯಾಗಿತ್ತಾದರೂ ಅನಂತರ ಅದು ಚಯ್ನೀಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅದರ ಕೆಲವು ಗುರುತುಗಳಿಗೆ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕೆಲಸ ದೊರೆತಿದೆ. ಇವತ್ತು ಹಲವು ಚಯ್ನೀಸ್ ಪದಗಳ ಗುರುತುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಂಗಳಿದ್ದು ಒಂದು ಆ ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಅದರ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಚಯ್ನೀಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಒಂದು ಪದದ ಮೂಲಕ ಹಲವಾರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅರ್ಥ ಗಳಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ 'ಮರ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದದೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಮರಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜಪಾನೀಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕತಕನ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಉಲಿಕಂತೆ ಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ನಲುವತ್ತೆರಡು ಗುರುತುಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅ, ಇ, ಉ, ಎ ಮತ್ತು ಒ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ನ ವ್ಯಂಜನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಉಲಿಗುರುತುಗಳೂ ಇವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಗ, ರಿ, ಗು, ಬ, ಬಿ, ಬು ಮೊದಲಾದ ಉಲಿಕಂತೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲಿನ ಕ, ಕಿ, ಕು ಮೊದಲಾದ ಉಲಿಕಂತೆಗಳ ಗುರುತುಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಲು ಕೆಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗುರುತುಗಳೂ ಇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಜಪಾನೀಸ್‌ನ ಕತಕನ ಬರಹ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಲಿಬರಹವೂ ಆಗಿದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿ ಉಲಿಲಿಪಿ ಯಾದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಿದ್ದು ಆ ಬರಹ ಇವತ್ತು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪದಲಿಪಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ನೋ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಿರುವ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು no ಮತ್ತು know ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಒಂದೇ ಇದ್ದರೂ ಬರಹದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಹಲವು ಪದಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪದಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು?

ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಲಿಲಿಪಿಯೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಮಗೆ ಅನಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಲಿಲಿಪಿಗಿಂತಲೂ ಪದಲಿಪಿಯೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅನಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉಲಿಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಸುಲಭ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅಯ್ಯತ್ತೋ ನೂರೋ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು. ಆದರೆ ಪದಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಪದಲಿಪಿಯನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕುವುದೂ ಕಷ್ಟ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅಚ್ಚುಕೂಟದವರು ಸಾವಿರಾರು ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟುಬಂದರೆ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇದೆ. ಪದಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತುಗಳಿಗೆ ನೇರವಾದ ಅರ್ಥಗಳಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಆಡುವ ಜನರು ಬಳಸಬಲ್ಲರು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಪದಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಪದಲಿಪಿಯ ಈ ಗುಣದಿಂದಾಗಿ ಅಂತಹದೊಂದು ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಚರ್ಚಿಯೋ ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅನುಕೂಲತೆ ದೊರಕಿದೆ. ದೂರ ದೂರದ ಊರುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಮಾತನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರದರೂ ಒಬ್ಬರು ಬರೆದುದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಓದಿ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲರು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮಂದಾರಿನ್ ಎಂಬ ಚರ್ಚಿಯೋ ನುಡಿಯನ್ನು ಆಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಕಾಗದವನ್ನು ಕೆಂಟೊನೀಸ್ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಚರ್ಚಿಯೋ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸುಲಬವಾಗಿ ಓದಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲನು. ಆದರೆ ಆತ ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ತನ್ನದೇ ಆದ ಕೆಂಟೊನೀಸ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಾನಲ್ಲದೆ ಮಂದಾರಿನ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಓದುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಂದಾರಿನ್‌ನವನು ತನ್ನ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡ ಹೊರಟನಾದರೆ ಅವನಾಡಿದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾತೂ ಕೆಂಟೊನೀಸ್‌ನವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಾರದು!

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಪದಲಿಪಿಯೊಂದು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನೂರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಂದಿಯಾದರೂ ಒಬ್ಬರು ಬರೆದುದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಸುಲಬವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಆಗಬಹುದಿತ್ತು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಕಾಗದವನ್ನು ತಮಿಳು ಬಾರದ ಕನ್ನಡಿಗರೂ (ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ) ಓದಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು.

ಮಾತು ಮೊದಲು, ಬರಹ ಅನಂತರ

ನುಡಿಯೊಂದರ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಕಾಣಿಸುವುದು ದಿನಬಳಕೆಯ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ. ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿರಬಹುದು. ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟಾದರೂ ಹಿಂದೆಯೇ ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಿರಬೇಕು.

ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವ ಕೆಲಸವೂ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಅಯ್ಯು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು. ನುಡಿಗಳ ಇರವು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಷ್ಟೋ ಮಿಲಿಯ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದು. ಮಾನವನು ಮಂಗನಿಂದ ಬೇರಾದಾಗಲೇ ಅವನಲ್ಲಿ ನುಡಿಯೂ ಹುಟ್ಟಿ ಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ನುಡಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಚರಿತ್ರೆಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ. ಬಾರತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳು ಇಂಡೋ-ಯೂರೋಪಿಯನ್, ದ್ರಾವಿಡ, ಮುಂಡ ಮತ್ತು ಟಿಬೆಟೋ-ಬರ್ಮನ್ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಮುಖ್ಯ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆ. ಆದರೆ ಬಾರತದ ನುಡಿಗಳು ಬಳಸುವ ಬರಹಗಳು ಈ ನಾಲ್ಕು ಮೂಲಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿಲ್ಲ.

ಬಾರತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನುಡಿಗಳೂ ಒಂದೇ ಲಿಪಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಬರಹಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅದು ಕ್ರಿಸ್ತಪೂರ್ವ ಮೂರನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಪ್ರಾಕೃತವನ್ನು (ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಪಾಲಿ ನುಡಿಗಳನ್ನು) ಬರೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಲಿಪಿ. ಬಾರತದ ಹೊರಗಿರುವ ಟಿಬೆಟನ್, ಬರ್ಮೀಸ್, ತಾಯಿ, ಕಂಬೋಡಿಯನ್, ಮಂಗೋ ಲಿಯನ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಹಲವು ನುಡಿಗಳೂ ಈ ಲಿಪಿಯನ್ನೇ ಬಳಸಿ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಮೂಲ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲ.

ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಸಿಂದಿ, ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಉರ್ದು ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಪರ್ಷಿಯನ್ (ಅರೇಬಿಕ್) ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿವೆ. ಟಿಬೆಟೋ-ಬರ್ಮನ್ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಬಾರತದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಬರಹಕ್ಕಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಬ್ರಾಹ್ಮೀ, ರೋಮನ್ ಮತ್ತು ಪರ್ಷಿಯನ್(ಅರೇಬಿಕ್)ಗಳೆಂಬ ಈ ಮೂರು ಲಿಪಿಗಳೂ ಮೆಸೊಪೊಟೇಮಿಯಾದ ಸುಮೇರಿಯನ್ ಲಿಪಿಯಿಂದಲೇ ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಒಂದು ನಿರ್ದಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬಾರತದ ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಲಿಪಿಗೆ ಸಿಂದೂ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತಿರುವ ಹರಪ್ಪಾ-ಮೊಹೆಂಜದಾರೋ ಬರಹವೇ ಮೂಲವೆಂಬುದಾಗಿ ವಾದಿಸುವವರೂ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ.

ಹಲವು ನುಡಿಗಳು ಒಂದೇ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಫ್ರೆಂಚ್, ಜರ್ಮನ್ ಮೊದಲಾದ ಯುರೋಪಿನ ಹಲವು ನುಡಿಗಳು ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿವೆ. ಬಾರತದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ, ನೆಪಾಲಿ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳೂ ನಾಗರಿ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿವೆ.

ಒಂದೇ ನುಡಿ ಹಲವು ಲಿಪಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಕೊಂಕಣಿ ನುಡಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯನ್ನು, ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಮಲಯಾಳ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಗೋವಾದಲ್ಲಿ ನಾಗರಿ ಹಾಗೂ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ. ಸಿಂದಿ ನುಡಿಯನ್ನು ಕೆಲವರು ಪರ್ಷಿಯನ್ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ನಾಗರಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದೇ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಹಲವು ಲಿಪಿಗಳು ಸೇರಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಜಪಾನೀಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಂಜಿ, ಹಿರಗನ ಮತ್ತು ಕತಕನ ಎಂಬ ಮೂರು ಲಿಪಿಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ (CD, DVD ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲಿ) ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯೂ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಯೀಸ್‌ನಿಂದ ಬಂದ ಕಂಜಿ ಲಿಪಿ ಒಂದು ಪದಲಿಪಿ; ಹಿರಗನ ಮತ್ತು ಕತಕನ ಲಿಪಿಗಳು ಉಲಿಕಂತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಉಲಿಲಿಪಿಗಳು; ರೋಮನ್ ಲಿಪಿ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಉಲಿಲಿಪಿ.

ಜಪಾನೀಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಾಮಪದಗಳು (ಮನ್, ಥಸು, ತಂದೆ, ಅಣ್ಣ ಮೊದಲಾದವು), ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು ಕಂಜಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ಈ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಒಟ್ಟು (ಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳು ಹಿರಗನ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ; ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳು ಕತಕನ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಬೇರೊಂದು ಲಿಪಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗೇ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಶ್ಚರ್ಯದ ಕೆಲಸವೇನಲ್ಲ. ಹಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆದಿವೆ ಮತ್ತು ಈಗಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮಲಯಾಳ ಬರಹದ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿದ್ದ ವಟ್ಟೆಳುತ್ತು ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಗ್ರಂತಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿದೆ.

ಮೊದಲಿಗೆ ಮಲಯಾಳ ಬರಹದಲ್ಲಿ ವಟ್ಟೆಳುತ್ತು ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಖಿಭಠಥಘ, ಗಜಡದಬ, ಘಠುಡಠಘ ಮೊದಲಾದ ಗುರುತುಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಲಯಾಳ ನುಡಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಅವುಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಲು ಇಂತಹ ಗುರುತುಗಳು ಬೇಕಾಗಿದ್ದುವು.

ಹದಿನೇಳನೇ ಶತಮಾನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಲಯಾಳಿ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಈ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವುದು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತೋರತೊಡಗಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ವಟ್ಟೆಳುತ್ತು ಲಿಪಿಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ

ಅದುವರೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮಂತ್ರ, ಕಾವ್ಯ, ಸ್ತೋತ್ರ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಗ್ರಂಥಲಿಪಿಯನ್ನು ಮಲಯಾಳದ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಬಳಸತೊಡಗಿದರು. ಇವತ್ತಿನ ಮಲಯಾಳ ಬರಹ ಇದೇ ಗ್ರಂಥಲಿಪಿಯ ಮುಂದುವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಮಣಿಪುರಿ ಬರಹದ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲೂ ಮೊದಲಿದ್ದ ಮಣಿಪುರಿ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಬಂಗಾಲಿ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡೊಂದು ನಡೆದಿದೆ. ಬಂಗಾಲದ ವಯಾಳವ ಪಂಥವನ್ನು ಮಣಿಪುರಿ ಜನರು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆಯಿತು. ಇವತ್ತು ಹಳೇ ಮಣಿಪುರಿ ಲಿಪಿಯನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಅಲ್ಲಿನ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಸುಮಾರು ಎಪ್ಪತ್ತಯ್ದು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಟರ್ಕಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಲಿಪಿ ಟರ್ಕಿಶ್ ನುಡಿಗೇ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅರೇಬಿಕ್‌ನಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಅರೇಬಿಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯ ಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವೂ ಆ ಲಿಪಿಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಟರ್ಕಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದುದಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಉಂಟುಮಾಡದಿರುವ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಟರ್ಕಿಶ್ ನುಡಿಗೇ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈ ಮಾರ್ಪಾಡಿನಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಟರ್ಕಿಶ್ ಬರಹವನ್ನು ಓದುವ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸ ಬಹಳಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿದೆ. ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದರಿಂದಾಗಿ ಓದು-ಬರಹ ಬಲ್ಲವರ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಬಹಳಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗಿರುವಷ್ಟು ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧ ಬರಹಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಮೇಲಿನ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರಬಹುದು. ಬರಹವಿಲ್ಲದ ಎಂದರೆ ತಮ್ಮ ನುಡಿಯನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸದ ಸಾವಿರಾರು ಸಮಾಜಗಳಿವೆ, ಆದರೆ ನುಡಿಯಿಲ್ಲದ ಸಮಾಜ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಯ ಹಾಗೆ ಅದು ಬಳಸುವ ಬರಹವೂ ಆ ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹಿಂಪುಟಿಸುತ್ತದೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆ ನುಡಿಯದೇ ಆದ ಲಿಪಿಯೊಂದಿದ್ದರಂತೂ ಅದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಆ ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಂಗವಾಗುತ್ತದೆ.

ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದವರೂ ತಾವು ಬಳಸುವ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡು ಗಳು ನಡೆದಿರುವುದನ್ನು ನೆಪಾಲಿ, ಮರಾಠಿ, ಹಿಂದಿ, ಸಿಂಧಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಾಗರಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಲಿಪಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆ

ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ನಾಗರಿ, ಗುಜರಾತಿ, ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು, ಒಡಿಯಾ ಮೊದಲಾದ ಬಾರತದ ಲಿಪಿಗಳೆಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ 'ವಯಾ ಜ್ಞಾನಿಕ'ವಾದ ಲಿಪಿಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಹಲವು ಮಂದಿ ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಲಿಪಿಗಳು ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಬಳಸುವ ಬರಹಗಳು ಯಾವ ಅರ್ದದಲ್ಲಿ ವಯಾಜ್ಞಾನಿಕವೆನಿಸಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸುವಂತಹದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು.

ಬಾರತದ ಈ ಲಿಪಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಂಜನಗಳಲ್ಲಿ ತಡೆಯುಲಿ (ಸ್ವರ) ಮತ್ತು ಮೂಗುಲಿ(ಅನುನಾಸಿಕ)ಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ (ಕಖಗಘಙ, ಚಛಜಝಞ, ಟಠಡಢಣ, ತಥದಧನ, ಫಘಬಭಮ ಎಂಬುದಾಗಿ) ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ಅದು ಹಲವರಿಗೆ 'ವಯ್ ಜ್ಞಾನಿಕ'ವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಇತರ ವ್ಯಂಜನ ಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಗುರುತು(ಅಕ್ಷರ)ಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚಾರಣೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಈಗಿರುವ ಹಾಗೆ abcdefgh.. ಎಂಬುದಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡುವ ಬದಲು ieoua (ಸ್ವರಗಳು) ಮತ್ತು ptck-bdjg-mn...(ವ್ಯಂಜನಗಳು) ಎಂಬುದಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಂದು ಲಿಪಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಅದರ ಗುರುತು ಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿರುವ ಕ್ರಮದಿಂದ ನಿರ್ದರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ಹಲವು ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಗುರುತುಗಳ ಸ್ವರೂಪ, ಅವುಗಳಿಗಿರುವ ಒಳಗುರುತುಗಳ ಎಣಿಕೆ, ಎಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬರೆಯಬಹುದು ಮತ್ತು ಓದಬಹುದು, ಎಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬೆರಳಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಹುದು, ಎಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಅವನ್ನು ಓದಲು ಕಷ್ಟವಾಗದಂತೆ ಅಚ್ಚುಹಾಕಬಹುದು ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ, ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಲಿಪಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಬಾರತದ ಲಿಪಿಗಳೆಲ್ಲ ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಕು ತೊಡಕಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ಇವು ಹಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ.

ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯ ಗುರುತುಗಳಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಈ ಲಿಪಿಗಳ ಗುರುತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತಿರುವುಗಳು ಕಾಣಿಸುವುದರಿಂದ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯ ಗುರುತುಗಳಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬಾರತದ ಕೆಲವು ಲಿಪಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ತಲೆಕೊಟ್ಟುಗಳು ಅವನ್ನು ಬರೆಯುವ ವೇಗವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಮಾಡುತ್ತವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಗುರುತುಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸೇರದೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಅವನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಪೆನ್ನನ್ನು ಆಗಾಗ ಎತ್ತಿ ಇಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ತಗಲುತ್ತದೆ.

ವ್ಯಂಜನಗಳ ಅನಂತರ ಬರುವ ವ್ಯಂಜನಗಳಿಗೆ ಈ ಲಿಪಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ರೂಪಗಳಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ ಹಲವು ಗುರುತುಗಳು ಒಂದರ ಕೆಳಗೆ ಒಂದು ಬರುತ್ತವೆ (ಘ್, ಕ್ಷ, ಕ್ಲಿ, ಕೈ). ವ್ಯಂಜನಗಳ ಅನಂತರ ಬರುವ ಸ್ವರಗಳಿಗೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ರೂಪಗಳಿದ್ದು ಕೆಲವು ಗುರುತುಗಳು ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ (ಕೆ, ಕೊ, ಕೈ, ಕೆಠ). ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಲಿಪಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುತುಗಳ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಗುರುತುಗಳಿಗಿರುವ ಇಂತಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೂಪಗಳಿಂದಾಗಿ ಈ ಲಿಪಿಗಳನ್ನು ಬೆರಳಚ್ಚಿಗೆ ಅಳವಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆಯದಾಗಿದೆ. ಇವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕುವುದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಲಿಪಿಗಳು ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಗಿಂತ ಉತ್ತಮವೆಂದು ಅನಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಈ ಲಿಪಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನದ ಅನಂತರ ಬರುವ ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ವ್ಯಂಜನದ ಗುರುತಿನೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸುವ ಕಾರಣ ಅವುಗಳ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬೇಕಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಜಾಗ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಬರಹದ ಯೋಗ್ಯತೆ

ಒಂದು ಲಿಪಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಗೂ ಅದನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಬರಹದ ಯೋಗ್ಯತೆಗೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಲಿಪಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅದು ಬಳಸುವ ಗುರುತುಗಳ ಸ್ವರೂಪದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ದರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಬರಹದ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಾದುದು. ಒಂದು ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರಹಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಆ ಬರಹದ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿ ಹಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಚನ್ನಾಗಿದೆ ಯಾದರೂ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಕ್ರಮದಿಂದಾಗಿ ಆ ಬರಹ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವುಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಅವಶ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಪಕಾರ ಹಕಾರವಾಗಿದೆ (ಪಾಲ್>ಠಾಲು, ಪಣ್>ಠಣ್ಣು, ಪ್ರಾ>ಠ್ರಾವು), ಉದ್ದಸ್ವರದ ಅನಂತರ ಬಂದ ಮೂಗುಲಿ (ಅನುನಾಸಿಕ) ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ (ನೂಂಕು>ನೂಕು, ಬೇಲೆಂಟೆ>ಬೇಲೆ, ತೋಲೆಂಟೆ>ತೋಲೆ), ರ-ಅ ಮತ್ತು ಳ-ಅಗಳ ನಡುವಿದ್ದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ (ಕಪ್ 'ಹಾಲು ಕರೆ' ಕರೆ 'ಬರಹೇಳು', ಎಚ್ 'ಎಳೆದಾಡು', ಎಚ್ 'ಎಳತು'), ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯಂಜನಕಂಠಗಳು ಒತ್ತಕ್ಕರಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿವೆ (ಪರ್ಡು>ಠದ್ದು, ಗಲ್ಡು>ಗದ್ದು, ಕರ್ಡು>ಕಬ್ಬು).

ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವಾಗ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಚರಿತ್ರೆಯ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಹೊರಟರೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದ ಹಾಗೆ ಹಲವಾರು ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮೂಡಿಬರುವಂತೆ ಆಗಬಹುದಿತ್ತು. ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಮಾಡಿದಂತಹ ತಪ್ಪನ್ನು ಕನ್ನಡ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಇವತ್ತು ನಾವು ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಾವು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳನ್ನು (ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇತರ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು) ನಾವು ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯುವ ಬದಲು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ, ಅಧಿಕಾರಿ, ಮುಕ್ಯ, ದುಕ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ, ಅಧಿಕಾರಿ, ಮುಖ್ಯ, ದುಃಖ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆಂಬುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರತಿಯೊಮ್ಮೆ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾದಾಗಲೂ ಪದಕೋಶಗಳ ಮೊರೆಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯ ಲಿಪಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದುದ ರಿಂದಾಗಿಯೂ ಅವರ ಬರಹದ ಯೋಗ್ಯತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಮತ್ತು

ಬರಹ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಬಂಗಾಲಿ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಮಣಿಪುರಿ ಬರಹಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಣಿಪುರಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹಲವು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು.

ಮಣಿಪುರಿ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ನಿಜಕ್ಕೂ ಬೇಕಾಗುವುದು ೨೪ ವ್ಯಂಜನದ ಗುರುತು(ಅಕ್ಷರ)ಗಳು ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಬಂಗಾಲಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ೩೪ ವ್ಯಂಜನದ ಗುರುತುಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಣಿಪುರಿ ನುಡಿಗೆ ಬೇಡವಾದ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವ ಬದಲು ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಈ ಪಂಡಿತರು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ!

ಮಣಿಪುರಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಕಾರ ಮಾತ್ರ ಇದೆ; ಆದರೆ ಬಂಗಾಲಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಸಶಷಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಸಕಾರಗಳಿವೆ. ಮಣಿಪುರಿ ಪಂಡಿತರು ಈ ಮೂರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಇಂತಹವೇ ಇನ್ನೂ ಹಲವು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಣಿಪುರಿ ಪಂಡಿತರು ಮಾಡಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಮಣಿಪುರಿ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯದಾಗಿದೆ.

ನುಡಿಯ ಪಂಡಿತರನ್ನೆನ್ನಿಕೊಂಡವರ ಅಜ್ಜಾನ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವ ಬರಹವನ್ನೂ ಕೆಡಿಸಬಲ್ಲುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಅಸಮೀಪ ನುಡಿಯ ಬರಹ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಮಿಷನರಿಗಳು ಈ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಆ ನುಡಿಯ ಉಚ್ಚಾರಣೆಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಬಳಸಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿದ್ದರು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಳ್ಳೇ ಕಲಿಕೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಅವರು ತಯಾರಿಸಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಬಾರತಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅಸಮೀಸ್ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಬರಹವನ್ನು 'ಸರಿಪಡಿಸುವ' ಅವಶ್ಯಕತೆ ಯಿದೆಯೆಂಬ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಮಿಶನರಿಗಳು ಬಳಸುವ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅಸಮೀಸ್ ಪದಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೂಲ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದು ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಗೊತ್ತಾಗುವ ಹಾಗೆ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಅಸಮೀಸ್ ಬರಹ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದ ಹಾಗೆ ಹಲವಾರು ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವುದೂ ಕಷ್ಟ, ದೊಡ್ಡವರು ಬಳಸುವುದೂ ಕಷ್ಟ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿದ್ದ ತಥದಧನ ಮತ್ತು ಟಠಡಠಣಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಅಸಮೀಸ್ ಜನರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಅಸಮೀಸ್ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಈ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸ, ಶ ಮತ್ತು ಷಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಅಸಮೀಸ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಮೂರರ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಇವತ್ತಿನ ಅಸಮೀಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುವ ಕಾರಣ ಅಸಮೀಸ್ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಮತ್ತು ಬಳಸುವುದು ಒಂದು ಬಹಳ ತೊಡಕಿನ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಪದಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾತನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧೀಕರಿಸುವುದೇ ಬರಹದ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲದೆ ಮಾತಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು ಅದರ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಮಾತಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವವರು ಅದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹವನ್ನೇ ಅಶ್ಲೋಕದ ಕ್ಲಿಶ್ವವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಬರಹದ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಯದವರು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯ ಗಳಿಗೆ ಕಯ್ಯಾಕಿದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಅನರ್ಥಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಇವುಗಳಿಂದಾಗುವ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಇಡೀ ಸಮಾಜವೇ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಮಣಿಪುರಿ ಮತ್ತು ಅಸಮೀಸ್ ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಿವೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮಾರ್ಪಾಡು

ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಮೂಲದ ಬರಹವನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಸಮಯದ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ 'ಸಂಸ್ಕೃತ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲ; ಪ್ರಾಕೃತ, ಅಪಭ್ರಂಶ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡವೂ ಅದರ ವಿಕೃತ ರೂಪ' ಎಂಬ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯಿದ್ದುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ ಇದು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯೆಂಬುದು ಇವತ್ತು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ದ್ರಾವಿಡ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವ ನುಡಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ (ವ್ಯಾಕರಣ) ಇದೆ ಮತ್ತು ಅದರದೇ ಆದ ಸೊಗಡೂ ಇದೆ. ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಮತ್ತು ಸೊಗಡುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕೆಡಿಸದೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸಹಜತೆ ಉಳಿಯ ಬಲ್ಲದು.

ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ತಂದು ತುಂಬಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ

೧೦. ನುಡಿಯ ಬಗೆಗೆ ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳು

ನುಡಿ ಕೆಡುತ್ತಿದೆಯೇ?

ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂದು ಹಲವರಿಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಯುವಕರಿಗಿಂತಲೂ ಮುದುಕರಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅನಿಸಿಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳೂ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಂದಾಗಿ ಹಳೆಗನ್ನಡವಿದ್ದುದು ನಡುಗನ್ನಡವಾಗಿ ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡವಾಗಿದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ರೀತಿ ಮಾರ್ಪಡುವುದು ನುಡಿಗಳ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಅವು ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುವುದನ್ನಲ್ಲ. ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಯಾಕೆ ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದೆವಾದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಕಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಒಂದು ನುಡಿ ತಲೆಮಾರುಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ದಾಟಿ ಬರುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಅದರ ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಮಗರಿಯದಂತೆಯೇ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬರುತ್ತವೆ.

ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಬರಹದ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡದ ಹಾಗೆ ಕಲಿಸುವವರು ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಡುನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರನ್ನು ಆ ರೀತಿ ತಿದ್ದುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮಗು ಏನು ಹೇಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿರುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವರು ಮಗುವಿನ ಮಾತನ್ನು ತಿದ್ದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದಾದರೂ ಅದು ಮಗುವಿನ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಆಡುಮಾತು ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬರಹದ ನುಡಿ ಮಾರ್ಪಡದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಬರಹಗಾರರು ಬರಹಕ್ಕೆ ತರಲು ಹೊರಟಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲೂ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳೆಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬರಹ ಆಡುನುಡಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಫಣ್, ಫಾಲ್, ಹಿಡಿ, ಫ್ರಣ್, ಫೆಚ್ಚು, ಫೆಸರ್, ಫ್ರೋಗ್, ಫ್ರೋನ್, ಫ್ರೋಗು ಮೊದಲಾದ ನೂರಾರು ಪಕಾರದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಾಗುವ ಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಹತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ತಲೆಮಾರಿನ ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪಕಾರ ಹಕಾರವಾಗಲು ತೊಡಗಿರಬೇಕು.

ಆಮೇಲೆ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕೆತ್ತುವವರು ತಮ್ಮ ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹಕಾರವನ್ನು ಬರಹಕ್ಕೂ ಇಳಿಸುವ 'ತಪ್ಪು' ಮಾಡಿದರು. ಈ ತಪ್ಪು ಅನಂತರದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಯಿತಾದರೂ ಪದ್ಯ-ಗದ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಕವಿಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಪಕಾರವನ್ನು 'ಸರಿ' ಯಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಕನ್ನಡಿಗರ ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹವೇ ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಅನಂತರವೂ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಆಡು ಮಾತಿಗೂ ಬರಹದ ನುಡಿಗೂ ನಡುವಿನ ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಹಳೆಗನ್ನಡವೆಂಬ ಈ ಬರಹದ ನುಡಿ ಆಡುನುಡಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ತಿಳಿದಿರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅರ್ಥವಾಗದ ಹಾಗಾಗಿರಬೇಕು.

ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನೂ ತಲುಪಬೇಕೆಂಬ ಕಳಕಳಿಯಿದ್ದ ದಾಸರು ಮತ್ತು ವಚನಕಾರರು ಆಗಿನ ಕಾಲದ ಆಡುಮಾತನ್ನೇ ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದರು ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬರಹದ ನುಡಿ ಹಳೆಗನ್ನಡವಿದ್ದುದು ನಡುಗನ್ನಡವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಇಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಯೂರಿನ ಅರಸರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿತ್ತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬರಹದ ನುಡಿ ನಡುಗನ್ನಡವಿದ್ದುದು ಹೊಸಗನ್ನಡ ವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಡುಗನ್ನಡದಲ್ಲಿದ್ದ ರ-ಅ ಮತ್ತು ಕ-ಅ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಆಡುನುಡಿಯಿಂದ ಬರಹದ ನುಡಿಗೆ ತರಲಾಯಿತು.

ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು

ತಲೆಮಾರುಗಳನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನುಡಿಯೊಂದನ್ನು ಹೊಸ ಹೊಸ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಾಗಲೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಬರಹ ಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಹೊಸ ಹೊಸ ವಸ್ತುಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವಕ್ಕೆ ಹೆಸರುಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಬೇರೆ ಸಮಾಜದ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ನುಡಿ ಯಲ್ಲೇ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಾಗಲೂ ಅವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಹೊಸ ಹೊಸ ಪದಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿ ಕಲಿತಿರುವವಾದರೆ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪದಗಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲೇ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಈ ಎರಡನೇ ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಬರಹದ ನುಡಿ ಯಲ್ಲೇ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯುವ ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎರವಲು ಕೊಟ್ಟ ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ರೂಪದಲ್ಲೇನೇ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಬರಹಗಾರರು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇವೇ ಪದಗಳು ಆಡುನುಡಿಗಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಆ ನುಡಿಗಳ ಪದಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೂ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಜೀವಂತಿಕೆ ಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ಕೆಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ನುಡಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡೂ ನಡೆಯದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುವ ಬರಹದ ನುಡಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಕಾರ ಅನಂತರ ಯಾಕೆ ಹಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು, ರ-ಉ ಮತ್ತು ಳ-ಱಗಳ ನಡುವಿದ್ದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅನಂತರ ಯಾಕೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕಾರಣಗಳನ್ನೂ ನಮಗೆ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಸಾವಿರಾರು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಪ್ರಾಕೃತಕ್ಕೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಇವತ್ತಿನ ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ, ಗುಜರಾತಿ, ಬಂಗಾಲಿ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಇಂತಹವೇ ನೂರಾರು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಮೇಲಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡುವವರಿಗೆ ಇವು ನುಡಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೆಂದೇ ಅನಿಸುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗೊಳಗಾಗಿರುವ ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳೇ ಇವತ್ತು ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲದೆ ಕಳೆದ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗದೆ ಉಳಿದಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಯಲ್ಲ.

ಯಾವುದು ತಪ್ಪು, ಯಾವುದು ಸರಿ?

ಕೇಶಿರಾಜನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೆರಲ್, ಕೊರಲ್, ಒರಲ್, ಪರಲ್ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲಕಾರ ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಳಕಾರವಾಗಿ ತೊಡಗಿತ್ತು. ಲಕಾರವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಳಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೇಶಿರಾಜ ಹೇಳಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅನಂತರ ಳಕಾರವಿರುವ ಪದವೇ ಆಡುಮಾತಿನಿಂದ ಬರಹಕ್ಕೂ ಬಂದು ಇವತ್ತು ನಾವೆಲ್ಲ ಬೆರಳು, ಕೊರಳು, ಒರಳು, ಪರಳು ಮೊದಲಾದ ಳಕಾರವಿರುವ ಪದಗಳೇ ಸರಿಯೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪದಗಳಲ್ಲಿರುವ ಳಕಾರವನ್ನು ಳಕಾರವಾಗಿ ಬರೆಯುವುದು ತಪ್ಪೆಂದು ಆತ ತಿಳಿಸಿದ್ದ. ಅಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಅವುಗಳ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ಆತ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಎಂದರೆ, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಳಕಾರ ಮತ್ತು ಳಕಾರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿತ್ತಲ್ಲದೆ ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೇಶಿರಾಜನ ಈ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಇಂತಹ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳಲ್ಲೂ ನಾವು ಳಕಾರವನ್ನೇ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಆದರೆ ಅದು ಅವಶ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.

ಯಾಕೆಂದರೆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಉಲಿಗಳಿಗೂ ಪದದ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಪದಗಳು ಒಂದರಿಂದೊಂದು ಬೇರಾಗಿ ಕೇಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೊಂದು ರೂಪ ಕೊಡುವುದು ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಉಲಿಗಳು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವನ್ನು ಒಂದು ಉಲಿಯ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಉಲಿಯೂ ಮಾಡಬಲ್ಲದಾದ ಕಾರಣ ಪಕಾರ ಹಕಾರವಾದುದರಿಂದಾಗಿ ಆ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆವತ್ತು ಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಇವತ್ತು ಹಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ, ಅಶ್ಚೆ.

ಳ-ಱಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅಳಿದಿರುವುದು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇರಾದುದು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಹಲವು ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅಳಿದುಹೋಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಉಱು 'ಉಳಿಯು': ಉಳಿ 'ಮರ ಕೆತ್ತುವ ಉಳಿ', ಎಱು 'ಎಳೆದಾಡು': ಎಳೆ 'ಎಳತು', ಬಱು 'ಉಪಯೋಗಿಸು': ಬಳು 'ನೇರವಲ್ಲದ್ದು' ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಮೊದಲಿದ್ದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಈಗ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಇಂತಹ ಕಡೆಗಳೆಲ್ಲ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಂದರ್ಭವೇ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ಯಾವುದೆಂದು ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ ತೊಂದರೆಯೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥವಿರುವ ಬೇರೆಯೂ ಸಾವಿರಾರು ಪದಗಳು ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾರಣ ಅದೊಂದು ತೊಂದರೆಯ ವಿಷಯವೆಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವವರಿಗೆ ತೋರುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೂ ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇವು ಆಡುನುಡಿಯಿಂದ ಬರಹಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಲೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇವು ನಡೆಯದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಯಾವ ತಿಳಿವಿಗರಿಗೂ (ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೂ) ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಕೆಲಸ. ಬರಹಕ್ಕೆ ಇವು ಬಾರದಂತೆ ತಡೆಯಲೇನೋ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ತಡೆದಶೂ ಆಡುನುಡಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಯವನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಲೇ ಬೇಕು. ಆಡುನುಡಿ ಯೆಂಬುದು ಊರಿನಿಂದ ಊರಿಗೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯಿಂದ ಜಾತಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬರಹದ ನುಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಊರು ಮತ್ತು ಜಾತಿಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹಾಗಿಲ್ಲವಾದರೆ ಒಂದು ಊರಿನ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯ ಬರಹಗಾರರು ಬರೆದುದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಊರಿನ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯ ಜನರಿಗೆ ಓದಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬರಹದ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ನಡೆಸುವುದಿದ್ದರೂ ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಊರು ಮತ್ತು ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಜನರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವಂತಹದಾಗಿರಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಬರಹಗಾರರೂ ತಮಗೆ ಅನಿಸಿದ ಹಾಗೆ ತಮ್ಮ ಬರಹದ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಹೊರಟರೆ ಈ ಸಮಾನತೆ ಪೂರ್ತಿ ಅಳಿದು ಹೋದೀತು.

ಬರಹದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು-ಸರಿ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿನ ಹಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ; ಠಾಲು ಎಂಬುದು ಅಲು ಎಂದಾಗಿದೆ, ಠಣ್ಣ ಎಂಬುದು ಅಣ್ಣ ಎಂದಾಗಿದೆ, ಠುಳ ಎಂಬುದು ಉಳ ಎಂದಾಗಿದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಕೆಲವರು ಕನ್ನಡಿಗರು ತಮ್ಮ ಆಡುನುಡಿಯ ಪದಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಹಕಾರವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಾಗಿರುವಂತಹದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ನಡೆದಿರುವ ಒಂದು ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾತ್ರ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅದು ಅವರ ಆಡುನುಡಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಲ್ಲ; ಅದರ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಬೇರೆ ಹಲವು ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿನ ಹಕಾರ ಈ ರೀತಿ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಇವತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಊರು ಮತ್ತು ಜಾತಿಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರಬೇಕಾದ ಬರಹದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಕಾರವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಇಲ್ಲವೇ ಬಿದ್ದುಹೋಗಲು ಬಿಡಬೇಕೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಬಯಸುವುದಾದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹಕಾರವನ್ನು ಬಳಸದಿರುವುದು (ಇಲ್ಲವೇ ಬೇಡದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದು) 'ತಪ್ಪು' ಗುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಬಡಗು ಕರ್ನಾಟಕದ ಕೆಲವು ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಕಾರ ಇಕಾರವಾಗಿದೆ. ಮನ್ ಎಂಬುದು ಮನಿ ಎಂದಾಗಿದೆ, ಕಾರ್ ಎಂಬುದು ಕಾರಿ ಎಂದಾಗಿದೆ, ಕುದುರೆ ಎಂಬುದು ಕುದ್ರಿ ಎಂದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಬೇರೆ ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರಬೇಕಾದ ಬರಹದ ನುಡಿ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ತರಬೇಕೇ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇಡವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು; ಮತ್ತು ಬೇಡವಾದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ತರುವುದು ಬರಹದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕು.

ಆದರೆ ಇಂತಹ ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡೂ ಬರಹದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕೆಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಅಲು ಇಲ್ಲವೇ ಮನಿ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿಲ್ಲದಂತಹ ನುಡಿಯ ಬಳಕೆಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುವ ಯಾವ ಅಂಶವೂ ಠಾಲು ಇಲ್ಲವೇ ಮನ್ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮತ್ತು ಸರಿ ಎಂಬವುಗಳು ಎಂತಹ ಬರಹದ ನುಡಿ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ಉಳಿಯ ಬೇಕು ಎಂಬ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಈ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ನಿರ್ಧಾರದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಏನಾದರೂ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಿದವಾದರೆ ಇವತ್ತು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾವು ತಿಳಿದಿರುವ ಪದರೂಪಗಳು ಮುಂದೆ ಸರಿಯೆಂದೆನಿಸ ಬಲ್ಲವು ಮತ್ತು ಇವತ್ತು ಸರಿಯೆಂದು ನಾವು ತಿಳಿದಿರುವ ಪದರೂಪಗಳು ಮುಂದೆ ತಪ್ಪೆಂದೆನಿಸಬಲ್ಲವು.

ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ತಪ್ಪು-ಸರಿ

ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಾವು ಇವತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ತಪ್ಪು-ಸರಿ ನಿರ್ದಾರವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅದು ತಪ್ಪುಬರಹ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾವು ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳೂ ಇವೆ. ಕ್ಲುಪ್ತ ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ ಕಕಾರದ ಅನಂತರ ಋಕಾರದಂತಹದೇ ಒಂದು ಸ್ವರ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ವರವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬೇಕಾದ ಅಕೃರವನ್ನು ನಾವು ಉಳಿಸಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅದನ್ನು ಉ ಎಂಬುದಾಗಿಯೇ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ವರ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಆ ಎಂಬುದನ್ನು ಎ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಸೀತಾ-ಸೀತೆ, ಗುಠಾ-ಗುಠೆ, ಪತಾಕಾ-ಪತಾಕೆ, ಮಾಲಾ-ಮಾಲೆ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು; ಸೊನ್ನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುತ್ತೇವೆ (ಜ್ಞಾನಂ-ಜ್ಞಾನ, ತೃಣಂ-ತೃಣ, ನಿವೇಶನಂ-ನಿವೇಶನ); ಸಕಾರವನ್ನು ಸ್ಫು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ (ಆಯುಸ್-ಆಯುಸ್ಸು, ಭಂದಸ್-ಭಂದಸ್ಸು, ತಪಸ್-ತಪಸ್ಸು).

ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಬೇರೆಲ್ಲಾ ವಿಶಯ ಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅದು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾವು ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯೇನೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳೂ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗೊಳಗಾಗಿವೆ.

ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನವರ ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಈ ಪದಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮಹಾಪ್ರಾಣ ವ್ಯಂಜನಗಳು ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣ ವ್ಯಂಜನಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ ಆದರೆ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತೇವೆ; ಭಕ್ತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ, ಬಕ್ತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಓದುತ್ತೇವೆ.

ಕೆಲವರೇನೋ ಈ ಉಲಿಗಳನ್ನು ನೆನಪಾದಾಗ ಮಹಾಪ್ರಾಣ ವ್ಯಂಜನ ಗಳಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಉಲಿಗಳ ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಅದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶ-ಷಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ರು-ಋಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇಂತಹದು. ಅದನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೂ ಹೇಗೆ ಉಚ್ಚರಿಸುವುದೆಂದು ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ (ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕು (ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಆದಶ್ಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಚ್ಚರಿಸಬೇಕು) ಎಂಬ ಈ ಕನ್ನಡ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅನಿಸಿಕೆಗೆ ಆದಾರವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ, ಅದರಿಂದ ನಾವು ಸಾದಿಸಬೇಕಾದ ದೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ವಿಚಾರಿಸಿದ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಕೃತ ರೂಪ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿತ್ತು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವಾಗ ಅವನ್ನು ವಿಕೃತಗೊಳಿಸದೆ ಶುದ್ಧ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವುದೇ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ತಿಳಿದಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಈ ಅನಿಸಿಕೆ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದು ಈಗ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಪುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದೆ. ತನ್ನದೇ ಆದ ಸೊಗಡೂ ಅದಕ್ಕಿದೆ. ಈ ಸೊಗಡನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಉಳಿಯಬಲ್ಲದು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣಾಕೃರ ಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು, ಋಕಾರವನ್ನು ರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು ಷಕಾರವನ್ನು ಶಕಾರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲದೆ ಕೆಡಿಸುವ ತಪ್ಪುಗಳಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ ಆ ರೀತಿ ಬದಲಾಯಿಸುವುದನ್ನು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆದು ಈ ಅಕೃರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದರೆ ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡನ್ನು ಕೆಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು.

ಆ ರೀತಿ ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡನ್ನು ಕೆಡಿಸದಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕು' ಎಂಬ ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ನಿಯಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದೇ ಈಗ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಕೆಲಸ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಅವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಪ್ಪೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಹೊಸ ನಿಯಮವನ್ನು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಳಕೆಗೆ ತರುವುದು ಇವತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯವಶ್ಯ.

ಹೊಸ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮರೆಹೊಗುವುದು ಬರಹಕ್ಕೂ ಆಡುಮಾತಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚಾಗಲು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ. ಇಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಈ ಅಂತರ ಬಹಳಶುಭ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಮೊರೆಹೊಗದೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡು ತ್ತಿರುವ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಒಟ್ಟು(ಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇವರು ಬಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ ಪದಗಳು ಅವರಿಗೆ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಇಂಪಾಗಿ ಮತ್ತು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತವೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆ. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಎಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಇಂಪು, ಗಂಭೀರ ಮೊದಲಾದುವು ಪದಗಳ ಮೇಲೆ ನಾವು ಹೊರಿಸುವ ಗುಣಗಳಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲೇ ಇರುವವುಗಳಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನೂ ನಾವು ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದು ಅದಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಪದಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಎಂಬ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಪದಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ನೂರಾರು ಒಟ್ಟುಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗುಣಪದವೆಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಪದಗಳೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲ(ವಾಕ್ಯ)ಗಳ ಒಳರಚನೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲಗಳ ಒಳರಚನೆಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಈ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಎಂತಹ ಒಟ್ಟುಗಳೆಲ್ಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ನಾಮಪದಗಳಿಂದ ಬೇರಾಗಿರುವ ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ಒಟ್ಟುಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡಲು ಹೊರಟಿರುವ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಇದರಿಂದಾಗಿ ತುಂಬಾ ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ನಾಮಪದ-ಗುಣಪದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಒಟ್ಟುಗಳ ಮೂಲಕ ಕಾಣಿಸುವ ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಈ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ಮೂಲ.

ಇದನ್ನು ನಾನು ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ತಯಾರಿಸಿರುವ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಆದರೆ ಬೇರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ಒಟ್ಟು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಗುಣಪದದ ತಯಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನಾಮಪದದ ತಯಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ವಿಜ್ಞಾನ ಬರಹಗಳು ಓದುಗರಿಗೂ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಕೊಡ ದಿರವು.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಈ ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕಲಿಂಗವೆಂಬ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಿವೆಯೆಂದು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ (ವ್ಯಾಕರಣದ) ಪುಸ್ತಕಗಳೇನೋ ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಈ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಿ, ವಸ್ತು, ವಿಶಯ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗದ ಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಜನರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಗಂಡುಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ಪುಲ್ಲಿಂಗದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಲಿಂಗಬೇದ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾದುದು. ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅರ್ದದ ಆದಾರವಿಲ್ಲ. ಪದಗಳ ರೂಪ, ಅವುಗಳ ಚರಿತ್ರೆ ಮೊದಲಾದವು ಅವುಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದ ಯಾವ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಅರ್ದಕೋಶವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡುವುದೊಂದೇ ದಾರಿ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಷಿತ್ಯ, ತಿಲಕ, ತರ್ಕ, ತಿಮಿಂಗಿಲ, ತಿರಶ್ಚಾರ, ದಾರಾ (ಹೆಂಡತಿ) ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗದಲ್ಲಿವೆ, ಮಾತೃ, ನೌ (ದೋಣಿ), ಲಿಪಿ, ನಿದ್ರಾ, ಚರ್ಚಾ, ಕಾದಂಬರಿ ಮೊದಲಾದವು ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗದಲ್ಲಿವೆ ಮತ್ತು ಹೃದಯ, ಚಿತ್ರ, ತಾಂಬೂಲ, ಮಧು, ಬ್ರಹ್ಮನ್, ಕಲತ್ರಂ (ಹೆಂಡತಿ) ಮೊದಲಾದವು ನಪುಂಸಕಲಿಂಗದಲ್ಲಿವೆ.

ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹೊಸಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಲಿಂಗಬೇದವನ್ನು ಒಟ್ಟುಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲೇನೇ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಮನುಷ್ಯ-ಇತರ ಲಿಂಗಬೇದ ಮತ್ತು ಗಂಡುಸು-ಹೆಂಗುಸು ಲಿಂಗಬೇದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಇದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಒಟ್ಟುಗಳ ಮೂಲಕವೇನೇ ಕಾಣಿಸಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಇಗ/ಗ ಒಟ್ಟು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯ ರನ್ನು (ಗಂಡುಸರನ್ನು) ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ (ಓದುಗ, ಕೊಳ್ಳುಗ, ನೋಡುಗ, ನೆಲಸಿಗ, ದಾರಿಗ, ಸಾಲಿಗ, ದಿಬ್ಬಣಿಗ, ಅಂಬಿಗ, ಒಕ್ಕಲಿಗ) ಮತ್ತು ಇಗ/ಗ

ಒಟ್ಟು ಇತರ ವಸ್ತು, ವಿಶಯ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ (ಬಡಿಗ್, ಕೊಡುಗ್, ಠಾಸಿಗ್, ಮುಚ್ಚಿಗ್, ಸುತ್ತಿಗ್, ಅಟಿಗ್, ಮರಿಗ್, ಉಡುಗ್, ಹೊಲಿಗ್, ಬರವಣಿಗ್).

ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಿರುವ ಮನುಷ್ಯ-ಇತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಗಂಡುಸು-ಹೆಂಗುಸು ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಒಟ್ಟುಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹವೇ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪದಗಳು ಕನ್ನಡದ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಬರೆದಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾಕೆ ಓದುಗರಿಗೆ ಅಶ್ಯೋಂದು ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರಬಹುದು. ಅವು ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡನ್ನು ಕೆಡಿಸುತ್ತವೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪದಬೇದ ಗಳನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗದೆ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆಡೆಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಯಾವ ನಿಯಮಗಳು?

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಪದರೂಪಗಳು ಸರಿಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಪ್ಪೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುವಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾವ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕು? ಕನ್ನಡದ ನಿಯಮಗಳನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಆಧಾರವಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳಬಹುದು.

ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಹಲವು ಮಂದಿ ಕನ್ನಡದ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಇದು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ರಚಿಸಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ತಂದಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಾಗ ಸಂಸ್ಕೃತ ನಿಯಮಗಳನ್ನೇ ತಪ್ಪದೆ ಬಳಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕನ್ನಡದ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಕುರಿತಾದ ಕೀಳರಿಮೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕುರಿತಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಅತಿಯಾದ ಆದರ ಮತ್ತು ಅಬಿಮಾನಗಳೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸೊಲ್ಲರಿಗರನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪದಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ವಯ್ಯಾಕರಣಃ ಎಂಬುದು ಗಂಡುಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸು ತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಯ್ಯಾಕರಣೀ ಎಂಬುದು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗಂಡುಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ವಯ್ಯಾಕರಣಿ ಎಂಬ ಪದವೇ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಕಿಟ್ಟಿಲ್ ಅವರ ಡಿಕ್ಯನರಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ಆದರೆ ಇದು ತಪ್ಪು, ಗಂಡುಸರನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ವಯ್ಯಾಕರಣ ಎಂಬುದನ್ನೇ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ಕನ್ನಡದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ನಿಯಮವೇ ಆಧಾರ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಯಾವ ನುಡಿಯಿಂದಲೇ ಆಗಲಿ ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬಳಕೆಯ ನಿಯಮಗಳೇ ಆಧಾರವಾಗಬೇಕಲ್ಲದೆ ಎರವಲು ಕೊಟ್ಟ ನುಡಿಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಹಲವು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಇಸು ಒಟ್ಟನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿಯೂ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ (ಚಿಪ್-ಚಿಪಿಸು, ಕೋಲಪ್-ಕೋಲಿಸು, ರುಚಿ-ರುಚಿಸು). ಆದರೆ ಈ ಬಳಕೆಗೆ ಕನ್ನಡದ ನಿಯಮಗಳು ಆಧಾರವಲ್ಲದೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುವಲ್ಲೂ ನಾವು ಕನ್ನಡದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಯಮ ಗಳನ್ನಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗದಲ್ಲಿರುವ ತಿಲಕ, ನಿಧಿ, ತಿಮಿಂಗಿಲ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗದಲ್ಲಿರುವ ನದಿ, ಲಿಖಿ, ಚರ್ಮ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ ಪುಲ್ಲಿಂಗ ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗದಲ್ಲಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳಿಂದ ಬೇರಾದ ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಪದಗಳಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ನಾವು ನಾಮಪದಗಳಿಂದ ಬೇರಾದ ಗುಣಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ವಯ್ಯಾಕರಣಿಯಂತಹ ಪದಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೂ ನಾವು ಇದೇ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿವೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಮುಕ್ಯವಲ್ಲದೆ ಆ ಬಳಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಲ್ಲ.

ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳೊಳಗೆ ಕೀಳುಮೇಲಿಲ್ಲ

ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ(ವ್ಯಾಕರಣ)ಗಳಿರುತ್ತವೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅವು ಪರ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಡಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ನಾಗರಿಕತೆಯ ತುತ್ತ ತುದಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರುವ ಜನರ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಮಾತು ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ, ಕಯಾರಿಕೆ, ತತ್ವಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುವವರು ಸಾವಿರಾರು ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತು ಗುಡ್ಡಗಾಡಿನ ಜನರ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪದಗಳು ಒಂದೂ ಸಿಗಲಾರವು. ಹಾಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬಹಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ನುಡಿ ಎಂದು ಕೆಲವರಿಗೆ ಅನಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬುದು ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರ ಒಲವು ಮತ್ತು ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಜನರು ಅಯ್ಯತ್ತೋ ನೂರೋ ಗಿಡಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಅರಿತಿರುವರಾದರೆ, ಗುಡ್ಡಗಾಡಿನ ಜನರು ಸಾವಿರಾರು ಗಿಡಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಅರಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಬೆಸ್ತರವನೊಬ್ಬನ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಮೀನುಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಇತರ ಪದಗಳನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿದರೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪದಕೋಶವೇ ಸಿದ್ಧವಾದೀತು.

ನೂರಿನ್ನೂರು ವರ್ಯಗಳ ಹಿಂದೆ ಅನಾಗರಿಕ ಜನರ ಮಾತಾಗಿದ್ದ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಬೇರೆಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳನ್ನೂ ಮೀರುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪದಕೋಶ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದು ಅದನ್ನಾಡುವ ಜನರ ಒಲವಿನ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಯಲ್ಲದೆ ಆ ನುಡಿಯ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಗುಣದ ಮೇಲಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನ ಬದಲು ಬೇರೆ ಯಾವ ನುಡಿ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಂತಹದೇ ಪದಕೋಶ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಅವನ್ನಾಡುವ ಜನರ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಪದಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆಯೋ ಅಷ್ಟೂ ಪದಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳು ಬೇಕಾದಾಗ ಲೆಲ್ಲ ಅವನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಅವನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಸುವು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನುಡಿಗೂ ಇದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಲೆಹಾಕಿರುವ ಪದಗಳ ಗಾತ್ರದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದ ಬರಹಗಳ

ಪ್ರಮಾಣ ಇಲ್ಲವೇ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಮೇಲೂ ಆ ನುಡಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಯಾವ ಸಮಾಜ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ಆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾವ ನುಡಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬಂತಹ ಆಕಸ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಇದು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಸಹಜವಾಗಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಸಾಗಿಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವು ತಮ್ಮ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನೂ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದ ಕ್ಷಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಒಳ್ಳೆಯದು ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಂತಗಳು

ನುಡಿಗಳ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳನ್ನು ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿರುವವು ಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ತಿಳಿವಿಗರು ನಡೆಸಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಇಲ್ಲವೇ ಲ್ಯಾಟಿನ್ ನುಡಿಗಳ ಹಾಗೆ ಹಲವಾರು ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದ ರೂಪಾವಳಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳೇ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ತುತ್ತತುದಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದವುಗಳೆಂದು ಕೆಲವರು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಹತ್ತು ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ರೂಪಾವಳಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಅಮೆರಿಕಾದ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಶ್ಚೋ ಹೆಚ್ಚು ರೂಪಾವಳಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಪದಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಂತೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಒಂದು ಪದದೊಳಗೆ ತುಂಬಿಸಿ ಹೇಳಬಲ್ಲವು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಒಟ್ಟು(ಪ್ರತ್ಯಯ) ಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಬಾರತದಲ್ಲೇನೇ ಅಸ್ಸಾಮಿನ ಬೋಡೋ ಜನಾಂಗದವರು ಬಳಸುವ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ನೂರಾರು ನವಿರಾದ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ 'ತಿನ್ನು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ 'ತಿನ್ನುವಂತೆ ನಟಿಸು', 'ತಂದು ಕೊಳಕು ಮಾಡು', 'ಕದ್ದು ತಿನ್ನು', 'ಅದು ಇದು ತಿನ್ನು', 'ಮಡಚಿ ತಿನ್ನು', 'ತಂದು ತೂತು ಮಾಡು', 'ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತಿನ್ನು', 'ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ತಿನ್ನು', 'ಬೇಗ ತಿನ್ನು', 'ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿನ್ನು', 'ತಿನ್ನಬಾರದಲ್ಲಿ ತಿನ್ನು', 'ರುಚಿನೋಡಲು ತಿನ್ನು', 'ಒಟ್ಟಿಗೆ ತಿನ್ನು', 'ಒಬ್ಬನೇ ತಿನ್ನು', 'ತಪ್ಪಿ ತಿನ್ನು', 'ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾ ತಿನ್ನು', 'ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ತಿನ್ನು', 'ಓಡುತ್ತಾ ತಿನ್ನು', 'ಸರಿಯಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಿನ್ನು', 'ಅಗಿದು ತಿನ್ನು', 'ಒಂದು ಬದಿಯಿಂದ ತಿನ್ನು', 'ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ತಿನ್ನು' ಮೊದಲಾದ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲ ನೂರಾರು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇಂತಹ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬೋಡೋ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂರಯ್ಯತ್ತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಒಟ್ಟು(ಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಈ ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಒಂದೇ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೂ ಇಂತಹ ಅಯ್ದಾರು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇವತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಮುಂದೆ ಬಂದಿರುವ ಬ್ರಿಟಿಶ್, ಅಮೆರಿಕನ್ ಮತ್ತು ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯನ್ ಜನರ ನುಡಿಯಾದ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ರೂಪಾವಳಿಗಳಿರುವುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಚಿಯೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಫ್ರೆಂಚ್, ಹಿಂದಿ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಂತೂ ಮೊದಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ರೂಪಾವಳಿಗಳಿದ್ದ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಅಂತಹ ರೂಪಾವಳಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬೆಳೆದು ಬಂದವುಗಳಾಗಿವೆ.

ಈ ವಿಶಯವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ, ರೂಪಾವಳಿಗಳು ಕಡಿಮೆಯಿರುವ ನುಡಿಗಳೇ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಮೇಲಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದೆವಾದರೆ, ಇಲ್ಲೂ ನಾಗರಿಕ ಜನಾಂಗಗಳ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿಸಿ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲ ಗುಡ್ಡಕಾಡಿನ ಜನರ ನುಡಿಗಳು ಹಲವಿವೆ. ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಒಟ್ಟನ್ನೂ ಬಳಸದೆ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವಂತಹ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರ ನುಡಿಗಳೂ ಹಲವಿವೆ.

ನುಡಿಗಳಿಗಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿರುವವುಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಲವಾರು ತಲೆಮಾರು ಗಳನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಪರ್ಯಾಪ್ತವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳಿವೆ. ಇವು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಮಾರ್ಪಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಂತಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾವ ಆದಾರವೂ ದೊರೆತಿಲ್ಲ.

ನುಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವ ಬೇರೆ ಗುಣಗಳು

ನುಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಗುಣಗಳನ್ನು ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೊರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ನಮಗೆ ಕಲಿಯಲು ಬಹಳ ಸುಲಬ ವಾದುವೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಬಹಳ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾದುವೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಕಿವಿಗೆ ಇಂಪಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕರ್ಕಶವಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಈ ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ನಾವು ಯಾವ ನುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಹೇರುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಆದಾರವನ್ನು ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅವಕ್ಕಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಯಾವ ನುಡಿಯೂ ಅದನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವ ಜನರಿಗೆ ಕ್ಲಿಶ್ಟವಾಗಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡವನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆದ ನಮಗೆ ಚಯ್ನೀಸ್‌ಗಿಂತ ಕನ್ನಡವೇ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಬವೆಂದು ಅನಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ ಚಯ್ನೀಸ್ ನುಡಿಯನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಚಯ್ನೀಸ್ ನುಡಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಬವೆಂದು ಅನಿಸದಿರದು.

ನಾವು ತಾಯಿನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆದ ನುಡಿಗೂ ಅನಂತರ ಕಲಿಯಬೇಕಿರುವ ನುಡಿಗೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಶ್ಯೂ ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟದ್ದಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ತಮಿಳು ಕಲಿಯುವುದು ಬಹಳ ಸುಲಬದ ಕೆಲಸ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಚಯ್ನೀಸ್ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ವೇದ ಮಂತ್ರಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಉದಾತ್ತ-ಅನುದಾತ್ತಗಳಂತಹ ಏಳೆಂಟು ರೀತಿಯ ಸ್ವರವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಚಯ್ನೀಸ್ ನುಡಿಯ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಸ್ವರವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸದಿರುವ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವೆಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಚಯ್ನೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಯಾವ ಪದವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಂತಹದೇ ಅರ್ದದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಸೊಲ್ಲು ಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ವಿಧಾನದಲ್ಲೂ ಈ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿರುವ ಕಾರಣ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಚಯ್ನೀಸ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಕಷ್ಟ ಇಲ್ಲವೇ ಸುಲಬ ಎಂದು ಅನಿಸಲು ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹಿಂದೀ ಬಕ್ತರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡಲು ಬಾರದಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸುಲಬವಾದ ನುಡಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ನುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಯಾದರೂ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟ ವಾದ, ಆದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ತಮವಾದ, ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೊಂದನ್ನು ಪಾಣಿನಿಯೇ ಮೊದಲಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ತಯಾರಿಸಿರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಈ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಕಲಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವವರಿಗೆ ಅದು ಕಲಿಯಲು ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯ ನುಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ಜನರ ಕುರಿತಾಗಿ ನಮಗೆ ಎಂತಹ ಅನಿಸಿಕೆ ಯಿದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೂ ಆ ನುಡಿಯ ಕುರಿತಾಗಿ ನಮಗಿರುವ ಅನಿಸಿಕೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳವರ್ಗದಲ್ಲಿರುವ ಜನರು ಬಳಸುವ ಆಡುನುಡಿಗೇ ತೀರಾ ಕೆಳಮಟ್ಟದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿರಬಹುದೆಂದು ನಮಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಇದು ನಿಜವಲ್ಲ. ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ದಾಟಿ ಬರುವ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಹದ ನುಡಿಗೂ ದಿನನಿತ್ಯದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಆಡುನುಡಿಗೂ ನಡುವೆ ಈ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ.

ತೀರಾ ಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಪಂಗಡದವರ ಮನೆಮಾತನ್ನೇ ಆಳವಾಗಿ ಸಂಶೋದಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೊಂದನ್ನು ಬರೆಯಲು ಹೊರಟರೆ ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಯಶ್ಚೇ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದುದಾಗಿ ಮತ್ತು ವಿಶಾಲವಾದುದಾಗಿ ಕಾಣಿಸದಿರದು. ಎತ್ತು ಬರೆದರೂ ಮುಗಿಯದಷ್ಟು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಅಂತಹ ಜನರ ಮನೆಮಾತಿನ ಹಿಂದೆಯೂ ಅಡಗಿವೆಯೆಂಬ ವಿಶಯ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೆ ನಡೆಸಿರುವ ಹಲವು ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು-ಸರಿ

ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಬೇರಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸರಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಿರ್ದರಿಸಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೂ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ತಲೆಮಾರುಗಳನ್ನು ದಾಟುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದು, ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗೆ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿನ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿವೆ.

ಮೇಲಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡುವಾಗ ಇಂತಹ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಸಂಗತವೆಂದು ನಮಗೆ ಅನಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇಲ್ಲ ಪದವನ್ನು ಎರಡು ಬಾರಿ ಬಳಸಿದವಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ 'ಇದೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲೂ ಬರಹದ ಒಳನುಡಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಯೇ ಇದೆ; ಆದರೆ ಕೆಲವು ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಾರಿ ಇಲ್ಲ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದರೂ ಅದಕ್ಕೆ 'ಇಲ್ಲ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೇ ಬರುತ್ತದೆ.

ಯುರೋಪಿನ ಫ್ರೆಂಚ್, ಪೋರ್ಚುಗೀಸ್, ಇಟೇಲಿಯನ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಹಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ವಿದಾನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಪದವನ್ನು ಎರಡು ಬಾರಿ (ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಬಾರಿ) ಬಳಸಿದಾಗಲೂ 'ಇಲ್ಲ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಉದಾ ಹರಣೆಗಾಗಿ ಫ್ರೆಂಚ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ 'ನಾನು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ನೆ ಮತ್ತು ಪಾಸ್ ಎಂಬ ಎರಡು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಪದಗಳು ಬರುತ್ತವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲ ಪದವನ್ನು ಎರಡು ಬಾರಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ 'ಇದೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೇ ಬರಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಹಾಗೆ ಬರದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಆ ನುಡಿಯ ಒಂದು ಕೊರತೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ 'ಹೋಗುವವನು ಆಡುಗ' ಎಂಬ ವಿಶಯವನ್ನು ಎರಡು ಬಾರಿ (ನಾನು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಮತ್ತು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ) ಹೇಗೆ ನಾವು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಮೇಲಿನ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ 'ಇಲ್ಲ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಎರಡು ಬಾರಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವಿರುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದ ಮೂವತ್ತನಾಲ್ಕು ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ ಮೂ(ರು) ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಎಂಬ ಪದಗಳು ಒಳ ಎಂಬ ಅಂಕಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದಿವೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಚತುಶ್ಚಿಂಶತ್ ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ ಚತು(ಠ) "ನಾಲ್ಕು" ಎಂಬುದು ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ತ್ರಿ 'ಮೂರು' ಎಂಬುದು ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಎರಡು ಶಾವಿರದ ಮುನ್ನೂರ ನಲುವತ್ತು ಎಂಟು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು, ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು ಮತ್ತು ಎಂಟು ಎಂಬ ಪದಗಳು ಒಳ ಎಂಬ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ, ಅದೇ ಅನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಬರೆದವಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ 'ಎಂಟು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದ 'ನಾಲ್ಕು' ಎಂಬ ಪದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಬರುತ್ತದೆ!

ಇದು ಈ ಎರಡು ನುಡಿಗಳು ಬಳಸುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲದೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಸರಿ ಇಲ್ಲವೇ ತಪ್ಪು ಎನ್ನಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಭಿಮಾನ ಇರುವವರು ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಯಮವೇ ಸರಿಯಾದುದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ ನಿಯಮ ತಪ್ಪು ಎಂದು ವಾದಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಒಲುವೆಯಿರುವವರಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ನಿಯಮವೇ ಹೆಚ್ಚು ತರ್ಕಬದ್ಧವಾದುದೆಂದು ಅನಿಸಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಕಂಪ್ಯೂಟರಿಗೆ ಅಳವಡಿಸುವುದು ಸುಲಬ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಪಾಣಿನಿಯಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬರೆದ ಸೂತ್ರರೂಪದ ವ್ಯಾಕರಣ ಇರುವುದು ಈ ಅನಿಸಿಕೆಗೆ ಕಾರಣ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ ಯೇನಲ್ಲ. ಅಂತಹದೇ ಸೂತ್ರರೂಪದ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬರೆದಲ್ಲಿ ಅದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನೂ ಸುಲಬವಾಗಿ ಕಂಪ್ಯೂಟರಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು.

ದಾರಿ ತಪ್ಪಬೇಡಿ

ಮಾತಿನ ಕುರಿತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಬೇರೆ ಕೆಲವನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸೂಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಮಾತೂ ತುಂಬಾ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದುದು. ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಲಿಕೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಆ ರೀತಿ ಕಲಿಯಲು ಹೋಗದೆ ಮಾತಿನ ಕುರಿತು ತಮಗಿಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಇತರರಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಲು ಹೊರಡು ವವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರರನ್ನೂ ತಪ್ಪು ದಾರಿಗೆ ಎಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಹಲವು ಅನರ್ಥಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆ.

ಅಂತಹ ಜನರ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡುವ ಮೊದಲು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವರಿಗೆ ಮಾತಿನ ಒಳಗುಟ್ಟು ತಿಳಿದಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಮಾತನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲವರೆಲ್ಲರೂ ಮಾತಿನ ಅರಿವಿಗಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕತೆ ಕಟ್ಟಬಲ್ಲವರು ಇಲ್ಲವೆ ಕವಿತೆ ಬರೆಯಬಲ್ಲವರು ಮಾತನ್ನು ಬಳಸಲು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರಲ್ಲದೆ ಅದರ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ಅರಿಯಲು ಎಷ್ಟು ಆಳವಾದ ಕಲಿಕೆ ಅವಶ್ಯವಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಆಳವಾದ ಕಲಿಕೆ ಮಾತಿನ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ಅರಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ನಡೆಸದೆ ತಮಗೆಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುವವರು ಎಂತಹ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲಿನ ಅಧ್ಯಾಯಗಳು ಸೂಚಿಸಿವೆ.

ಬಾಶಾಪ್ರಕಾಶನದ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಬಟ್ ಬರೆದ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು:

೧. ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ-೩, ೨೦೧೨, ಪುಟ ೩೬೦, ರೂ ೨೪೦.
೨. ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ಗೊಂದಲ, ೨೦೧೨, ಪುಟ ೨೧೬, ರೂ ೨೫೦.
೩. ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ-೨, ೨೦೧೧, ಪುಟ ೩೧೦, ರೂ ೨೦೦.
೪. ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ-೧, ೨೦೧೦, ಪುಟ ೩೨೮, ರೂ ೨೨೦.
೫. ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಯಾಕೆ ಬೇಕು?, ೨೦೦೯, ಪುಟ ೨೬೦, ರೂ ೧೫೦.
೬. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಪದಗಳು, ೨೦೦೮, ೨೦೧೧, ಪುಟ ೩೩೬, ರೂ ೨೦೦.
೭. ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿ, ೨೦೦೭, ೨೦೦೯, ಪುಟ ೩೪೮, ರೂ ೧೯೦.
೮. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ, ೨೦೦೦, ಮಾರ್ಪಡಿಸಿರುವ ೨ನೇ ಅಚ್ಚು ೨೦೦೧; ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿರುವ ೩ನೇ ಅಚ್ಚು ೨೦೦೬, ೨೦೦೯, ೨೦೧೧; ಪುಟ ೨೪೮, ರೂ ೧೫೦.
೯. ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ! ೨೦೦೫, ಮಾರ್ಪಡಿಸಿರುವ ೨ನೇ ಅಚ್ಚು ೨೦೦೯, ಪುಟ ೩೦೪, ರೂ. ೧೬೦.
೧೦. ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ, ೧೯೯೯; ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿರುವ ೨ನೇ ಅಚ್ಚು ೨೦೦೨, ೨೧೦, ಪುಟ ೨೪೦, ರೂ. ೧೬೦.
೧೧. ಬಾಶೆಯ ಬಗೆಗೆ ನೀವೇನು ಬಲ್ಲೀರಿ?, ೧೯೭೦, ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದ ೨ನೇ ಅಚ್ಚು ೧೯೯೮, ಮಾರ್ಪಡಿಸಿರುವ ೩ನೇ ಅಚ್ಚು ೨೦೦೨, ಮಾರ್ಪಡಿಸಿರುವ ೪ನೇ ಅಚ್ಚು ೨೦೧೦ ಪುಟ ೨೦೬, ರೂ. ೧೪೦.
೧೨. ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆ, ೨೦೦೪, ೨೦೦೬, ೨೦೧೨, ಪುಟ ೨೮೦, ರೂ. ೧೮೦.

ಎಚ್. ಎಸ್. ರಾಜ್ ಅವರ ಪುಸ್ತಕ:

ಕನ್ನಡಿಗರೂ ದ್ರಾವಿಡರೇ, ೨೦೧೨, ಪುಟ ೧೪೨, ರೂ ೮೦.

ಪ್ರತಿಗಳಿಗೆ ಬರೆಯಿರಿ:

ನವಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಕಾಶನ,

೧೧, ಕ್ರೆಸೆಂಟ್ ರಸ್ತೆ, ಕೆ.ಪಿ. ಈಸ್ಟ್,

ಬೆಂಗಳೂರು ೫೬೦ ೦೦೧

ದೂರವಾಣಿ: ೨೨೨೦೩೫೮೦/೮೧/೮೨